

GROOVE

Nummer 7 • 2001 | Sveriges största musiktidning

Alicia Keys

The Plan

Eskobar

Super Furry

Animals

**APHEX
TWIN**

Nitin Sawhney • Ed Harcourt • Starmarket • Stakka Bo • Aavikko • Sorayas • Fattaru

Min gud, min själ

Att behålla sin själ i den genomkommer-
sialiserade musikbranschen är det abso-
lut svåraste en artist kan försöka sig på.
Att slå igenom är lätt, det är bara att låta
sig formas av diverse framgångskonsul-
ter – att bygga en substansrik karriär är
mer problematiskt. Många av artisterna
i detta nummer av Groove är starka per-
sonligheter, därför intervjuar vi dem. De
bygger något som man berörs av, något
som till och med kanske står emot tidens
tand. Men de flesta besitter samtidigt en
stor del humor, vilket är befriande. Bara
för att det finns innehåll i musiken behö-
ver det inte vara tråkigt. Och bara för att
denna ledare är högrävande och torr
som fnöske betyder det inte att resten av
tidningen är trist. Jag tycker den är rik-
tigt underhållande.

chefred@groove.st

Aavikko	sid. 5
Sex frågor till Fattaru	sid. 5
"Alla behöver en stödgalan"	sid. 5
Sorayas	sid. 6
"Vad är kommersiellt?"	sid. 6
Nitin Sawhney	sid. 7
Starmarket	sid. 9
Eskobar	sid. 10
Alicia Keys	sid. 12
The Plan	sid. 15
Aphex Twin	sid. 16
Ed Harcourt	sid. 20
Stakka Bo	sid. 21
Super Furry Animals	sid. 22
Bokrecensioner	sid. 23
Albumrecensioner	sid. 25
Vinylrecensioner	sid. 26

Alicia Keys

sid. 12

Aphex Twin

sid. 16

Ed Harcourt

sid. 20

Stakka Bo

sid. 21

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Andersson, chefred@groove.st

Bildredaktör
Johannes Giotas, foto@groove.st

Skivredaktör
Per Lundberg Gonzalez-Bravo, info@groove.st

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.st

Redigering
Gary Andersson, Henrik Strömberg

Annonser
Per Lundberg G.B.

Distribution
Karin Stenmar distribution@groove.st

Web
Ann-Sofie Henricson, Therese Söderling

Grooveredaktion

Dan Andersson	Björn Magnusson
Gary Andersson	Thomas Nilson
Johan Björkegren	Mia Olsson
Josefin Claesson	Thomas Olsson
Niclas Ekström	Johanna Paulsson
Jonas Elgemark	Tove Pålsson
Mattias Elgemark	Max Sarrazin
Fredrik Eriksson	Daniel Severinsson
Johannes Giotas	Magnus Sjöberg
Annica Henriksson	Peter Sjöblom
Therese Karlsson	Mathias Skeppstedt
Robert Lagerström	Henrik Strömberg
Pigge Larsson	Ebba von Sydow
Karin Lindkvist	Evalisa Wallin
Per Lundberg G.B.	

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

Besöksadress Drottninggatan 52

Tel/fax 031-833 855

Elpost info@groove.st

<http://www.groove.st>

Omslag: Aphex Twin av Wolfgang Tillmans,
bearbetat av Four Feet

För icke beställt material ansvaras ej.

Tryckt på miljömärkt papper.

Tryck Geson Skandiatryckeriet AB
Upplaga 55 000 ex.

ISSN 1401-7091

NYTT ALBUM UTE NU
RYAN ADAMS - GOLD

Aphex Twin

Drukqs

Nytt album med Aphex Twin.
30 låtar på 2CD eller 4LP.

Stereo Total

Musique Automatique

Fransktyska popsensationen
Stereo Total släpper nytt album.

Magoo

Realist Week

Sonic Youth pop när den var som
bäst mixas med Super Furry Animals
popmelodier & Guided by Voices lo-fi!

Fugazi

Argument

Indie-bandet Fugazi's tionde album,
och det har aldrig låtit bättre!

Songs:Ohia

You Came To
Me As A Ghost

Live-album med ett av de absolut
största banden i indie-världen.
5 nya låtar!

Transatlantic

Bridge Across Forever

Mike Portnoy (Dream Theatre), Pete-
Trewavas (Marillion), Neal Morse-
(Spock/E's Beard) och Roine Stolt-
(Flower Kings)! 72+ minuter av
högklassisk klassisk symfonirock!

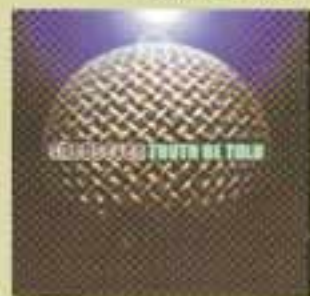
Clint Boon Experience

Life In Transition

Efter 4 singlar i rad som alla hamnat
på top 75 på englands listan är det nu
dags för X-Inspiral Carpets ledarens nya
bands riktiga debutplatta.

Shed Seven

Truth To Be Told

Storsvulstig engelsk pop med
Oasis & Verve tendenser.

...alltid steget före

Aavikko

text: Johanna Paulsson

Finsk självriskzon

Det har regnat från och till hela dagen men nu är det nästan lite kvällssol. På Arvikafestivalen irrar fyra förvirrade finländare omkring med varsin Fanta i handen.

– Att vi gör instrumentalmusik betyder inte att vi inte har något att säga men, du vet, vi är ju finländare – vi pratar inte så mycket. Det är lättare att uttrycka sig i toner, säger keyboardisten Tomi Kosonen på knackig engelska.

Tillsammans med trummisen Tomi Leppänen och keyboardisten Paul Staufenbiel utgör han trion Aavikko som sedan starten 1995, ganska obemärkt, hunnit ge ut två fullängdsalbum. Bandet kommer från Siilinjärvi i nordöstra Finland och 1997 släpptes debutplattan *Derek!* där också Anti Koivumäki, numera ersatt av Paul Staufenbiel, medverkade.

Senaste plattan *Multi Muysic* är inspelad i Lazerstudio som är inrymd i en före detta ladugård i närheten av Björneborg. Flera av låtitlarna har anknytning till sport, exempelvis *Seoul*

'88, och Tomi Leppänen berättar att inspirationen till låtitlarna är hämtade från olika minnen.

En annan låt har det ganska intresanta namnet *Omvastunalue* som betyder något i stil med självriskzon:

– När vi gick i grundskolan i Siilinjärvi så fanns det ett litet område på skolgården där lärarna inte hade någon talan. Eleverna kunde kasta snöbollar i ögat på dig och du fick skylla dig själv eftersom du gått dit på egen risk.

Aavikkos musik beskrivs kanske bäst som obskyr elektronisk dataspelsmusik

med inslag från 60-talets akustiska instrumentalmusik. Det hela landar någonstans i mötet mellan Kraftwerk och Booker T & The MG:s vilket nästan gör det lite orättvist att rätt och slätt kalla det för elektronisk musik.

– Många kanske lyssnar så mycket på ljuden att de glömmer känslan i musiken säger Tomi Leppänen.

– Vi är nog egentligen mer influerade av äldre akustisk musik än av elektronisk, tillägger Tomi Kosonen.

sex frågor till...

Mingus Price, medlem i albumaktuella Fattaru.

Varför heter nya plattan *Fatta eld*?

– Dels för att det passar bra när vi heter Fattaru och dels för att Bob Marleys första platta hette *Catch a Fire*.

Vad lyssnar du på just nu?

– Jag lyssnar jävligt mycket på Jay-Z:s nya platta. Och M.O.P., allting med dom.

Vilka amerikanska producenter skulle du helst vilja jobba med?

– Jay Dee, Hi-Tek och Timbaland. *Så söt du är* och *Vafan troru* på nya plattan låter lite Hi-Tek.

Vad tror du internet och till exempel Napster haft för betydelse för er?

– För oss jättemycket, folk har ju hört våra låtar där som *Mer Bounce*. Innan *Mina hundar* hade vi ju egentligen bara släppt *Gul & blå* och *Stay Real*.

Vilken är den bästa dissen du skrivit?

– Vet inte, det finns så mycket. Sista raden på min *Mina hundar*-vers är bra: "vill ni sno vår grej/oh nej/våra rader knäcker rappares hela skivor". Den kan man ta som man vill, den som tar åt sig kan ta åt sig. Inga namn nämnda.

Är ni äkta?

– Nej jag tror inte det... Jag är ärlig när jag rappar men jag är inte äkta.

Daniel Severinsson

Alla behöver en stödgal

Jag ligger halvt avdömd i tv-soffan och zappar håglöst. TV4:s cancertgala är inne på upploppet. Plötsligt står de där; Siw Malmkvist, Ann-Louise Hansson och – ta ta! – Lill-Babs och ger full hals åt "Jag är jävel på kärlek". Ja du, Lill-Babs, tänker jag, det är det nog ingen som betvivlar efter 14 skilsmässor och ett koppel ungar som verkar befolka varenda tv-kanal. Låten innehåller lika mycket överflödigt självklar information som om Ulf Lundell skulle ge ut en sång kallad "Jag är jävel på att kröka". Faktum är – om jag förstått kärringblaskorna rätt – att Li'l Babs inte har någon man för tillfället. Det kanske borde anordnas en stödgal för att lösa hennes karlproblem. Typ, stöd Lill-Babs gigolo-fond på 901950-6!

Fast hon är ju naturligtvis inte den enda som skulle behöva sin egen gala. Här är listan över de personer som bäst behöver en private benefit:

• Whitney Houstons mat-gala: en glittrig tillställning där folk får skicka in konserver och frystorkad gädda för att göra upp den numera anorektiska souldivan.

• Håkan Hellströms kostymgala: Håkan har helt klart vuxit ur sjömanskostymen, dags att samla in stålar till en amiralsuniform.

• Mariah Careys IQ-gala: stöd fonden som äntligen ska skicka den minst sagt taskigt allmänbildade Carey till college. Att ta fel på Jordaniens kung och Michael Jordan är katastrofalt även med amerikanska mått.

• The Arks gala för färgblinda: en glammig fest för att ge Ark-sångaren Ola Salo färgseendet tillbaka. "Herregud, Ola, du är ju alldeles röd i barret!"

• Ackordgala för The Edge: "Tack, Edge vi har hört den där låten 432 gånger tidigare..." Irländarna i U2 har varit med på varenda benefit sedan tidigt 80-tal, nu är det dags att de får en själva. Insamlingen går till att köpa en ny effektbox till The

Edge och skicka honom på gitarrkollo för att lära sig några nya ackord.

• Roxettes spegel-gala: en reflekterande insamling som syftar till att köpa en två meter hög spegel så att Per och Marie själva får se hur jävla löjligt det ser ut med medelålders människor som spelar tuggummipop och klär sig som Aqua.

• Barbados-Magnus hetero-gala: kristen välgörenhet som syftar till att skicka Barbados sångare till Livets Ord för att ge honom en kristdemokratiskt acceptabel sexuell läggning – och kanske en Runar-tupé...

Niclas Ekström
niclasekstrom@hotmail.com

Musik vi älskar att äta

Det började med ett stort rosa hjärta och slutar med den ultimata fusionen emellan Buzzcocks och Mudhoney. Det känns inte svårt att kalasa på The Sorayas.

– Vi äter mat hela tiden. Vi älskar mat.

Basisten Hanna Maurin himlar med ögonen och fortsätter att frossa i sin dagens erbjudande – tårta.

– Det är tråkigt att det alltid blir dålig kafémat bara.

– Fast när vi fick vår teleräkning gick vi faktiskt och åt sushi på Kafé Japan, poängterar trumslagaren Soraya Mirgalo.

– Det är konstigt att man inte blir fet när man äter så mycket som vi gör, säger sångerskan Annika Forsberg.

Att träffa The Sorayas är som att hälsa på hos en familj. Ett ständigt tjat och kraftig inhemsk jargong. Annika och Soraya delar också lägenhet.

– Jag tror att det är väldigt viktigt att göra saker tillsammans som ett band, till exempel äta mat, säger Hanna. Dessutom går det inte att repa om Annika är hungrig.

De har egentligen inte funnits i mer än ett drygt år men redan hittat ett självklart eget uttryck. Varmt talar de om gamla Hole och beklagar att Nirvana

fortfarande är så oerhört fel att tycka om. Hanna nämner bara The Breeders medan Annika entusiastiskt berättar att de var och såg Babes in Toylands sista spelning i Christiania och att de där också träffade sångerskan Kat Bjelland som numera såg ut som en tant. Soraya berättar att hon blivit jazzskadad efter slagverksgymnasiet hon just slutat men

precis upptäckt att Per Texas Johansson är väldigt bra.

Trioformatet är något som de trivs i fast det har sina begränsningar.

– Vi skulle vilja ha en gitarr till men ingen gitarrist, säger Annika. Vi försökte en gång med en kille. Men han skulle bara hävda sig hela tiden på något sätt och stod och spelade solo. Så det blev inget mer.

– Ibland tror folk att vi bråkar jättemycket bara för att vi kan skrika på varandra att hålla käft och så på soundcheck, säger Hanna. Det är ju inget personligt men det skulle nog vara väldigt jobbigt att börja spela i Sorayas om man är lite känslig.

The Sorayas är aktuella med singeln "Drag Me Under"

Vad är kommersiellt?

Nånting hände med musiken i USA i somras. De flesta stora arena-turnéer har fått boka ner sig till mindre ställen, spelat för halvtomma arenor eller helt enkelt fått ställa in. Backstreet Boys lyckades inte, och lade således in en medlem på avgiftning för att få lite uppmärksamhet, men när turnén startade igen hade inget hänt och mindre ställen fick bokas. Prince ställde in hela sin turné efter hela fem datum utan att ge någon anledning. Journeys stora comeback-turné kom av sig innan premiären – jag skulle kunna rabbla upp hur många fler exempel som helst. De enda som verkar lyckats med att dra publik är de så kallade hårdrocksbanden. Pantera gjorde två turnéer den här sommaren, med samma förband. Först kom de i maj tillsammans med Morbid Angel, Slayer och Soulfly och sålde ut arenor som ingenting. Sen kom de tillbaka i augusti med Morbid Angel, Slayer och Cradle of Filth och sålde ut samma arenor igen, lika fort. De följdes snabbt av Static-X, med en

uppsjö av nu-metal band som öppningsnummer, Slipknot kom med förbanden System of a Down och Puddle of Mudd. Sen kom Godsmack och hade med sig Deftones och Puddle of Mudd. AC/DC kom med Slash's Snakepit. Senast ut var sommarens största turné (U2 inräknat), TOOL med Meshuggah. Konserten i Minneapolis i en arena som tar nästan 30 000 såldes slut på sex minuter.

Vad beror nu detta på? Hur kommer det sig att, hux flux, säljer hårt, aggressivt gitarr-mangel bättre än Mariah Carey, Backstreet Boys och Britney Spears? Tidningarna talar om en motreaktion. Att publiken skulle vara trött på inställsam, barn-tillåten, teen-pop. Och detta är något jag kan förstå. Jag känner att omedvetet har jag själv sakta glidit åt det hållet. Efter att dag ut och dag in lyssna på smetig r'n'b på radion, och gång efter annan bli besviken på nya plattor med band som totalt stangerat tog jag emot nya Slipknot-plattan med öppna armar. Och ja, jag vet, jag har klagat på dem förut (bland annat i denna spalt), och jag står fortfarande för de åsikterna. Men ändå, det är något otroligt frigörande, en känsla av i

mot dom och en oerhörd aggressivitet som lockar mig, och jag gillar den känslan.

Sen att jag i Des Moines, Iowa (Slipknots hemstad), pratade med ett gäng 12-åriga tjejer i N'Sync-t-shirts som sa att under maskerna var de bara sååå söta, gjorde ju bara saken bättre. Att små teen-pop fans tycker att Slipknot är så otroligt tilldragande att jag bara var tvungen att köpa nya plattan. Jag menar, sug på det utlåtandet: Slipknot är söta. Större än så kan aldrig ett band bli.

*Mathias Skeppstedt, oktober 2001
petshopboy666@hotmail.com*

Nitin Sawhney

text: Per Lundberg G.B.
bild: Suki Dhanda

Yrke: Världsmusiker

Han var den ende indiska eleven på skolan. Gick vidare med att studera juridik i Liverpool. Men det var när han träffade gamle vännen Gilles Peterson som han valde musiken.

På albumet *Prophecy* som släpptes i juni medverkar över 200 musiker. Nitin Sawhney spelade in skivan på resande fot. Han besökte alla världsdelar med sin bärbara studio och skapade musiken på plats. Bland de som medverkar finns London Gospel Community Choir, Cheb Mami, Natasha Atlas, Terry Callier och Trilok Gurtu. Han har spelat in skolbarn från Soweto och filosoferande taxichaufförer i Chicago.

– Tyvärr skulle det aldrig gå att göra live. 230 personer på en scen – det går bara inte, skrattar Nitin.

På sin resa runt jorden har han träffat en massa intressanta personer. Allt från en 93-årig indiansk medicinkvinn till Nelson Mandela.

– Han är fantastisk. Så mänsklig och levande. Jag frågade honom ”Känner du dig fri?” Han svarade ”Vi är alla fria att vara fria.”

Att träffa barn var en av höjdpunkterna under resan. Nitin jobbar även som musiklärare för barn.

– Barn har en sån förmåga att se saker ur ett annat perspektiv. Jag berättade om växthuseffekten och dom svarade ”Gör något åt det då”. Om vi vuxna kunde se på problem med barns ögon så kanske vi skulle ha färre problem.

När Nitin Sawhney pratar om *Prophecy* blir det ett animerat samtal. Brasiliens ekonomi, utsläppen i Bombay, George W. Bushs ovilja att göra något positivt för miljön till hur det var att hamna i Soweto.

– Att komma till ett sånt ställe blir ju helt upp och ner. Jag menar, här är jag, en indier från England som gått i skolan, haft mat för dagen och tak över huvudet i hela mitt liv. Folk sa till mig att jag kunde bli skjuten i Soweto. Jag frågade varför? Därför! fick jag till svar.

– Är man bara sig själv och bemöter människor som du djälv vill bli bemött så klarar du dig bra i alla sammanhang oavsett om du befinner dig i London, Soweto eller i Los Angeles. Så är det bara.

- Den 2-3/11 arrangerar Rockparty i Hultsfred Rookie, höstens största musikhändelse för alla talangfulla musiker och musikälskare. Rookie är ett tillfälle för oetablerade artister, band och DJ:s att möta musikbranschen, etablerade artister och varandra, dels i form av seminarier av olika slag och dels genom konserter. Mer info www.rockparty.se/rookie.
- Atari Teenage Riot-medlemmen Carl Crack har avlidit. Dödsorsaken tros vara överkonsumtion av alkohol och mediciner. ATR som tagit ett års uppehåll för att låta Carl Crack söka psykiatrisk hjälp kanske inte återkommer. Carl Crack blev 30 år. Vila i frid. Läs Groove-artikel i #25, september 1998 på www.groove.st.

- Bona Fide heter klubben som spelar osignade dansaker i Göteborg. Efter du har lyssnat på grymma demos kan du njuta av Sound of Habib som står för resten. Sista torsdagen varje månad på Gossip.
- Den sorgliga nyheten att Fred Durst ska sjunga duett med Bono upprör stora delar av redaktionen. Fred har valt att sjunga Marvin Gayes *What's Going On*. Vart är världen på väg? Bono tar annars på Greenpeace-overallen igen och åker till Sarajevo så kanske vi förlåter.

- Joakim Thåström befinner sig i Music-automatic-studion i Göteborg. Om allt går som det är tänkt ska det komma ett album under 2002. Henryk Lipp producerar. Chips Kiesbye medverkar. Groove bevakar.
- Från västsveriges hardcore-Mekka Vänersborg har Outstand sina rötter. Nu bor man i Göteborg och håller på med att spela in debuten i Soundtrack-Kalles studio. Kan bli något stort av de gossarna.
- På www.streetzone.com kan du läsa och lyssna på en massa bra hiphop. Bland annat att Sundvalls coolaste snubbar, efter Brända Barn, Collén & Webb har ett samarbete med Nas. Inte illa pinkat.

- Christina Aguilera är i Los Angeles för att spela sitt nya album. Några som kan tänkas producera skivan är Moby, Timbaland och Lenny Kravitz. Någon gång under nästa år väntas underverket vara klart.
- I november kommer Elton John att dyka upp i Ally McBeal. Elton ska spela sig själv. Även Jon Bon Jovi samtalar med producenterna om ett medverkande längre fram.
- ”I feel free to do whatever the hell I want”. Det menar Nelly Furtado nu efter sin succéplatta. Hoppas att hon veckligen gör slag i saken.
- Och för alla er Eilert Pilarm-fans kan vi meddela att man kan se honom livs levande under oktober dels den 13:e i Västerås och den 20:e i Höör.

INDEPENDENT MUSIC FOR INDEPENDENT PEOPLE

EMPEROR-PROMETHEUS: THE DISCIPLINE OF FIRE & DEMISE
 Emperor är tillbaka med ett av de mest imponerande albumen som någonsin gjorts. Detta är deras femte album, markera en ännu en milstolpe för den svenska death metal-scenen.
 CD/EP 6615 / BLACK MARK PRODUCTION

BATHORY-DESTROYER OF WORLDS
 Bathory - Legendariska som inga andra. Anställd som ett av de mest inflytelserika banden inom extream metal. Här är deras femte album, markera en ännu en milstolpe.
 CD/EP 6615 / BLACK MARK PRODUCTION

MORTIS-THE SMELL OF RAIN
 Fantastiskt nytt släpp från ett av de mest imponerande banden inom extream metal. En av de mest inflytelserika banden inom extream metal. Här är deras femte album, markera en ännu en milstolpe.
 CD/EP 6615 / BLACK MARK PRODUCTION

MISTELTEIN "DIVINE DESECRATE COMPLETE"
 Ett mörkt mästerverk som berör en gång tillfälligt MISTELTEIN's position i BLACK METAL genren. Sångerna, texten och framförallt den mörka och mystiska DIMMU BORGIR KORTFASTER. WORLD ANGLIS
 CD/EP 6615 / BLACK MARK PRODUCTION

GRAVE DIGGER-THE GRAVE DIGGER
 Tecken på ett nytt och starkt och "The Grave Digger" kommer återigen att vara ett av de mest imponerande albumen som någonsin gjorts. Detta är deras femte album, markera en ännu en milstolpe.
 CD/EP 6615 / BLACK MARK PRODUCTION

THERION-THE SECRET OF THE RUINS
 Här är det nya albumet från Therion, och berättelserna om de gamla nordiska traditionerna går vidare i Medusas locken i ta spegeln kommer i sig-pack och med två bonusar.
 CD/EP 6615 / BLACK MARK PRODUCTION

LACRIMOSA-FASSADE
 Det senaste albumet från Lacrimosa är ett av de mest imponerande albumen som någonsin gjorts. Detta är deras femte album, markera en ännu en milstolpe.
 CD/EP 6615 / BLACK MARK PRODUCTION

PUNGENT STENCH "MASTERS OF MORAL-SERVANTS OF SIN"
 Detta är ett av de mest imponerande albumen som någonsin gjorts. Detta är deras femte album, markera en ännu en milstolpe.
 CD/EP 6615 / BLACK MARK PRODUCTION

NOSTRADAMEUS-PROPHET OF EVIL
 Nostradamus är tillbaka med ett av de mest imponerande albumen som någonsin gjorts. Detta är deras femte album, markera en ännu en milstolpe.
 CD/EP 6615 / BLACK MARK PRODUCTION

PSYCHOPUNCH ORIGINAL SCANDINAVIAN SUPERHEROES
 Psykopunch är tillbaka med ett av de mest imponerande albumen som någonsin gjorts. Detta är deras femte album, markera en ännu en milstolpe.
 CD/EP 6615 / BLACK MARK PRODUCTION

AGNOSTIC FRONT-DEAD YUPPIES
 Agnostic Front är tillbaka med ett av de mest imponerande albumen som någonsin gjorts. Detta är deras femte album, markera en ännu en milstolpe.
 CD/EP 6615 / BLACK MARK PRODUCTION

STEEL ATTACK-FALL INTO MADNESS
 Steel Attack är tillbaka med ett av de mest imponerande albumen som någonsin gjorts. Detta är deras femte album, markera en ännu en milstolpe.
 CD/EP 6615 / BLACK MARK PRODUCTION

Norrlands guld

Det är låtarna som är grejen med Starmarket. Poplåtar som sätter sig. Och det norrländska vemodet som bryter igenom antingen de spelar punk, pop eller hardcore.

Starmarket är förmodligen Norrlands bäst bevarade hemlighet. Efter fem album på sju år har bandet nått en hängiven skara fans i länder som USA, Kanada och Japan och utlandsturnéerna har blivit många. I Sverige är det märkligt få som vet vilka de är.

– Jag har hellre tio äkta fans än tio tusen Britney Spears-fans, säger Fredrik Brändström, sångare, låtskrivare och gitarrist i Starmarket.

Starmarket är sprungen ur den norrländska hardcorescenen som växte fram i början på nittiotalet med band som Refused, Fireside och Randy. Då var det indiepop, skatepunk och Dinosaur Jr som gällde, en trend som slog igenom i Stockholm först år senare. Bandet flyttade från lilla Piteå till Umeå och började

hänga med de andra banden. Dolores i Göteborg fick upp ögonen för Starmarket och släppte den självbetitlade debuten 1995. Sedan blev det flytt till Stockholm och ytterligare tre album. Skillnaden mellan Umeå och Stockholm var stor.

– Det fanns en gemenskap i Umeå som jag saknar. Banden gladdes åt varandras framgångar. I Stockholm är det mer nyliberal individualism och konkurrens, säger Fredrik som befinner sig på tillfällig retreat i hemtrakterna. Att sitta och titta på träd och meta är sänt man uppskattar nu när man flyttat härifrån.

Starmarket är inte längre del av någon scen och har egentligen aldrig haft så mycket musikaliskt gemensamt med de andra norrländsbanden. Musiken har

kallats emopop eller popcore och jämförts med band som Hüsker Du, Sugar och Superchunk. Eller som en amerikansk recensent skrev: ”Det borde vara Superchunk som refereras till Starmarket istället för tvärtom”.

Starmarket har gjort sig kända för att vara mycket produktiva. Inför förra skivan spelade de in 60 låtar varav 12 kom med. Det ryktas att bandets kasserade låtar håller högre kvalitet än det mesta som släpps på skiva. Enligt Fredrik Brändström är det viktigt att skriva massor av låtar hela tiden för att bli bättre som låtskrivare. Alltför många band verkar nöja sig med att släppa halvmesyurer till skivor tycker han.

– Men man måste vara jävligt självkritisk och lära sig skilja guldkornen från bajskorvarna.

Bandet är nyss hemkomna från en turné i Kanada och deras femte skiva *Song of Songs* släpps i dagarna. Skillnaden i musikklimatet är stor jämfört med när Starmarket släppte sin första skiva.

– När vi började spela var typ Popsicle det enda indiebandet som fanns. Nu kommer det nya bra band varje vecka, säger Fredrik Brändström och nämner band som The Hives och The Plan.

Hur känns det att spela i Sveriges mest underskattade band?

– Vi är bäst i underläge. Att skriva grymma poplåtar är det som driver oss, inte att bli kända.

Eskobar

text: Gary Andersson
bild: Mattias Elgemark

Vill inte stå still

De var förra årets uppenbarelse. Nu är de ett etablerat band med rejäl budget. Därför har ljudbilden gått från intim till storslagen, men kärleken är fortfarande viktigast.

Eskobar är trion som slog igenom med förtrollande singlar som *On a Train* och *Good Day for Dying*. Ödesmättad pop-musik med stora känslor. Och ändå väldigt okomplicerad med en naturlig och jordnära ljudbild. Nu är det dags för uppföljaren till debutens *'Til We're Dead* och allt är annorlunda, men ändå det-samma.

– Just nu har vi mycket kul, vi sitter i lilla Lava Studio här i Stockholm och spelar in lite b-sidor till kommande singlar. Lite nya grejor, vi leker och experimenterar med låtar som skrivits efter själva plattan, förklarar sångaren Daniel Bellqvist.

Daniel är kreatören bakom Eskobar, han gör musiken och skriver texterna. Och utan större ansträngning verkar det. – Grejen är att när jag skriver låtar – det kommer bara saker liksom. Det kanske låter helt sinnessjukt men när jag skriver en text så känns det helt rätt att skriva

den, men jag tänker inte så mycket på vad den handlar om. Och jag sitter inte och analyserar vad jag skrivit.

Att texter och även melodier kommer till honom på detta sätt betyder att Daniel ofta vaknar mitt i natten av att låtidéer gör sig påminda, då springer han in på toaletten och spelar in dem på sin diktafon. Ämnena verkar även på nya plattan *There's Only Now* oftast pendla kring kärlek, kärlek och... kärlek.

– Ja, det är väl det viktigaste, vare sig det är till människor eller till musik. Så det är inte så konstigt att det återkommer.

Gamla *She's Not Here* är med rader som "She's not here no more/I don't really care no more/Demanding my tears no more/How should I act now?" en sorts lillebror till vackra duetten *Someone New* med Heather Nova från nya plattan, där mognaden är uppenbar: "So this is goodbye/.../You're gonna find

someone new/I really hope U do/cause I love U".

– Älskar man någon så önskar man ju den det bästa livet som går med eller utan en själv. Åkta kärlek för mig, hur mycket det än gör ont, betyder att man ibland måste inse att "passar man inte ihop så passar man inte ihop".

Vad var visionen med *There's Only Now*?

– Det vi ville var att blanda gitarrmusik med mer elektroniska grejer, loopar och sånt där. Vi ville ha en mer nutids- eller möjligtvis framtidsvision på nåt sätt.

För att skapa detta användes ett stort antal studior och producentparen Peter Kvint/Simon Nordberg och Malcolm Pardon/Fredrik Rinman på olika låtar. Egentligen var tanken att varje låt på skivan skulle få leva sitt eget liv och ha den perfekte producenten.

– Men vi hade inte riktigt råd med elva producenter, skrattar Daniel. Men allt på plattan sitter ihop väldigt bra ändå.

Strävan efter en mer elektronisk känsla fanns redan för ett par år sedan men *'Til We're Dead* blev övervägande akustisk ändå. Det berodde mest på att bandet inte hade varken tillräcklig kunskap om utrustning eller tillgång till studiotid. Via framgångarna ändrades detta när arbetet med denna plattan drogs igång, men soundet återspeglas även av Daniels inspirationskällor.

– Just nu är jag ruskigt trött på gitarr-musik. Jag försöker istället vara sjukt öppen för ny musik och inte stänga in mig i ett litet fack. Jag lyssnar hellre på Add N to (X) än ett av de många Quiet is the new loud-band som finns nu.

– Vi vill avspegla var vi är för tillfället och titeln *There's Only Now* handlar om att nu är vi som vi är nu, och att man

The Plan

lever lite för dagen, inte planerar så mycket framåt och inte tittar så mycket bakåt.

För ett tag sedan prövade han även att skriva texter på svenska. Resultatet blev inte så bra. De andra i bandet har i alla fall inte fått höra materialet.

– Jag har alltid gillat att skriva med underbetydelser istället för ”Nu går jag och köper mjölk”. På svenska blir det mycket mer direkt, och det gör det svårare.

Daniel pratar också en hel del om ärlighet i musiken, att göra det som känns rätt – att inte vara en bakåtsträvare.

– Jag vet folk som lyssnat på bara AC/DC i 15 år, och dom kommer nog alltid att göra det, och det behöver absolut inte vara dåligt. Men för egen del hoppas man ju att man är en varelse under utveckling, man vill ju inte stå still liksom.

”Det här skulle ju handla om musik”

Alicia Keys har framtiden för sig. Hon har allt: talang, de rätta samarbetspartnerna, det rätta utseendet och soundet. Varför räcker inte det?!

En bit utanför Amsterdam ligger ett gammalt tullhus ombyggt till trendig nattklubb. I kväll rullar här en reklamfilm för speciellt inbjudna journalister från hela Europa. Av den massiva kampanjen att döma skulle man kunna tro att det som säljs är högteknologiska dammsugare, scientologiböcker eller i bästa fall själslös musik (sådan som kräver massiv lansering för att överhuvudtaget klara sig). Men så är inte fallet. Filmen försöker sälja Alicia Keys. Och hon är den senaste i raden av r'n'b-artister som USA sprutar ur sig. Med singeln *Fallin'* har hon toppat Billboardlistan, och nu är det alltså dags för Europa-lansering. Men Alicia verkar medveten om PR-cirkusen hon befinner sig i.

– Jag försöker alltid känna efter så att jag är bekväm med det jag gör, jag gör inte saker som sägs vara det bästa för min karriär om jag inte känner för det själv. Jag vill ju känna att jag lever ett bra liv också. Scenen är upplyst av stearinljus i olika storlekar och när reklamfilmen är slut kommer Alicia ut. Hon har på sig svarta skinbyxor, en kondommössa över pärlflätorna och en glittrig footballtröja med nummer 36 på ryggen. Hon ser välpolerad och snygg ut.

Utseendefixering

De musikgenrer som är värst drabbad av absurd utseendefixering och objektifiering av kvinnor är förmodligen r'n'b och hiphop. Något Alicia ogillar.
– Jag tror att det enda som gjort mig besviken hittills i musikbranschen är det faktum att utseendet spelar så stor roll! Det tenderar att bli lite överarbetat, speciellt för en ung kvinna som mig. Jag menar – det här skulle ju handla om musiken.

Inställningen till utvik som hjälp för karriären skiljer sig i Sverige och USA. Kanske är det därför det framstår som omotiverat för oss när en begåvad och fokuserad artist väljer att flasha tutterna i media. Men Alicia poängterar att hon gör allt för att ha full kontroll.
– Jag är *väldigt* involverad i alla aspekter av hur jag porträtteras. Allt från videor och musik till styling, allting är mig och min personlighet.

Men det som är mest slående med Alicia är emellertid inte hennes utseende (som det i och för sig inte är något fel på), utan hennes talang. Alicia har nämligen förmågan att bygga intensiva låtar med perfekta harmonier och texter. Hon är en ung kvinna med full kontroll och imponerande bestämdhet.

Underbarn från Brooklyn

Alicia Keys är född i Brooklyn, New York och trots att hon bara är 21 år gammal har hon hunnit med förvånansvärt mycket. Som 16-åring gick hon ur high school och musiken har varit hennes huvudprioritet ända sedan dess.
– Jag känner inte att jag gått miste om något trots att jag slutade två år före mina jämnåriga. Det fanns kanske tillfällen då jag hade velat gå ut men visste att jag behövde vara i studion. Men när allt kommer omkring dör man inte av att spendera några dagar i studion, det finns ju år och år av festande kvar.

Det var Alicias mamma som fick henne att börja spela piano och den klassiska skolningen märks fortfarande.
– Jag tar inga pianolektioner just nu men övar fortfarande varje dag för att kunna hålla igång.

Innan debutskivan *Songs in A Minor* kom ut har Alicia hörts på diverse sound-

track som till exempel *Men in Black*, *Shaft* och *Dr. Dolittle 2*. Det var efter dessa framträdanden som skivbolagen började slåss om henne. Men det var den legendariske Clive Davis (Arista Records grundare) som sedermera signade henne. Och när han nu startat skivbolaget J-Records så är det Alicia som headlinar. Hon säger att det bästa med att jobba med Davis var att han gav henne utrymme och stöd att finna sitt eget sound. På debutskivan har hon inte bara skrivit musiken och texterna till alla låtar förutom två, hon står även som exekutiv producent. Produktionsbolaget bakom skivan heter KrucialKeys.
– KrucialKeys består av mig och min partner Kerry Brothers. Hittills har min skiva varit det viktigaste, men nu kan vi jobba med andra artister och vi har redan gjort några sånger med en ny ung kille som heter Mario som låter väldigt bra.

Musik med känsla

Minikonserten har nu dragit igång. Den börjar med att Alicia samtalar lite med publiken i något som förmodligen ska framstå som intimt och spontant småprat. Det hela känns dock mest som ett skådespel med inövade repliker. Och av körsångarnas synkade rörelser att döma är det inte första gången Alicia ”jamar” till Marvin Gayes *Trouble Man* innan hon kör igång med sitt egna material.

Låtarna framförs akustiskt och när Alicia trotsigt går ifrån formatet för att spela några som kräver pålagd musik, känns det inte längre som ett skådespel. Men en ängslig kvinna i silverkeps stiger då upp på scenen och räcker Alicia en lapp.

– Det stod ”Next song: *Fallin'!*” på papperet, berättar Alicia.

När *Fallin'* spelas är det omöjligt att inte bli berörd. Den är bombastisk och formligen exploderar av intensitet och känsla när kören fetar på i refrängen. Texten är genomarbetad och det märks att Alicia *känner* varenda ord hon sjunger.

– Det finns helt enkelt inga låtar på skivan som inte är personliga.

Med finns dock en version av Prince gamla b-sida *How Come You Don't Call Me* med. En låt som från början inte var tänkt för skivan.

– Jag blev kär i låten och spelade den jämt, i bilen, hemma och i min Walkman. Till slut ville jag spela in den, mest på skoj, men när resultatet blev lyckat bestämde jag mig för ha med den så som ni kan höra den idag.

Alicia nämner Prince vid flera tillfällen som inspiration och favoritartist.

– *How Come You Don't Call Me* berörde mig första gången jag hörde den eftersom den var så rå, med enbart sång, piano och hans stampande fot. Det stämmer verkligen att sanningen ligger i tre ackord.

Isaac Hayes

På låten *Rock With U* (även med på film-musiken till *Shaft 2000*) samarbetar Alicia med ännu en musikalsik gigant: Isaac Hayes.

– Det är verkligen intressant att lyssna när någon man beundrar berättar om sitt liv med egna ord. Coola historier om hur han inte hade tänkt börja spela piano eller sjunga men behövde pengarna och så låtsades han att han kunde spela och hur han sedan blev bättre allt eftersom...

I texthäftet till skivan tackar Alicia Hayes för att ha tagit henne tillbaka till den tid där hon egentligen borde levt.

– Jag menar, jag var ämnad att göra musik på sjuttiotalet men det hoppade över mig. Men att få jobba med honom gjorde att det kändes som sjuttioal igen för mig.

Skivan har en del funkiga inslag men med finns även jazziga och klassiska tongångar. Något som Alicia ger prov på under konserten.

– Det skulle vara kul att göra en klassisk turné någon gång och spela på Carnegie Hall eller så. Egentligen finns det ingen gräns på saker man kan göra.

Efter spelningen minglar Alicia på VIP-avdelningen och skriver snällt autografer och låter sig fotograferas. Just nu är hon på turné tillsammans med Maxwell och hon har redan fans som reser efter henne till de olika spelningarna.

– Det finns faktiskt en speciell kille som kommer till *varenda* show. Han tar med bilder som han tagit på showen innan och ber mig signera dem. Men han är OK – han är en schysst kille.

Men skulle det nu visa sig att han inte är det så har Alicia sin personliga livvakt med sig.

– Min mamma följer med på alla spelningar som hon kan och det känns skönt att ha henne med. Hon kollar så att jag äter ordentligt och håller koll på mina papper och sånt. Hon är verkligen till stor hjälp.

Och när Alicia lämnar klubben för att åka till Hotel Grand i centrala Amsterdam följer hennes mamma tätt efter.

...hip hop på border

Rasco

Hostile Environment

Över 100.000 sålda album i USA. Hip hop album of the month i CMJ-magazine.

Organism 12

Debutalbum från "Mobbad Barn med Automatvapen" medlemmen Organism 12.

Jakten På Under Orden II

Blandade artister

Ny volym med bara fräsch svensk hip hop. 21 låtar till midprice!

Flightcrank

Beyond All Reasonable Doubt

X-Prodigy killen Leeroy är Flightcrank & nu kommer antligen denna platta att släppas i Sverige!

Mr. Len

Pity The Fool

Mr. Len från Company Flow släpper debutalbum! Gästspel från Company Flow, Juggaknots, Dilated People m.m.

Definition Of Ill

Blandade artister

Grym 2CD hiphop samling med ett flertal låtar per artist som bl.a. Rasco, Peanut Butter Wolf, Dr Doom, Kurtmasta-Kurt, Terranova, Kool Keith, Cali Agents, Phife Dawg.

...alltid steget före

www.matadoreurope.com

BORDER
MUSIC

The Plan

text: Ebba von Sydow
bild: Mia Olsson

Theodors plan

Den vingliga, vackra *Mon Amour* var sommarens svenska popsingel. Nu har även fullängdaren kommit ner till jorden och skivaffärerna.

The Plans sångare och tillika Broder Daniels gitarrist, 27-årige Theodor Jensen, sitter på skivbolagets kontor och har precis fått första, nypressade skivan i sin hand.

– Jag vet inte. Det blev väl... okej.

Det mesta är ”okej” eller ”jag vet inte” för Theodor. Han talar långsamt, pausar och svarar eftertänksamt på frågorna. Är den försiktiga attityden en strategi, Theodors plan? Hellre ett ”vet inte” än en groda. Musiken först, attityden kommer sen – men helst inte alls?

Theodor på telefon är tyst, men på skiva stormar han fram uppbackad av bandets övriga medlemmar Mikael Furugärde, Niklas Korssell och Peter Morén. Theodor sjunger, pratar och ylar. Hur kom det sig att du hamnade bakom micken?

– Jag vet inte... Det var nog mest att ställa sig där. Rakt upp och ned. Alla nynnade eller sjunger väl på något sätt, i duschen och så. Det var en lång process i mitt fall. Jag har alltid sjungit, lekt ihop låtar och idéer. Och jag körade ju i Broder Daniel. Din sångstil är väldigt speciell. Vad har du annars för stil?

– Oj. Det känns inte som jag har någon stil. Jag vet inget om stil... jag vet inte. Det

är ju ställningstaganden inbakat i det här med stil, politiskt och estetiskt. Jag har ingen sådan fana jag kan hjälpa till att bära. Vi i The Plan är inga tuffa rockers och inga regelrätta indiesnubbar heller.

Ett partyband?

– Jag tror inte att vi är det heller. Inte som Broder Daniel i alla fall. Men det är å andra sidan svårt att slå. Vi är lagom. Mellan.

Men lagom och mellan är inga ord som dyker upp när man lyssnar på The Plan. Låtarna, gitarrerna och melodierna spretar lyckligt och envist åt alla tänkbara håll. Skivan är som en berg-och-dalbana. Djupt nedför med balladerna, Bob hund-iga uppförsbackar och klockrena,

hisnande loopar som *Mon Amour* och *Let's Leave*. Udda musik med mycket hjärta. Och mycket riktigt finns hela Theodors hjärta i musiken.

Hur tar man eventuell kritik när man satsat allt?

– Man får skapa sig ett eget omdöme och en egen uppfattning, den får man leva med. När man är säker på vad man har gjort kan dålig kritik utifrån inte sära. Men visst, om viss kritik känns berättigad kanske man kan förändra det.

Vad skulle du göra om du inte sysslade med musik?

– Jag har inget annat. Jag vet inte vad jag skulle göra om jag inte sysslade med musiken. Det är detta jag vill göra, för-

verkliga de här prylarna. Win or loose, live or die.

Har du valt bort andra grejer för musikens skull?

– Vad du än väljer, helhjärtat, väljer du ju alltid bort så mycket annat...

Kommer allt gå bra då?

– You bet!

Gotcha. Och Theodor slipper analysera eller utveckla mera. Han behöver inte springa runt i media och vifta med någon fana. The Plans album talar faktiskt för sig självt.

APHEX TWIN

intervju: Heiko Hoffman
text: Henrik Stömberg
foto: Wolfgang Tillmans
bearbetning: Four Feet

Efter år av väntan kommer det äntligen ett nytt album med Aphex Twin. Ett dubbelalbum med 30 låtar och ett namn som ingen vet vad det betyder.

Plattan heter *Drukqs*. I vanlig ordning vägrar han förklara sig.

– Folk får göra sina egna tolkningar. Men jag kan säga så mycket att det inte betyder ”drugs” eller ”drug use”. Det betyder faktiskt något, och jag ville verkligen kalla albumet det istället, men jag tänker inte säga vad.

Aphex Twin är sig lik. Ju fler människor han förvirrar, desto gladare blir han. För fem år sedan döpte han ett album efter sitt riktiga namn, *Richard D. James Album*, medan artisten var Aphex Twin. Alltid var det några skivbutiker som sorterade fel. Sedan gjorde Eminem samma sak förra året.

Richard har alltid varit bra på att skapa uppmärksamhet kring sin egen person. När han tjänat sin första förmögenhet, bland annat genom att sälja musik till en Pirelli-reklamfilm för ett sexsiffrigt belopp, så köpte han en tankbil att köra omkring i. Sedan behövde han någonstans att bo, så han köpte en gammal banklokal i Elephant & Castleområdet i London. Han bor där fortfarande.

– Ja, det är ett trevligt område. Det är väldigt otrendigt här nere, det är därför jag flyttade hit. Det bor inga unga människor här alls – jag blir aldrig igenkänd här.

Den jättestora superklubben Ministry of Sound ligger alldeles i närheten.

Vi bryt oss eftersom han inte gör det

– Om kön är riktigt lång går den förbi mitt hus. Ibland slänger jag och mina vänner vattenballonger på folket i kön. Vi kastar ballongerna från taket, det är svinkul, ingen fattar varifrån de kommer. Det är väldigt mörkt och man kan lätt gömma sig. Jag har en bra videofilm med mina vänner utklädda i de där teddybjörnssakerna jag hade. De bara gick fram till kön och började trakassera människorna.

Seriemördare på museet

På senare tid har Richard diskjockeyat rätt mycket, bland annat på ställen som Victoria & Albert Museum där han spelade ravemusik, för att det är mycket roligare att spela snabbproducerad rave-musik på ett museum än någon mer högkulturell musik.

– Jag spelar olika slags musik på olika ställen. Jag gör massor av saker på min laptop, och det kan betyda vad som helst. Det är oftast ett mischmasch av live och DJ-ande. Men ingen vet att jag spelar live för det säger jag inte. För om man säger att man spelar live blir det som ett gig, och alla bara står där och tittar på en. Men om man säger att man DJ:ar så dansar alla istället.

– Det är många som bara stirrar på mig på klubbar nuförtiden, dom ler inte ens, dom bara stirrar. Man får känslan av att man bara spelar för fem människor, för man ser inget bakom dom. Ibland blir jag så trött på det och det slutar med att jag spelar totalt oljud bara för att irritera dom. Innan jag blev känd gillade jag verkligen att DJ:a mitt på dansgolvet, folk dansade och la egentligen inte märke till mig. Men om man är känd stirrar folk bara på en, och det funkar inte. Det sägs att du spelat i folks vardagsrum?

– Ja, det har jag gjort. Förra månaden fick vi ett mail från en kille som sa, ”Min mormor dog och jag ärvde en massa pengar.” Så vi tyckte att det lät kul och åkte dit med värsta turnébussen. Det är

faktiskt mina favoritspelningar: en blandning av mina vänner och ett slumpvis antal människor från gatan. Jag ska spela på ett bröllop snart, och nyss var det en tjej som frågade om jag ville spela gabba på hennes examensfest i konsthistoria. Så länge det är i London och jag har tid så gör jag det.

Vad är det du gillar med gabbermusik?

– Jag helt inne på aggressionen i den. Men jag gillar inte när det är helt distat. Jag gillar kontrollerad aggression, det är mycket effektivare. Att bara skruva upp volymen för mycket är inte vidare skrämmande. Men till exempel det senaste från Squarepusher är mer störande för det är helt sinnesjukt – men det är inte distat alls, det är helt rent. Otrolig intensitet. Man kommer in i deras hjärna, man känner motivationen bakom och det är mycket brutalare. Det är skillnaden mellan en galning med en kniv i ett köpcentrum och en kallt beräknande seriemördare. Seriemördaren är mycket mer skrämmande.

Tom, Dick och Chris

Richard har sagt gång efter annan att han inte ska släppa mer skivor, men nu kommer det ändå en skiva i slutet av oktober. Så nu säger han att han inte ska släppa fler skivor på Warp efter detta.

– Skillnaden mellan dom och andra skivbolag blir bara mindre och mindre. Kanske släpper jag en singel också, men troligtvis inte. Jag gjorde en promotolva för albumet och dom ville släppa den som en singel. Jag måste hela tiden se till att dom inte pressar mig för hårt.

Namnet Aphex Twin är kontrakterat till Warp, det är därför han släpper

Drukqs där. Villkoret att Warp fick skivan var att de gick med på att riva kontraktet efter den.

I USA och Japan är Richard kontrakterad till Warner Brothers. De var inte lika lätta att övertyga att släppa namnet Aphex Twin.

– Dom bara ”Vi har köpt dig, vi äger dig!” Jag sa ”Om ni inte säger ja så får ni ingenting alls” och dom bara ”OK då, då får vi ingenting.” Jag får använda

namnet AFX på Replex, så jag får gå tillbaka till det.

Jag ville använda

Aphex Twin till att göra riktigt experimentella saker. Det är många som kommer köpa *Drukqs* som egentligen inte alls gillar min musik, tror jag. Och jag gillar idén att dom köper något riktigt experimentellt.

Replex är skivbolaget han startade tillsammans med Grant Wilson-Claridge. För att förvirra saken ytterligare har Richard just startat ett nytt bolag tillsammans med Tom Squarepusher Jenkinson, som än så länge bara släppt en tolv med två remixar av AFX. Typiskt nog har Tom och Richard inte ens kommit på vad bolaget ska heta, fastän första skivan redan är släppt.

Varför startar du ett nytt skivbolag?

– Mest för att Tom inte vill ligga på ett skivbolag som har andra artister som han hatar. Han hatar allt på Warp. Han gillar inte Autechre, han gillar inte, mmm, jag vet inte. Han gillar dom gamla sakerna. *LFO* är nog den senaste plattan han gillade.

Richard skrattar. Man ska nog inte ta allting han säger på blodigt allvar, med tanke på att *LFO* gavs ut 1990 och Squarepusher skrev på för Warp 1996.

Dessutom producerade Tom Jenkinson Broadcasts senaste album.

– Det gör mig inget att vara på samma bolag som några skitband. Jag gillar inte alla band på Warp heller, och jag är medveten om att dom drar nytta av vad jag gör. Dom bara ”Åh, vi ligger på Warp” och folk lägger märke till det och köper sedan deras skivor. Men det irriterar mig inte lika mycket som det irriterar Tom. Eftersom vi känner varandra förstår jag vad han menar. Så vi föredrar att göra det själva, för det är mer äkta.

Du nämnde att du kanske skulle släppa en singel också?

– Jag funderar på att göra en till singel med en vriden Cunningham-video. Men om jag gör den så kommer den inte komma ut förrän om sex månader. Jag gillade verkligen att arbeta med Chris på *Come to Daddy* och *Windowlicker* och jag skulle gärna göra det igen. Men det är inte min favoritsysselsättning, jag sitter hellre hemma och gör nya låtar. Warp vill göra det för dom har bara dollar-tecken i ögonen. Men jag har en bra idé på en låt som Chris verkligen skulle gilla.

Richard och Chris Cunningham har samarbetat en längre tid. Förutom att Cunningham regisserat de uppmärksammade (och roliga) musikvideorna till *Come to Daddy* och *Windowlicker* har han gjort två kortfilmer som Richard tonsatt. Också med tanke på de andra filmer Cunningham gjort, till exempel Squarepushers *Come on My Selector*, Madonnas *Frozen*, Björks *All Is Full of Love* och Portisheads *Only You*, så är bara tanken på ännu en Aphex/Cunningham-video något som får det att vattnas i munnen på de flesta konnässörer.

Det är jobbigt att släppa skivor

Det är fem långa år sedan förra albumet, *Richard D. James Album*, uppföljaren till den mästreliga *I Care Because You Do...* Men det hade nog dröjt ännu längre om Richard inte råkat ut för en mindre olycka.

APHEX TWIN

– Anledningen till att jag släpper albumet är faktiskt på grund av att jag tappade en sån där mp3-spelare med 282 av mina osläppta låtar och 80 osläppta Square-pusher-låtar. Jag och Grant var på ett plan på väg till en spelning i Skottland för ungefär fyra månader sedan. Jag hade haft mp3-låtarna i kanske sex månader och han skämtade med mig ”Tänker du glömma den där?” och jag bara ”Jag kommer aldrig glömma den här!” Och sen fem minuter senare glömde jag den. **Hade du inga kopior hemma på hård-disken?**

– Å, jag har originalen. Jag tror jag hade tagit livet av mig om jag förlorat mast-rarna. Sedan dess har jag hållt ögonen på internet, jag trodde dom skulle dyka upp någonstans efter typ fem sekunder. Jag hade skrivit ”Aphex Twin – Unreleased Tracks” på den!

Richard skrattar, även om han uppenbarligen inte var så glad åt händelsen. Hans teori nu är att en flygvärdinna tog hem spelaren och troligtvis raderade låtarna: ”De såg ut att vara ungefär 35 och inne på Bryan Adams eller nåt sånt”. Men han var lite orolig att om låtarna hamnat på internet så skulle han inte kunna tjäna pengar på dem – enda anledningen till att han släpper musik på skiva är för att tjäna pengar.

– Så det var därför jag ville släppa så många spår som möjligt så snart som möjligt. Jag tänkte först släppa fyra CD men det hade varit att gå för långt. Bara en dubbel är jävligt jobbigt – allting ska bli rätt, omslagsdesignen, mastringen, pressningen och allt det där.

Richards förra album var bara lite drygt en halvtimme långt, eftersom Richard ansåg att ingen lyssnade längre än 30 minuter ändå.

Tror du folk kan ta till sig ett dubbel-album med din musik?

– Man kan lyssna på hela albumet i ett svep men jag tror man skulle dö om man gjorde det.

”Jag ville verkligen höra Madonna imitera en gris! Hon var nästan med på det.”

Richard tycker folk skall lyssna på *Drukqs* på samma sätt han lyssnar på de CD han köper. Han sparar de låtarna han gillar på sin laptop, sedan säljer han albumen.

Hur valde du låtarna som hamnade på albumet?

– Folk frågar mig hela tiden varför jag inte släpper det spåret eller det där spåret. Men det tar kanske en timme att gå igenom ett DAT-band, och jag har hundratals. Och efter att ha gått igenom tio band skulle jag ha glömt vilka låtar som var bra. Det går inte att komma ihåg. Så det är helt omöjligt att samla ihop ett album. Jag får välja ut ett antal band och gå igenom dom och sen göra det på den grunden. Men jag kan inte göra en riktig samling av all min musik.

Radiohead är skit

Trots att Aphex Twins skivor bara säljer bättre och bättre, *Windowlicker* sålde till exempel runt 300 000 exemplar vilket är mycket för att vara en singel, så menar inte Richard att han gör mer lättillgäng-

lig musik. Folk är mer vana att lyssna på underliga ljud, helt enkelt. Men han erkänner att *Windowlicker* och videon har en kommersiell lutning, och han tror att folk som bara hört den låten nog inte kommer gilla den nya skivan.

– Jag är ingen kommersiell artist, men jag kan vara det om jag vill.

När Radiohead släppte *Kid A* talades det mycket om att de var influerade av Aphex Twin och de andra artisterna på Warp. Thom Yorke sa att när han var trött på gitarrbaserad musik och sin egen röst gick han ut och köpte hela Warps katalog. Beundran är dock inte ömsesidig, Richard är inte alls imponerad av Radiohead.

– Jag gillar dom inte. Jag har hört fem eller sex låtar och jag tyckte det lät väldigt uppenbart och ostigt. Jag menar, jag jämför dom med min favoritmusik och det låter fruktansvärt i det sammanhang-et. Men jämfört med alla skittråkiga r'n'b-spår så är det nog OK. Eller alla ”teen punk”-band, eller vad det nu kallas, som tror dom är så anarkistiska. Om

man bara utsätts för sånt och sedan får höra Radiohead så tycker man nog dom är genier.

Men om en procent av alla som köpt en Radiohead-skiva sedan kollar upp Rephlex, är inte det bra?

– Jag bryr mig ärligt talat inte. Jag gillar att det görs en massa skitmusik. Jag gillar att alla inte är informerade om hela utbudet. Om för många människor lyssnade på vad jag lyssnade på skulle jag inte tycka om det. Jag har alltid velat bli sedd som annorlunda, jag gillar att gilla saker som ingen annan gillar. Om Merzbow låg på topplistorna skulle jag inte lyssna mer på honom. En del människor vill göra som alla andra, och andra vill inte det. Så enkelt är det.

Madonna imiterar en gris

Kring större artister florerar det alltid en mängd rykten. Det har talats om att både Madonna och Björk ville att Richard skulle arbeta med dem. Richard bekräftar med ett skratt.

– Givetvis! Alla vill det! Björk är mycket intressantare, en miljon gånger intressantare – personlighetsmässigt sett. Madonna är rätt normal.

Båda verkar gilla att arbeta med unga trendiga artister.

– Ja, det finns en likhet. Jag känner henne inte så väl, men jag tror Björk är som en liten flicka i en godisaffär: ”Åh, jag älskar det här! Jag vill ha, jag vill ha!” Madonna är mer brutal, typ: ”De här är trendiga, jag kan hålla mig ung och modern om jag använder dem”. Björk har också det där såklart, men hennes motivation är att hon bara älskar artisterna och skulle älska att få arbeta med dom.

Anledningen till att det inte blev något samarbete med Björk var att hon behandlade det hela som en affärstransaktion.

– När man arbetar med Björk säger hon typ ”OK, jag kommer faxa dig detaljerna och du kommer skicka mig...” Om jag ska göra en låt med någon måste jag vara deras vän. Jag måste tillbringa lite tid med dom, dom måste komma förbi och dricka femtio koppar te, röka på lite och så. Dom kan inte bara skicka mig låten. Det är verkligen kallt och jag tror inte hon riktigt förstod, för det är så hon gjort hela sitt liv. Jag tror hon glömt hur man umgås med folk.

Däremot tyckte Richard att det skulle vara kul att arbeta med Madonna.

– Jag ville bara inte göra det just då. Hon var bara för känd. Om jag hade gjort det skulle alla se mig som ”han som Madonna gjorde en låt med”. Hela ens karriär skulle bara försvinna.

Men om det var på dina termer? Något för Rephlex, till exempel?

– Jag ville det, men hon var mer inne på att jag skulle göra ett spår på hennes album eller en singel, och det ville inte jag. Jag tänkte i termerna en ”white label” på Rephlex och jag skrev faktiskt ett spår åt henne, jag hade massor av

idéer: det var en galen acid-låt och jag ville att hon bara skulle göra dumma ljud, ingen sång. Stön och suckar och grisimitationer. Jag ville verkligen höra Madonna imitera en gris! Hon var nästan med på det. Kanske skulle hon faktiskt ha gjort det, men just då var hon mer upptagen med sin nästa singel. Jag brydde mig inte direkt, och det gjorde säkert inte hon heller. Hon tyckte nog typ ”Det finns andra fiskar att fånga!”

När var det?

– Förra året. Jag snackade med henne om mitt kärleksliv och sånt. Jag vet att hon var tänd på Chris och ville knulla honom, men han var inte alls tänd på henne. Jag tror hon var lite sur för det, vanligen kan hon nog få vem hon vill ha.

Richard skrattar igen. Än en gång kan det vara bra att minnas att han inte alltid är helt sanningsenlig.

Intervjun som den här artikeln är baserad på gjordes av Heiko Hoffman, chefredaktör för tyska Groove Magazin. www.groove.de

Chris Cunninghams filmer kan man se på www.director-file.com/cunningham.

Mer info om Richard D. James på www.warprecords.com, www.rephlex.com och www.aphextwin.nu. Albumet *Drukqs* kommer ut 22 oktober.

RESISTANCE IS BEAUTY

The (International) Noise Conspiracy
A New Morning, Changing Weather, CD&LP

Punkrock har alltid vägrat definiera sig och detta album är ett perfekt exempel på varför. Med raseri, öppna sinnen och revolution i sina ögon, attackerar THE (INTERNATIONAL) NOISE CONSPIRACY än en gång. En musikalisk molotov-cocktail mitt i pylet på marknaden och kapitalet. Release datum: Oktober

Cheap Shots V
WA

Den femte utgåvan i CHEAP SHOTS serien kommer inte att göra någon besvikel! Totalt 25 låtar och mer än 75 minuters musik! Innehåller bla. THE HIVES, MILLENCOLIN, REFUSED, LOOPTROOP NINE, BREACH, SAMIAM, THE BUSINESS, BOMBSHELL, ROCKS, NO FUN AT ALL, DIVISION OF LAURA LEE, THE (INTERNATIONAL) NOISE CONSPIRACY mfl.
Release datum: September

RAISED FIST
Watch Your Step (W)

Ta reda på hur allt startade för detta kullförklarade hardcore-band. Denna samling innehåller deras första EP, och Mini-CD samt ett par låtar från värdelovliga samlingar.
Release datum: September

DIVISION OF LAURA LEE
Penny Electric (C)

Burning Heart's senaste tillväxt D.O.L.L. släpper i september en 2-låtars singel. Ett litet smakprov av vad den kommer innehålla. Albumet kommer under våren 2002!
Release datum: September

Hang The VI
DVD

I Oktober släpps "Hang The VI". En LÅGPRIS samling på DVD som innehåller samtliga videos samt gjorts av Burning Heart-bandet. Totalt 61 videos och hela 130 minuter live! Videos med MILLENCOLIN, THE HIVES, NINE, THE (INTERNATIONAL) NOISE CONSPIRACY, REFUSED, MONSTER, BREACH, RANDY, THE BUSINESS, NO FUN AT ALL, 59 TIMES THE PAIN etc.
Release datum: Oktober

Ed Harcourt

text: Annica Henriksson
bild: Johannes Giotas

Pojken med tvättbjörnen på axeln

Han ser ut som en ung Lloyd Cole, han sjunger som en brittisk Randy Newman eller en oförstörd Tom Waits. Nyss fyllda 24 med blodröda tårar som letar sig ned mot bardisken.

Det är mycket som förbryllar mig med Ed Harcourt. Att han i sin ringa ålder kan uttrycka sig som en redan så förfaren poet. Att han som musikintresserad britt gör musik så långt ifrån indiepop man kan komma (dock spelade han bas och keyboard i bandet Snug tidigare, men de fick ingen större framgång). I Ed Harcourts fall handlar det inte om långa luggar och slitna 70-tals skinnjackor. Han väljer istället att arbeta med i första hand piano, sedan även banjo, munspel, saxofon och trumpet. Icke att förglömma att denne unge man även spelar de flesta instrument själv. Den stora ledstjärnan heter Tom Waits.

På demoskivan *Maplewood* gör sig den nerdekade amerikanen mest påmind i *I've Been Misguided*. Men för att komma ifrån sammankopplingen med Waits har fullängdaren *Here Be Monsters*, som släpptes i somras, skruvats några varv extra och fått sin personliga prägel. Precis som på demoskivan pendlar de vackra musikstyckena mellan nattsvarta betraktelser och sprudlande kärleksförklaringar till flickvännen. Som i *She Fell into My Arms*: "There's a thousand things I shouldn't do/but if I do them I should do them with you.../I can't eat, sleep or hardly breathe/I can't hardly ever watch you leave".

– Inspirationen kommer från litteraturen, mycket klassisk musik, filmer och allt som finns runt omkring mig där jag bor. Min fantasi och min egen lilla värld hjälper också till.

Diplomatsonen Harcourt bodde större delen av sitt liv i och utanför Brighton, där han även har sin studio i farmors hus. För några år sedan flyttade han dock tillbaka till födelsestaden London.

Redan som 10-åring lärde han sig spela klassiska pianostycken. I senare tonåren upptäckte han singer/songwritern Randy Newman som satt en tydlig prägel på honom.

– Jag har inget emot att bli jämförd med Waits och Newman, berättar en förkyld Ed Harcourt, samtidigt som han suckar över denna ständiga liknelse. Det är ju inte som att bli jämförd med Richard Marx eller Richard Claydermann. Jag

gillar ju deras musik och lyssnar mycket på dom, vilket är uppenbart. Men jag gillar väldigt mycket. Allt från hård hiphop till blues, jazz, country, Beach Boys, punkrock – du vet, rubbet.

När jag lyssnar till Harcourts musik, speciellt den mörka, suggestiva *Beneath the Heart of Darkness* eller glockenspielinramade *Sleepyhead*, får jag en känsla av att han är en grubblande svårmodig kille, vilket han avfärdar direkt.

– Jag är väldigt positiv, ser ljus på livet. Jag råkar bara inte gilla så många saker, det är allt. Om jag visste meningen med livet skulle allt vara meningslöst. Jag brukar inte tänka på det för då skulle man antagligen ta livet av sig.

Samtidigt säger han att han inte har den blekaste aning om vem han är.

– Jag vet inte. Förlåt, jag menar inte att vara svår...

Han berättar att giget i Göteborg kommer att bli ganska "lo-key", precis som de han dagarna innan gjort i Stockholm. Mest på grund av hans ömma hals som han förgäves försöker kurerar med halstabletter, dels också för att han anser att lokalens utrustning inte tillåter tyngre toner.

– Du skulle sett oss i Finland och Norge, då spelade vi på större klubbar och rockade ordentligt. Jag antar att folk alltid kommer att få se olika sidor av mig, suckar han besviket. Jag hade gärna velat spela *Shanghai* till exempel, men det här kommer väl bara bli ännu ett "fuck-around-gig".

Senare samma kväll får jag bevittna en helt annan Ed Harcourt. En kort rödvins-surplande kille i kostym och basketkängor, en pajas med pianopallen ovanför huvudet, en skojare, en genomsvettig galenpanna som ställer sig på sin keyboard och trampar besinningslöst på tangenterna samtidigt som han tar stöd av en takfläkt. Och visst spelar han den sprudlande *Shanghai*, han kunde inte låta bli, inte med den publiken. De fyra mannar som kompar honom är inte dåliga de heller, den stilige Hadrian Garrard på trumpet är också han en publikfriare. Och tillsammans kan de välta berlinmurar.

Stakka Bo

text: Per Lundberg G.B.
bild: Peter Gherke

Ännu inte 100%

När han inte gör musik så gör han reklamfilm. Johan har även gjort videor till Madonna, New Order och Monster Magnet. Johan är vad man kan säga en upptagen kille.

Står du med i telefonkatalogen?

– Jag står inte med. Men om jag skulle så skulle det inte stå något yrke. Jag har ju inget yrke. En sak har jag gemensamt och det är att försöka omsätta känslor till något konkret oavsett om det är en bild eller en låt eller en musikvideo. Nån har kallat mig för renässansmänniska, det är rätt tungt.

– Å andra sidan är det så himla svenskt att man ska ha ett yrke. När jag jobbar i Amerika tycker folk bara att det är coolt att man gör så många olika saker. I Sverige är det mer jantelagen som styr. Du ska inte tro att du klarar av det här. **Vem gör dina videor?**

– Traditionellt har jag gjort alla mina videor själv. Videon till *Mute* gjorde jag med min assistent Jesper. *Killer* var den första som inte var Stakka Bo-made.

Johan hajar till på vad han just sa och tycker att det lät äckligt att kalla sig själv Stakka Bo.

– Den tredje till *Love of a Woman* gör Jesper själv. Jag kommer inte att lägga mig i. Givetvis kan jag ge honom tips eftersom jag gjort så mycket mer än honom.

När var du senast helt nöjd?

– Jag har aldrig varit helt nöjd. Det är svårt att förklara men jag har ett gradsystem på att vara nöjd. Allt jag gör är mellan 30 och 70% bra. Även om jag tycker att det jättebra så kan man alltid göra det bättre, resonerar Johan. Fast när jag gjorde New Orders *Crystal* då var jag nog 70% nöjd. Det är så coolt att dom som rockband kan låta ett annat band vara dom. Vi är ni. Vi är inga ikoner. Tänker jag efter lite till så är *Mute* en 80%-are, menar Johan.

Vi kommer överens att Johan ska kontakta mig när han är 100% nöjd.

Piska runt ditt band

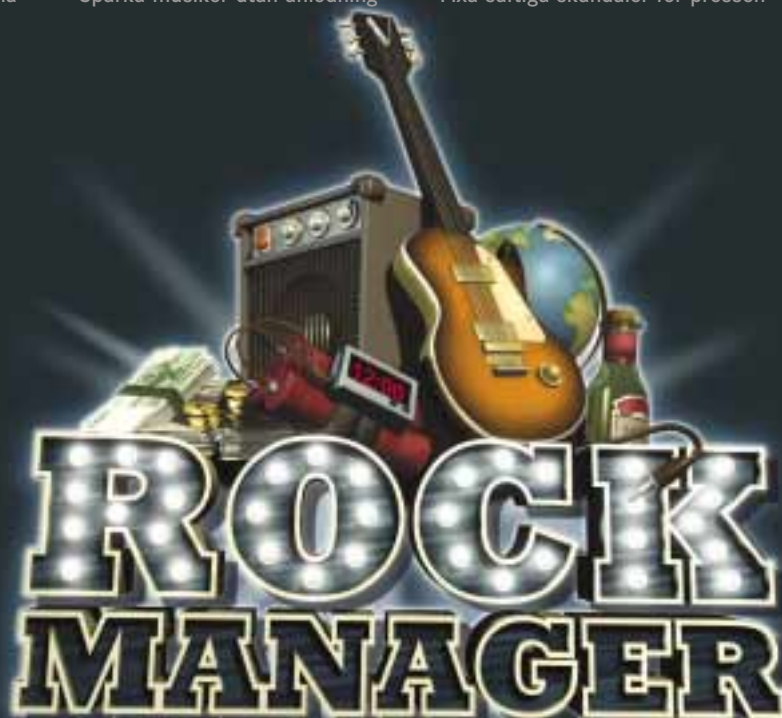
Fuska in dig på topplistorna

Sparka musiker utan anledning

Fixa saftiga skandaler för pressen

Sälj skitmusik till kidsen

Stäm hela världen

TAKE CONTROL OF ROCK 'N' ROLL!

Drömmer du om ett liv i show-business? Nu får du chansen att uppleva det från insidan!
Den 26 oktober kommer PC-spelet 'Rock Manager' som avslöjar allt om hur det går till bakom kulisserna.

”Phil Collins förtjänar att dö”

Wales bästa popgrupp berättar hur Beach Boys tagit över deras liv och förklarar vilka som egentligen förtjänar att dö.

Super Furry Animals var bara ett i mängden av numera bortglömda gitarrband som Sleeper, Cast och Oasis när de debuterade med *Fuzzy Logic* för fem år sedan. Att de överlevde britpop-eran är förvånande. Att de dessutom gjort en av årets bästa popskivor är en mindre sensation. Enligt sångaren Gruff Rhys är dock *Rings Around the World* mest bandets försök att bli av med sin besatthet av Beach Boys.

– Det har gått för långt. Beach Boys har tagit över våra liv. Vi spenderar alla våra pengar på skivor, Dennis Wilson-biografier, flygresor till New York för att se Brian Wilson... Det är inte roligt längre. Förhoppningsvis är vi färdiga med alla Beach Boys-influenser efter det här albumet så att vi kan göra lite mer originell musik i fortsättningen.

Deras Beach Boys-fanatism förklarar bland annat Paul McCartneys omtalade medverkan som morotstuggare på *Rings Around the World*. McCartney tuggade i slutet av 60-talet sällan på Beach Boys mytomspunna album *Smile*. Så när Super Furry Animals fick in honom i studion var det naturligtvis aldrig tal om något annat än att ex-Beatlen skulle tugga grönsak.

– Om vi har tur kanske vi kan få honom att spela bas på nästa skiva, säger Gruff.

Inför inspelningarna hävdade Gruff självsäkert att det här skulle bli en popklassiker och jämförbar med Micheal Jacksons *Thriller*. Eller så gjorde han kanske inte det.

– Jag minns inte att jag sagt det, men jag säger all möjlig skit i intervjuer. Jag vet ju att den inte är *Thriller*. Vi ville bara att

det skulle bli en riktigt storslagen och fantastisk skiva. Överambitiös. Överproducerad. Vårt förra album tog två veckor att spela in. Det här tog fjorton månader.

Som ett led i överambitionerna nöjde de sig inte med att bara släppa albumet på en vanlig CD-skiva utan gav ut det på DVD också. Ett dussin obskyra filmmakare spelade med obefintlig budget in kortfilmer till låtarna på skivan.

– Det enda kriteriet när vi valde ut dom var att det inte skulle vara några musikvideoregissörer, för vi ville inte att det skulle se ut som en massa musikvideor. Nu är det mer en samling abstrakta bildsekvenser som inte kräver någon koncentration alls. Du absorberar musiken och sedan sluter du ögonen och sedan öppnar du dom igen.

Jag tror att Gruff egentligen försöker säga att DVD:n är bra att ta droger till.

Att Super Furry Animals överhuvudtaget har möjligheter att ge ut en DVD

beror på att de skrev på för multinationella Sony efter Creations kollaps förra året. Gruff förklarar gärna vad som blev Creations fall.

– De tjänade för mycket pengar och blev offer för sin egen framgång. Creation försökte bli ett stort bolag och började kontraktera band som skulle kunna gå bra på listorna istället för band som de verkligen var intresserade av. Så jag tycker det är bra att de lade ner verksamheten. Fler bolag borde ta efter.

I kontraktet med Sony står inskrivet att de parallellt med Sony-skivorna får ge ut skivor på vilka independentbolag de vill. Förra året släppte de till exempel det helt walesspråkiga albumet *Mung* på sitt eget bolag Placid Casual.

– Om vi gjort en skiva som Sony skulle gömma i arkiven i tio år så ger vi ut den på ett mindre bolag, säger Gruff. Men om vi gjort en popskiva så släpper vi den gärna på Sony och förhoppningsvis när den ut till fler människor då.

Gruff Rhys är ganska sympatisk. Inte någon man förväntar sig ska sitta hemma på kvällarna och skriva texter som ”I’ve got no sympathy for you /.../ You deserve to die”.

– Det där handlar om en film som heter *P.L.O.P.* i vilken alla faktiskt förtjänar att dö. Om man tar det ur sitt sammanhang så låter det förstås väldigt ondskefullt och det är inte hur jag i normala fall tänker. Men jag tycker att det är riktigt trevligt att sjunga den. När vi spelar den live kan man fokusera sig på en person i publiken och sjunga till den, ler Gruff och fortsätter:

– Jag tror att de ondaste människorna på jorden, människor som förtjänar att dö, skulle vara Elton John, Phil Collins, George Bush Junior och Senior, Margaret Thatcher och Vonda Shepard om hon blir ännu mer populär. Det är alla jag kan komma på just nu.

Böcker

Livet är en fest heter ett av Sveriges bästa radioprogram. Nu finns det som blädderbok. David Parker har skrivit en bok om varenda ton Syd Barrett spelat in i en studio. Klipp dig och skaffa dig ett jobb kanske du tycker, men vår recensent Dan Andersson tog uppdraget som gränsar till självspåk.

Björn Magnusson/bokredaktör

“Random Precision – Recording The Music of Syd Barrett 1965-1974”

DAVID PARKER
Cherry Red Books

Utän tvivel en angelägenhet uteslutande för de redan invigda. För de som försökt beställa Parkers bok så gott som dagligen sedan den först gavs ett utgivningsdatum i början av sommaren. De som läst varje utdrag ur den som erbjuds till aptitretare på Cherry Red Books hemsida. För vissa går det tillbaka ända till Parkers artikelserie i egna fanzinet *Chapter 24*, som boken till viss del bygger på. Andra behöver egentligen inte göra sig besvär.

“För den större delen av texten”, inleder Parker andra kapitlet *A brief history lesson*, “har jag utgått från att den som är tillräckligt intresserad för att läsa den här boken är hyfsat insatt i historien om Syd Barrett”. Det går långt utöver att vara insatt, långt utöver till och med en komplett Barrett-samling med singlar och Peel Sessions och allt.

Vem är Syd Barrett? Tja, i första hand säkrade han sin plats i rockhistorien när han tillsammans med tre kamrater bildade bandet Pink Floyd. Numer är bandet så gott som synonymt med Roger Waters och Dave Gilmour, men 1967 var Pink Floyd Barretts band. Till och med namnet var hans idé.

Men så mycket mer än tre singlar och ett klassiskt album, *The Piper at the Gates of Dawn*, hann han inte med innan hans accelererande excentriska beteende blev alltför påfrestande för de andra medlemmarna. På väg till en spelning i början av 1968 bestämde sig resten av bandet för att helt enkelt inte hämta upp Barrett.

Därefter följde två kaotiska, men alltså briljanta, soloalbum innan han drog sig tillbaka från musiken för gott efter ett sista misslyckat försök att få igång sin insomnade karriär 1974.

Random Precision tar inte upp något av det där. Åtminstone inte på samma utförligt analyserande sätt som ett stort antal böcker och artiklar med varierande framgång redan gjort. Istället är Parkers bok en fullständig uppräknings av samtliga studiosessioner relaterade till Barrett, såväl de faktiska inspelningarna som medverkade på som varje gång banden plockats fram ur arkiven i EMI:s studio på

Abbey Road för att användas till samlingsplattor och dylikt.

Förutom de studioanteckningar boken är uppbyggd kring, har Parker intervjuat flera av de producenter och tekniker som medverkade. Dessutom har han lyssnat på några av de inspelningar som aldrig gavs ut, och återger i boken vad han fått höra. Åtminstone de inspelningar som inte alltför ofta, om ens alls, förekommit på bootlegskivor och liknande. Ibland erbjuder han rättelser till varifrån olika inspelningar tidigare uppgetts härstamma, vilka som spelar på dem och liknande skenbart bagatellartad information. Och det är egentligen här boken har sin utgångspunkt, och attraktion för de som den i första hand riktar sig till – *Random Precision* är ett kärleksverk av en fullständig fanatiker. För Parker är ingenting som står i boken bagatellartat. Det räcker inte att ha några skivor eller ha läst någon biografi för att kunna ta till sig eller ha någon behållning av vad Parker skriver. Man måste ha allt. Man måste vara en riktig fanatiker. Och en riktig fanatiker har inte allt om han inte har *Random Precision* av David Parker.

Dan Andersson

“Livet är en fest” red. ANDERS LÖWSTEDT Ordfront

Radioprogrammet *Livet är en Fest* var på sina ställen en briljant radioserie. Intervjuer med svenska artister varvat med musikaliska guldkorn ur den svenska rockmusikskatten gav mörk och tyngd åt de ämnen som avhandlades. Nu har boken med samma namn kommit, men den kan inte sägas vara för de som missade radioserien. Visserligen är innehållet detsamma, avsnitt för avsnitt, men transkriptionen saknar den nödvändiga närvaron för att göra innehållet levande. Stefan Wermelins ledsagande röst i de ibland svår-förståeliga uppläggen av programmen var en trygg nödvändighet, och när den här förstelnat i text känns genomgången snarig med tvära kast mellan genrer och tidsperioder. Programseriens struktur blev dessutom naturlig när man vände sig vid den, något som inte sker vid läsningen. Den största skillnaden mellan radio och bok är dock att den bärande ingrediensen, musiken, inte går att återge i skrift. Det blir lite futtigt när det mellan två

uttalanden bara står en anteckning om vilken låt som spelades i programmet. Och Rock-Rolf och hans Satelliter står kanske inte i var mans skivback.

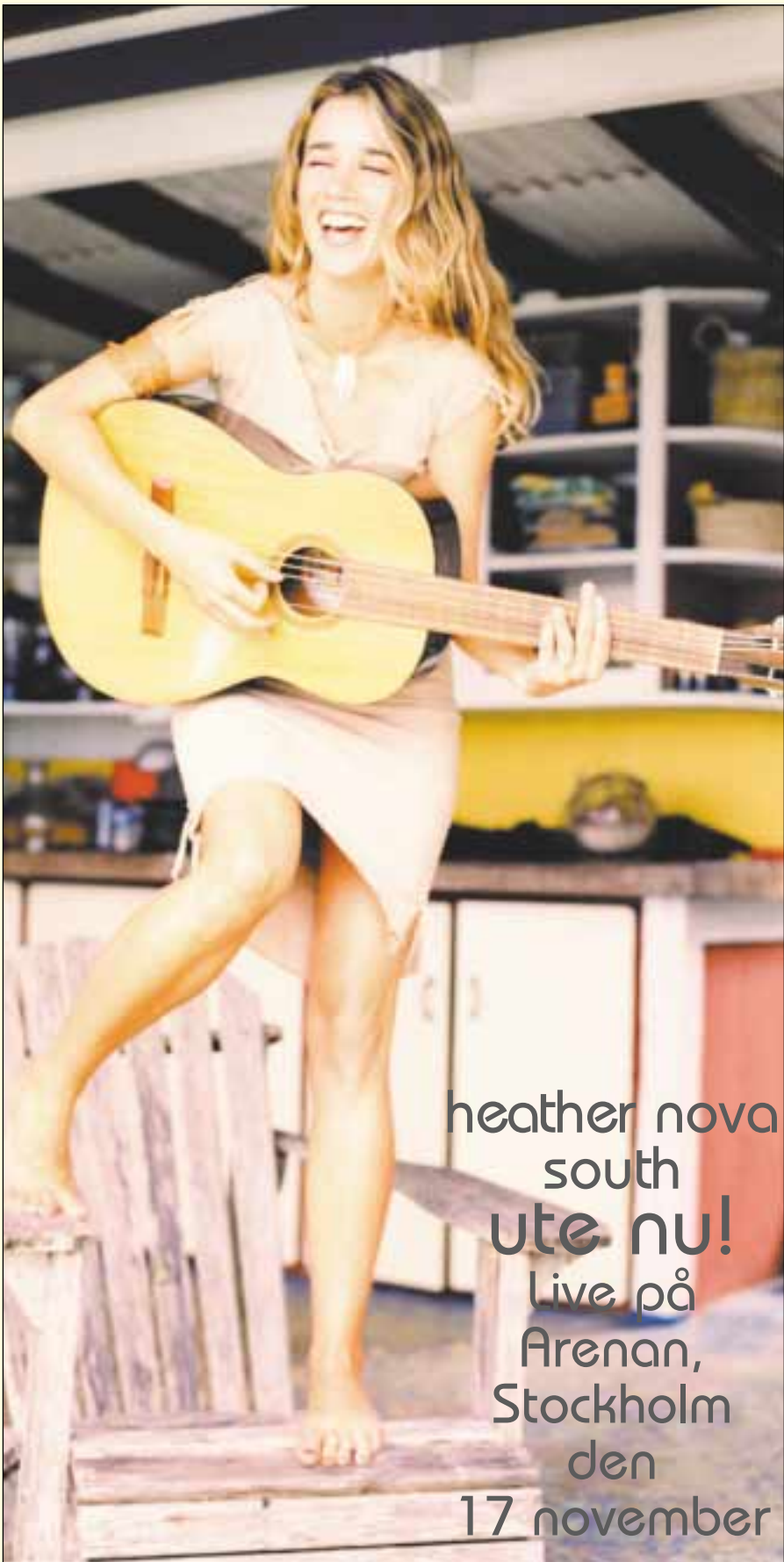
Däremot fungerar boken som en vitamininjektion för alla som hört programmen. Kan man för sitt inre levandegöra de nedtecknade kommentarerna och minnas programuppläggen fyller boken samma funktion som ljudinspelningar. Det är till och med nästan roligare att läsa exempelvis Lennart Hylands intervju med Mascots än att höra den. Att

dessutom läsa alla svenska ikoner redogöra för hur karriären startade är ibland stor underhållning.

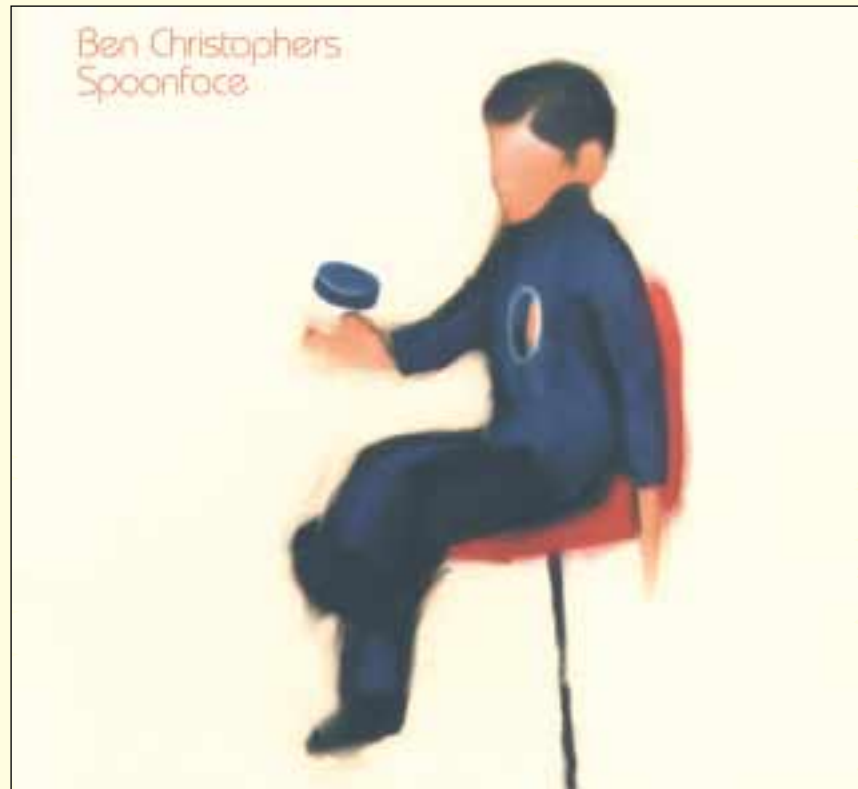
Även om de tvära kasten i boken och programserien är genomtänkta, känns boken än mer fragmentarisk än radioprogrammet. Men egentligen är det nog bara ett kalenderbitarivändande. För tycker man om anekdoter från den svenska rockhistorien är *Livet är en fest* en välsignelse. Något man kan bläddra i länge.

Magnus Sjöberg

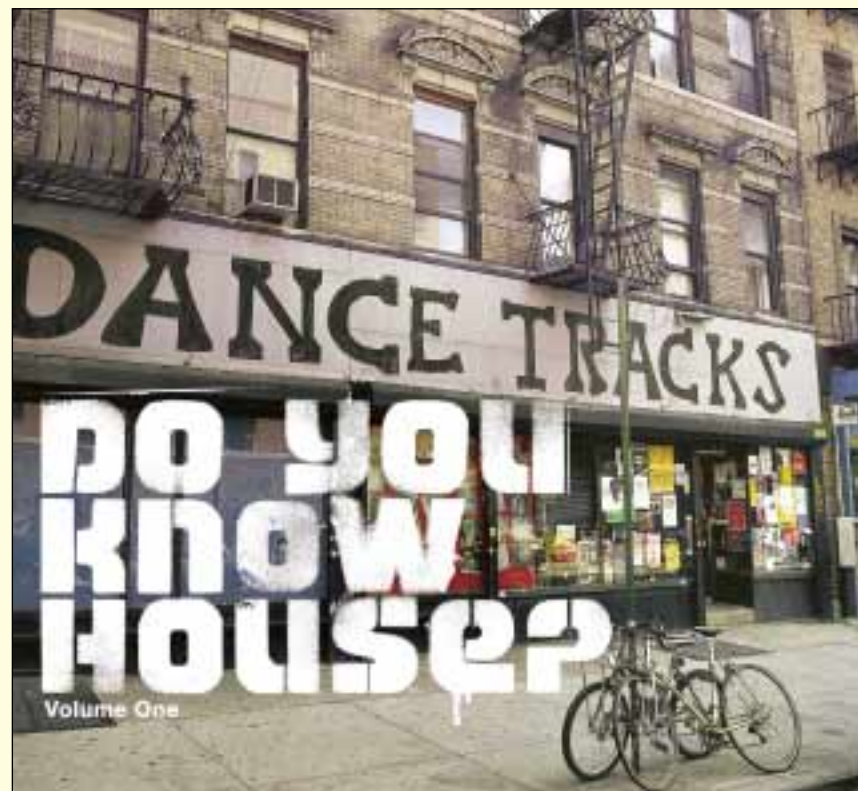

heather nova
south
ute nu!
Live på
Arenan,
Stockholm
den
17 november

Ben Christophers 'Spoonface'

Uppföljaren till den kritikerhyllade engelska singer/songwriters debut 'My Beautiful Demon' kommer den 29 oktober.

Do You Know House?

Stefan Prescott, grundare av legendariska skivbutiken Dance Tracks, har samlat 12 klassiska house-rariteter med mixar som aldrig tidigare utgivits på CD.

Höstens andra nummer och vi vadar i skivor. Mycket fick inte plats i tidningen den här gången heller. På www.groove.st finns Juvenile, Starmarket, Fugazi, Ryan Adams och Bo Kaspers Orkester. Nu ligger dessutom recensionerna i bokstavsordning.

Per Lundberg G.B./skivredaktör

Album

\$1000 PLAYBOYS

"Stay"

Massproduktion/MNV

Jag vill börja med vad jag inte gillar på *Stay*. Töntiga *Borrowed Money Blues*. Onödiga *The Playboys Theme* och tråkiga *Take Me Away*. Tar man bort de tre låtarna så har man ett av de bättre svenska albumen i år. Lars Bygdén är en låtskrivare av rang och en sångare med klass. *Stay* är en organisk och levande skiva. Mycket på grund av Micke Herrströms produktion, men mest för att \$1000 Playboys är ett ypperligt liveband. Skivan svänger i värsta Van Morrison-stil. För det är någon sorts hybrid mellan country, mexikanska trumpet, stora gospelkör och en satans massa vemod. Jag vill avsluta med att säga att *As the Desperation Comes* kan vara den bästa låten som gjorts av en svensk på länge, länge.

Per Lundberg G.B.

AGNOSTIC FRONT

"Dead Yuppies"

Epitaph/MNV

Med energisk musik och texter som biter öron bättre än Mike Tyson har Agnostic Front lämt ut ännu en lysande platta. Vad ska man göra? Det är bara att tacka och ta emot. Även om vissa kan bli irriterade när man med lurarna i högsta hugg krossar mobilen, spottar chefen i ansiktet och startar en alldeles egen revolution. Har man inte haft koncentrations-svårigheter förr lär man få det nu.

En skiva som ska följa mig ända in i gravens. Och då, då blir det röj. Jo, det är alldeles sant. Så förbannat bra är den.

Tove Pålsson

TORI AMOS

"Strange Little Girls"

Atlantic/Warner

Förra plattan var så bedräglig att jag helst inte nämner den vid namn, och när Tori Amos följer upp den med en coverplatta osar det skrivkramp långväga. Ett sådant projekt kan visserligen se intressant ut på papperet. Hennes tidigare försök som uttolkare av andras låtar har varit riktigt spännande. Men på *Strange Little Girls* rörs bland annat Stranglers, 10cc, Depeche Mode, Boomtown Rats och Tom Waits ner till ett mischmasch av bristande inspiration och kvasikonstnärlighet. Och som sur grädd på det klimpiga moset, *Happiness Is a Warm Gun*. John Lennon roterar i gravens som en svängdörr med tuppjuck. Man måste inte göra skivor om man inte har något att göra skivor av. Att tiga är ibland mer värt än guld.

Peter Sjöblom

THE APPLES IN STEREO

"Sound Effects 92-00"

Cooking Vinyl/Border

Många band klarar aldrig att leva upp till de löften som debutalbumet innebar. Man fortsätter hoppas i några år, men de flesta när en

tydlig höjdpunkt med andra eller tredje plattan. Därefter vet man att varje ny skiva kommer att vara lite sämre än föregångaren. Tendensen blir aldrig så tydlig som när bandet ger ut en samling, och de äldre låtarna ställs sida vid sida med det senare materialet.

Därför känns det så uppfriskande att få bli motbevisad. I synnerhet av ett band som konsekvent arbetat mot högre höjder med varje nytt album. Fem stycken över nio år har det blivit för Georgia-bandet The Apples In Stereo, en karriär som nu sammanfattas på *Sound Effects 92-00*. Och visst var de bra redan från början, med sin naiva och lite skeva The-Velvet-Underground-möter-The-Beatles-pop. Men när man lyssnar på den, tenderar man ändå att hoppa över de tidiga låtarna och börja någonstans på mitten av skivan. Och det är nog det bästa betyg man kan ge en samlingssskiva.

Dan Andersson

HOWIE B

"Folk"

Polydor/Universal

Folk är en extremt trivsamt platta. Det står klart redan vid första lyssningen. Musiken är öm, groovig, sexig och lockande.

Plattan inleder mjukt med *Making Love On Your Side* för att sedan övergå i *All This Means to Me* tillsammans med The Band-gitarristen Robbie Robertson som påminner om Robbies pulserande klassiker *Somewhere Down the Crazy River*. Sen följer tre fantastiska spår. *Musical Monday* skulle kunna vara en gammal skruvad Tricky-låt med sin visk-sång och sina återkommande subtila klanger, *Touch* sedan är byggd kring mantrat "You got me burning, yearning, for your touch" och en släpig basgång som fortsätter i all evighet medan *Duet* är just en duett mellan Björk-sjungande Karmen Wijnberg och rättframme Gavin Friday. Så långt är plattan på väg mot klassikerstatus. Att den inte fortsätter växa är synd men egentligen heller inte möjligt. *Telephone* är sedan en värdig avslutning där Karmen Wijnberg verkar sjunga fångad inne i ett dataspel, eller mitt i en olycksbådande fabriksmiljö.

Folk är stor i sina känslor men liten i gesterna. Howie B är en kreatör i min smak.

Gary Andersson

BEACHWOOD SPARKS

"Once We Were Trees"

Sub Pop/MNV

Beachwood Sparks självbetitlade albumdebut slog ned som en bomb. Åtminstone i mitt lilla vardagsrum. Plattan låt som om den vore inspelad i Kalifornien runt 1970 och gav ekon till artister som Buffalo Springfield, The Mamas and the Papas och Gram Parsons. När kvar-tetten följer upp mästerverket blir resultatet mer psykedeliskt och melankoliskt. En svärta

som mest kunde anas på debuten får här tillfälle att blomma ut. Det gör att plattan känns mer egen även om den riktiga tokglädjen lyser med sin frånvaro. Men man kan inte vara på gott humör för jämnheten. Med andra ord lyckas Beachwood Sparks både förnya sig och göra en riktigt bra skiva.

Robert Lagerström

MARY J BLIGE

"No More Drama"

MCA/Universal

På Mary J Bliges femte studioalbum får hennes kärlek till hiphop ta mer plats än kanske någonsin tidigare. Den blytung singeln *Family Affair* var en effektiv föräring. De eleganta arrangemangen på förra albumet *Mary* har till stor del ersatts av hårdare beats. Elton John ut. Dr Dre in. Mary har gjort sin klubbigaste skiva sedan debuten *What's the 411?*. Förutom Dre har The Neptunes, Missy Elliot, Rockwilder och Jimmy Jam & Terry Lewis varit involverade.

Och det är tveklöst en väldigt bra skiva så det här känns lite dumt att skriva. Men jag är lite besviken. Det kommer kanske att gå över men just nu saknar jag verkligen de där storslagna balladerna, som förra skivans *Give Me You and The Love I Never Had*. Och jag saknar något som är så där riktigt otäckt vackert. Det finns andra sångerskor som kan göra en suverän dansgolvsshit som Neptunes-producerade *Steal Away*, men bara en som kan göra *I Love You*.

Thomas Nilson

BRAZEN RIOT

"Follow the Mainstream"

Independent Music

Vad får man om man blandar Marilyn Manson, hardcore och Linkin Park? Ja, försök svara på det du. Det kanske inte är så lätt. Men om du lyssnar på denna splitternya och alldeles utmärka fullängdare från Brazen Riot, ljusnar plötsligt dimman. Tack vare en före detta bandmedlem som är DJ, har de lyckats få sitt speciella elektroniska sound som gör det hela mycket mer intressant än vad man först tror.

Trots att detta är deras första skiva och att de bara spelat i fyra år, känns det ändå som om de varit med länge. De är helt enkelt grymt kompetenta och kommer inte bara att gå långt, de kommer att gå längre.

Tove Pålsson

CATO SALSA EXPERIENCE

"A Good Tip for a Good Time"

Garralda/Border

Norges musikliv har sannerligen kommit på rätt köl de senaste åren. De nya stoltheterna Cato Salsa Experience är klockrena. Omslaget, loggan, låttitlarna, artistnamnen, klädstilen och så förstås musiken. Smutsig Detroit-punk blandat med psykedelisk garagerock från slutet av 60-talet, men ändå med cool fräschör.

Inledningsspåret *Listen to me Daddy '0* rymmer en alarmerande elitarr, ett funkigt groove och en kaxigt stönande sångare som sedan blir totalt nedmanglad av en kakofoni av gitarrer, basgångar och tjtutande thereminer. Snuggt. Sedan blir det bara bättre. Att överhuvudtaget lyckas få med blås, mellotron, moog, theremin och orgel på en och samma skivan, är bara det värt ett höjt ögonbryn.

Det märks att Cato Salsa Experience inte är slav under en allsmäktig skivbolagsboss, som förmodligen hade slipat bort den ruffiga ljudbild. Debutalbumet är utgivet på basisten Kristian Engfeldts (aka Francis Moon) bolag Garralda Records. Det är Francis och gitarristen Cato Salsa som står för den uppkäftiga sången och det är sällan man upplever sådan intensitet. Cato Salsa Experience är grymt samspelat och vågar samtidigt leka med nya idéer. Och den som kan sitta still till *I Can Give You Anything* och *High Heeled Leather Boots*, den personen ger jag inte mycket för.

Plattan innehåller elva hals-över-huvudet spår, varav endast tre är längre än tre och en halv minut. Jag blir svettig av att bara höra på skivan, så frågan är om jag skulle stå mig en hel konsert. Här snålas det inte med energin.

Annica Henriksson

THE CHAMELEONS

"Why Call It Anything?"

Artful/Border

Två av mina absoluta favoritskivor har Chameleons gjort. *Script of the Bridge* kom 1983 och *What Does Anything Mean?* *Basically* från 1985. Bägge blev mina ständiga kompanjoner tillsammans med U2:s tre första och *The Sounds From the Lions Mouth*. Då Chameleons musik var atmosfärisk och stor var U2 punkiga. För det var ur Manchesters postpunkscen som Chameleons kom. Man använde sig av samma producent som U2 i Steve Lillywhite. Och man kan undra hur Kent skulle låtit om inte Chameleons funnits.

Nu har nästan 15 år gått sedan man beslutade sig för att lägga av och på de fem inledande spåren ler jag bredare än den clown som pryder omslaget. Då är det på riktigt. Mark Burgess lider fortfarande och Dave Fielding spelar gitarr med en massa delay och en elstråke. Då reser sig håren i nacken. Efter det vaknar jag och inser att det är 2001 och inte 1984. Att Chameleons känns som ett enda stort varför. Kalla mig bakåtsträvande romantiker, men jag tycker faktiskt att det var milsviddar bättre förr.

Har svårt att se att Chameleons kommer att breaka med den här skivan. Vad jag vet är att *Script of the Bridge* och *What Does Anything Mean?* *Basically* är två av de bästa skivor som gjorts.

Per Lundberg G.B.

Vinyl

Andra delen i **Nicolai Dungers** vinyltrilogi heter *A Dress Book* (Hot Stuff), och är en till största delen instrumental odyssey genom olika adresser Dunger bott på - varje låt bär ett plats- eller gatunamn som titel. Anslaget är lätt jazzigt, med bland annat Goran Kajfes på trumpet och Jonas Kullhammar på barytonsax. Här och där hörs både klezmer och kabaré, men även om *A Dress Book* är en intressant blandning, så känns den som en parentes. Kanske för den slående avsaknaden av Dungers gyllene röst.

Peter Sjöblom

Karl Marx Stadt (Lux Nigra/Kompakt) är en vinylsättning med låtar av några anonyma artister från den östtyska staden som numera heter Chemnitz igen. Åtta spår i stilar som techno, jungle, melodisk electro... alla med ett lite brutalt kaotiskt drag som känns fräscht och spännande. LP:n blir bättre ju mer jag lyssnar på den.

Europeisk samproduktion blir det när svenska **Luke Eargoggle** och tyska **Legowelt** gör en tolv ihop under namnet **Catnip** (Stilleben/Blenda). A-sidans *Word to the Bird* bär tydliga drag av disco. B-sidans två låtar är rakare electro med technopopmelodier av videospelskaraktär, roligare än A-sidan.

2 *Remixes by AFX* är all information man får. Det, och katalognumret MEN 1 (Goldhead). Det är **Aphex Twin** som remixat *Flow Coma* av **808 State** och *Box Energy* av **DJ Pierre**, två tidiga acid-låtar. Resultatet är en galen mix av glad acid, hysteriskt filtrerade beats och scratchningar. Särskilt A-sidan är riktigt kul. Är man lite djärv går det till och med att dansa till det.

Schweiziska skivbolaget Straight Ahead ger ut två tolvor med tydlig Compost-jazzig känsla. På **Earthbounds** *Sometimes EP* har A-sidans Jazzwarrior-remix liknelser med *Brown Paper Bag*-Reprazent - svänger skönt. B-sidans originalversion är mer urvattnad jazzig breakbeat. **Sequel** leker lite mer med breakbeatet på *Upsolid (Domu rmx)/Solutions* men det blir ändå inte mer än sirap-i-örat lounge-musik. Ofarligt.

Henrik Strömberg

Veteranen **Swing-Fly** har inte gjort så mycket väsen av sig på ett tag. Nu är han tillbaka med tolvan *BK Acknowledge* (Street Level) där Colleone & Webb har producerat båda spåren. Titelspåret låter typisk storbolags-hiphop när den är bra. Ett midtempo-beat och en skön pianoloop där Swing-Flys jämna flow passar perfekt. B-sidan *S.W.I.N.G-Fly* är en mera stillsam historia som är OK.

Daniel Severinsson

CLUB 8 "Club 8"

Labrador Records

En nypa bossanova, en nypa Air och en sängerska vars röst är så där perfekt subtil och ömtålig. Det är svårt att motstå Karolina Komstedts stämma. En Nina Persson innan hon blev Rock-Nina med hela Japan eller en opretentiös Regina Lund. Club 8 är som ett Saint Etienne utan diskokulor och Sarah Cracknells glammiga utstrålning.

Johan Angergård heter hjärnan bakom Stockholms-duon, det är han som snickrar ihop de vackra melodierna och skriver texterna som ofta handlar om svek. *She Lives By the Water* är en given favorit, precis som Portishead-doftande *Love in December*. Och det bara fortsätter, den ena magnifika poplåten efter den andra. Lasse Lindh gästjungler på bland annat *Falling from Grace* vars textrad inte kan göra mig annat än tårögd: "I thought everyone was special/but I'm not sure now/when you leave this world/or leave you're friends/you're replaced by someone better/someone better replaces you". Ack o ve, nu är det cynismen som är framme igen. Och det är underbart. En skiva för ensamma höstkvällar.

Annica Henriksson

COWBOYS & ALIENS

"A Trip to the Stonehenge Colony" Buzzville/MNW

Den belgiska öknen (?) ligger öde. Orange-stärkarna är uppställda, de daterade effektboxarna är inpluggade och Gibson-gitarren redo att användas. Belgisk stonerrock, kan det vara något det? Ja, definitivt. Cowboys & Aliens har lyckats fånga vibbarna från Kyuss, det psykedeliska hos Atomic Bitchwax och den bluesbaserade grunden från Led Zeppelin. Låtmaterialet är svängigt, groovigt och med en sångare som borde ställa upp i tävlingen "försök-låta-som-John-Garcia" håller även sången, för en gång skull, riktigt hög kvalitet.

Thomas Olsson

CULT OF LUNA

"Cult of Luna" Rage of Achilles/Border

Det är inte bara rockslängor som Strokes och B.R.M.C. som blir hypade till skyarna i pressen. Engelska tidningar har nämligen fått upp ögonen för Cult of Luna från Umeå som spelar hård rock i samma anda som Neurosis. Trots att det låter ganska mörkt och ångestfyllt så sprudlar det av ljus i Cult of Lunas musik. För på gitarväggarna hänger det tavlor som föreställer bergstoppar, moln och skog. Gulnande löv mot klarblå himmel och en sol så stark att du måste kisa. Man kan bara älska ett sånt band.

Per Lundberg G.B.

DIVERSE ARTISTER "Darker Than Blue - Volume 1" Union Square/Goldhead

Välmatade brittiska www.darkerthanblue.com släpper här en dubbel-CD där första skivan ska spelas lördag kväll och den andra söndag morgon. Det handlar om svart musik; allt från hiphop, garage, reggae till r'n'b.

På partyplattan kickar Outsizaz loss rejält med *Keep On*, remixar på Craig David och Lucy Pearl finns också med, men roligast är långa versionen av Neshas *What's it Gonna Be?*, fartfantomen Fredi Kruga i *Be My Guest*, mjuka och snärjande *Gotta Get Her* med supersmootha Derrick Dixon, intensiteten i Maxwell D:s *Serious* och tyngden hos Bounty Killer & Wayne Marshalls *Smoke Clears*. Kanonstark platta.

När man sedan ska chilla gör man det helst till K-Ci & Jojos starka soulspår *Life*, Tys underhållande *The Tale*, Bronz & Blak i underbart svepande hiphopdängan *1-9-7-4* eller plattans bästa spår: soulstänkande *The Lie* med Jazzyfatnastees.

Mycket att upptäcka sålunda, men väl värt besväret. Jag lovar.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER

"Staedtizism 2" ~scape/Border

Samlingsalbumet *Staedtizism* var en skön uppvisning i högklassig elektronica och faktiskt en av förra årets bästa plattor. När den starka etiketten ~scape nu presenterar uppföljaren torde få bli besvikna. Låt vara att föregångaren kändes mer sammanhållen men tvåan bjuder i sin sida på större omväxling med gott om sköna ljud, lågmälat skruvade rytmer och pulserande stämningar.

Fortfarande står experimentlustan och nyskapandet i fokus. Bland favoriterna hittas Process, Bus och Sad Rockets samtidigt som Kit Clayton ovanligt nog släpper ifrån sig ett tämligen oinspirerat spår.

Robert Lagerström

EINSTÜRZENDE NEUBAUTEN "Strategies Against Architecture III" Mute/Playground

Detta är det tredje samlingsalbumet med titeln *Strategies Against Architecture*: det som kommit att bli en serie sammanfattningar av Einstürzende Neubauten. Den första speglade åren 1980-83, den andra 1984-90.

Således ges här en musikalisk översikt över den senaste tioårsperioden, och ett mer återhållsamt och strukturerat Einstürzende Neubauten än tidigare. Tiden efter den mätteriella *Haus der Lüge* har bandet oftast hållit sig inom konventionella musikaliska ramar, dock utan att hemfalla åt likriktning. Här finns bland annat liveversioner av *Ende Neu* och *Redukt, Wüste* och den briljanta

franska versionen av *Blume*. Den enda fråga man i sammanhanget kan ställa sig är varför inte *Headcleaner* är med. Men sammantaget känns denna samlingsvolym habil, om än mer som en del av de andra albumet än som egen entitet.

Magnus Sjöberg

ESKOBAR "There's Only Now"

V2

På Eskobars andra platta satsas det big time. Den flashiga videon till *Into Space* säger en del om hur skivan låter; påkostad, välproducerad, välgjord.

I gamla intervjuer drömmar Eskobar om rubriker i engelsk musikpress. Tiden är inne. *There's Only Now* är indiepop som gjord för rubriker i NME. Dessutom tillräckligt lättsmält för att MTV och radiokanalerna ska falla handlost. Inget fel på välproducerat och låttsmält, men dessvärre saknas de vackra melodierna som gjorde debutens löftesrik. Att kalla Eskobars andra skiva för radioanpassad indie light är kanske att ta i, men faktum är att skivans behållning är vackra *Someone New*. Och det är helt och hållet Heather Novas förtjänst.

Karin Lindkvist

ANDRÉ ESTERMANN

"Ballroom"

Sellwell/Border

Michael Fakesh i Funkstörung har sagt att André Estermann är en av hans absoluta favoritartister, och det är inte svårt att förstå varför. Båda tar sin inspiration från samma håll (Warp Records), med liknande resultat. Estermann har dock inte samma tendens att förlora sig i överdriven trumprogrammering - på en av Funkstörelsens remixar spenderade bandet 70 timmar med att programmera icke-repetitiva trumbeats. Och även om Estermanns låtar knappast bygger på raka 4/4-trummor så är det melodierna som är det viktiga i musiken. Fina små stycken som i till exempel *Bith*, *Menca* eller *Yego I* har mer att erbjuda än man först tror. Alla spår är dock inte lika imponerande, stora delar av albumet är tyvärr rätt oengagerande. Trevligt, inte mer.

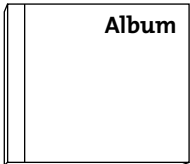
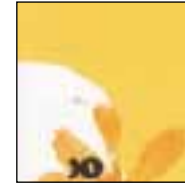
För övrigt har CD-skivan en både rolig och robust förpackning.

Henrik Strömberg

EYE-N-I "Radiorevolution"

Bananrepubliken/BMG

På sin solodebut går Eye-n-I ut hårt och proklamerar att han är trött på musikindustrins stereotypa uppbyggnad. Eye-n-I verkar också ha en bild av hur hans *Radiorevolution* kommer att tas emot, vilket känns lite konstigt på en debut. De allra flesta har nog skrälat med i Eye-n-I:s tidigare samarbeten med större delen av Sveriges rap-elit. Hans röst slickar

Album

sällan medhårs vilket Eye-n-I själv rappar om i *Upp*: "Fan vad jag älskar när jag hör, Eye-n-I é fan jobbig". Och visst, för att uppskatta Eye-n-I underlättar det om man har plattor med brölkungarna Mysikal eller Ja Rule långt fram i skivbacken.

Eye-n-I har också en stor kärlek till reggae vilket delvis genomsyrar *Radiorevolution* och kulminerar i den lysande ragga-släggan *Soundclash* där han faktiskt kommer undan med att låna delar av Orups *År du redo?*. *Låt det brinna* där Eye-n-I lämnar ämnen som åkta, undergroundheads och skivindustrin känns också angelägen i sin beska syn på polisvåldet. Ändå är *Radiorevolution* en blek svensk hiphop-skiva med ett på samma gång bombastiskt som tunt innehåll.

Björn Magnusson

FATTARU "Fatta Eld" Redline/Virgin

Första gången jag såg Fattaru var för några år sedan på Alcazar och jag blev närmast chockad av deras attityd och energi. Nästa gång var på Vita huset och de var grymma då också, men vad som gjorde störst intryck på mig var att efter de spelat stack minst halva publiken därifrån trots att Lootroop skulle köra senare. Numera, efter medverkan på samlingssskivor, jättehiten *Mina hundar* och fler framträdanden i media än alla Björn Borgs flickvänner tillsammans, kan det knappast ha undgått någon att de är en av de bästa och mest originella grupperna i Sverige. Det är alltså med höga förväntningar jag sätter på debut-albumet *Fatta Eld*.

Och de förväntningarna infrias direkt. Första spåret, blytunga *Presentation*, inleds med lite scratchade rader från några av Sveriges bästa rappare som Organsim 12 och Dogge, och följs upp av Mackan, Stufe och Mingans hårda verser. Därefter får man hjälp av Fjärde Världen i *Babylon*, som med sina tuffa hårdrocksgitarr-samlingar höjer temperaturen ytterligare. Denna låt tillsammans med *Bättre bättre, dag för dag* har dessutom bland de bästa samhällskritiska texter någon svensk hiphop-grupp åstadkommit.

Det finns såklart också plats för rena partylåtar som segt svängiga *Festen är här* med Ison & Fille och Fjärde Världen, och skumma "Apkungen"-bouncen *Hela natten lång* som DJ Salla producerat. Annars är det mest sedvanligt skryt vilket Fattaru klarar bättre än de flesta. Deras enligt mig allra bästa låt, underground-klassikern *Mer bounce*, är också med, tyvärr utan Serons vers. Fast det gör inte så mycket när Stufe kör rim som "Tänk efter var du har sett mig/har du sett mig dansa balett? - nej!/Har du sett mig på TipTop?/nej, jag e straight/mina kläder e hiphop". Efter senaste tidens försäljningsfram-

gångar och tillhörande "sell out"-anklagelser känner sig Fattaru också föranledda att i stenhårda *Vafan tror*u dessa alla som playahatar. Mackan uttrycker dock viss förståelse för hatarna eftersom "...ni lägger ner hela er själ i rap/och hur ni än vänder och vrider på det blir det wack".

Fattaru tar däremot inte rap på blodigt allvar utan flyter istället lekande lätt över de makalösa beats som Masse och Oskar Skarp levererar. Tack vare deras gemensamma ansträngningar passar *Fatta Eld* lika bra på klubben som i hörlurarna. I oktober 2001 höjdes den svenska hiphop-ribban ytterligare några snäpp.

Daniel Severinsson

FLIMPOMAN "Me Ask Them Why" KBC Music Productions

Kongo Bongo Crews spjutspets Flimpoman visar på *Me Ask Them Why* att han är en deejay/singjay av internationell toppklass. Första låten *Babylon* som Rigorod har producerat anger tonen för plattan. En svängig dancehall-rökare som borde kunna fylla vilket dansgolv som helst. Det finns flera liknande (och lika bra) spår som Mastah L och Nice-ness ligger bakom. Ett av dessa är skojiga *Hilfiger* som textmässigt lånar friskt från Notorious B.I.G.s klassiska *Warning*. Dessutom finns några sköna hiphop-låtar.

Flimpoman har förresten blivit religiös och speciellt i de klassiska reggae-låtarna som *Pass Me the Lighta* är det kristna budskapet tydligt, komplett med homofobi. Av de gamla singlarna är *Bloodpool* och *Yeah Man* med, men tyvärr saknas *Good Over Evil*. Personligen gillar jag Flimpoman bäst över dylika lite hårdare rytmer, men flera av albumets lugna låtar borde absolut kunna bli stora hits även bland allmänheten. Kanske borde man ha släppt plattan lagom till sommaren...

Daniel Severinsson

FRIDGE "Happiness" Domino/MNW

Tredje albumet från Londons mest egensinniga experimentalister är här, och det låter bättre än någonsin. Trion har varit mycket aktiva och utvecklets oerhört snabbt under de fyra år som gått sedan debutens *Ceefax* transitorbrusiga hemmainspelningar helt oräddvist sågades i den brittiska pressen. De har hunnit med olika soloprojekt (varav Kieran Hebdens Four Tet är det mest kända) och de har varit kompband till Badly Drawn Boy under hans Europa-turné. Lägg därtill ett otal tolvor, sju-tumssinglar och EP-skivor (de tidiga återutgivna på utmärkta dubbelsamlingen *Sevens and Twelves*), och du ser ett band som aldrig sover. Och under resans gång har Fridges

trevande rytmiska instrumentalrock faktiskt fått upprättelse av de trögfattade musikjournalisterna, som ett bevis på att trägen vinner.

Happiness är utan tvekan den mest harmoniska platta de gjort, och den är liksom föregångaren *Eph* (för forest) en naturligt sammanvävd upptäcktsresa genom musikinstrumenthandlarens källargångar. Motorn är fortfarande trum- och basloopar, dock numera upplandat med en enastående flora samplingar av ackordsinstrument, vilket säkert kommer från Kieran. Det ironiska är att alla spåren har titlar som beskriver komponenterna i just det partiet (till exempel *Cut-Up Piano And Xylophone*), och trots helheten fungerar det att tänka på delarna som egna låtar. Och på tal om titlar, det är slående hur välgenomtänkta namn de satt på alla tre skivorna. *Ceefax*, som brummar likt ett gammalt kylskåp, *Eph* med sin urskogsstämning, och nu alltså en alldeles berusande *lycka*.

Imponerande på alla plan.

Pigge Larsson

HIM "Deep Shadows & Brilliant Highlights" BMG

Korsningen mellan Jim Morrison/Marc Bolan och David Bowie heter Ville Valo och är sångare i HIM (His Infernal Majesty). Åtminstone stilmässigt. Dekadent, poserande, karismatiskt, självupptaget och otroligt målinriktat. Under HIM:s förhållandevis korta karriär har de släppt tre plattor. Debuten, *Greatest Lovesongs Vol 666* innehöll bra gotisk gitarrmetal med inspiration från både Paradise Lost och Type O Negative där den metalliska covern på Chris Isaaks gamla örhänge *Wicked Games* snabbt blev en hit.

Uppföljaren *Razorblade Romance* från 1999 kändes tamare. Metal-gitarrerna var nertonade och resultatet blev någon slags urvattnad "romantisk rödvinsrock". Om bandet förut delat på en flaska rödvin och haft en buktet rosor som inspiration har de denna gång köpt upp samtliga rödvinare i Bordeaux-distriktet och alla rosor i hela Holland.

Romantiken rinner efter väggarna, de teatraliska inslagen är mer än påtagliga och Ville tar i så han nästan kräks. Han bönar, ber och lovar sina älskade evig trohet, något som känns lika troligt som att Vince Neil från Mötley Crue skulle var trogen en hel vecka. Dagens version av HIM verkar både tappat farten, gnistan och inriktningen och segar sig fram på tomgång. Vad hånde med musiken och själva låtarna? Ett orgelspel, som plockat ur den kommunala musikskolan årskurs ett, får mig inte direkt att jubla. Att endast förlita sig på ett inarbetat sound och en självupptagen sångare brukar sällan löna sig.

Thomas Olsson

M. HEDEROS & M. HELLBERG "Together in the Darkness" Silence

Martin Hederos sorgsna piano trevar och smyger sig sakta fram. In kommer Mattias Hellbergs vemodiga men lite uppfordrande stämma som ekar: "No sun will shine in my day today". Det är Bob Marleys *Concrete Jungle* och det är riktigt, riktigt bra. De tar hand om den lilla låten, plockar inte isär eller försöker göra om, utan tvärtom tar de fram melodin och så att säga plockar fram låten ur låten. Deras version av The Stooges *No Fun* är ett annat exempel på hur de lyckas få en textrad som "No fun to be alone, walking by myself. No fun to be alone, in love, with nobody else." att låta alldeles väldigt sorgset, samtidigt som den glöder, åtminstone nästan lika mycket som originalet. Sex covers allt som allt, och bland de fem egna kompositionerna sticker *It Won't Grow* och *Bless Me* ut som allra mest rysningsframkallande. Allt framställs så självklart. Små låtar framförda av ett enkelt litet band. Resultatet är simpel rock'n'roll-magi. Bättre än det mesta i höst.

Jonas Elgemark

HER SPACE HOLIDAY "Manic Expressive" Clearspot/Border

Sist vi hörde av Her Space Holiday var i samband med den remixplatta som nyligen släpptes, där de gav sig på att göra minimalistiska tolkningar av nu levande popband. Det var inget vidare. Nu däremot har de lyckats göra en helt fantastisk fullängdare med smakfullt lågmäld electropop.

Den kvinnliga och manliga sånginsatsen smeker varandra långsamt medan stråkar sveper över och kompletterar den sparsmakade grundinstrumenteringen. Gränserna mellan ett vanligt popband och ett ambient dansprojekt suddas effektivt ut, och resultatet är något som Belle And Sebastian troligen skulle gå över lik för att ha uppfunnit själva – musik att vara kär till.

Pigge Larsson

KIM HIORTHØY "Hei!"

Smalltown Supersound/Border

Hei! av den för mig helt okände Kim Hiorthøy tar sig otippat in på min topp 10-lista för i år. Musiken är lika svärdefinierad som den är njutbar. Det är instrumental musik som blandar all världens akustiska och elektroniska instrument utan hörbar ansträngning. Hela musikhistorien på en gång, destillerat till 47 lugna och fina minuter.

Pricken över i är den stillsamma humor som genomsyrar albumet, men utan att överglänsa musiken – det blir inte tråkigt vid upprepade lyssningar, snarare tvärt om. Jag vill närmast jämföra med bildkonstnären Jan

Stenmarks humor, Kim Hiorthøys titlar visar på ett liknande sinne för det absurda: *Politiska dikten återvänder, Den fula skogen bakom köket* eller varför inte *Hiphop Is a Way of Life* som givetvis absolut inte låter som hiphop. Små mysterier som piggar upp i vardagen.

Henrik Strömberg

THE IMMORTAL LEE COUNTY KILLERS "The Essential Fucked Up Blues" Sweet Nothing/Border

Jag har levt i okunskap. Utan någon som helst aning om att där ute finns ett band bestående av två snubbar från Alabama. En på trummor och en på gitarr. Som spelar blues på samma råa och medryckande sätt som artisterna på Fat Possum. Jag har levt i mörker. Chet and Boss är dessutom polare med band som Hellcopters, Nomads, Bob Log III och T-Model Ford. ILCK spelade på Hultsfred 2000. Jag var blind. Oborstad bluespunk i samma stil som Ten Benson och 20 Miles. Jag var död. *The Essential Fucked Up Blues* går inte till hjärnan, den går till magsäcken och hela jävla tarmsystemet och vidare rakt in i hjärtat. På sin hemsida hyllar de Thor Heyerdahl med orden "Currently the world's greatest living bad ass dude". Efter det här vet jag bättre och livet känns underbart.

Per Lundberg G.B.

ISOLATION YEARS "Inland Traveller" Stickman/Startracks

Isolation Years kommer ifrån Umeå. Säkert inavlat i stadens musikscen även om jag för ögonblicket inte har koll på vilket sätt eller hur. I vilket fall som helst är *Inland Traveller* en hemskt underbar liten höstsurprise. Mossiga referenser som sena Beatles och klassisk countryrock körs på ett mjuk och smidigt sätt genom en norrländsk skördetröska och ut kommer slipade fjällbjörkar som glittrar i älvsvattnet. Stundom kommer jag att tänka på ett orkestralt *Guided by Voices* eller ett ännu oftare *Soundtrack of Our Lives* fast då innan de hamnade i sitt nuvarande gubbarharv, eller Loosegoats. Fast som sagt det norrländska vemodet, eller vad det nu är som gör de där uppe så grymma på att hitta rätt melodi på rätt ställe, dominerar så att det egentligen inte ger så mycket att försöka hitta beröringspunkter till annan musik. *Talkin' Backwards Masking Blues* öppnar en helt egen vacker värld av bleckblås och strömmande sånger som inte tar slut för än dragspelstenen på *Green on White* dragit sista sucken. Och där Loosegoats mer och mer lämnar popmusiken för mer gödseleldoftande ångar lyfter Isolation Years och flyter långt in i Plupplandskapet. Landskapsrock.

Fredrik Eriksson

MAHALIA JACKSON "Complete Vol. 2 1947-1950" Frémeaux/Amigo

Denna platta ger en pregnant bild av en kvinna som i början av sin karriär lyckas pressa in så mycket känsla, kärlek och övertygelse i sin sång att man nästan knär. Till ett sparsamt komp oftast bestående av orgel, piano och/eller gitarr betygar hon i dessa inspelningar för bolaget Apollo av hela sin hjärtas kraft Jesus sina tjänster. Och det är storslaget i sin minimalism, innerlighet står för en stor del i skapandet av bestående musikaliska konstverk. Rysningarna av välbehag avlöser varandra. Plattan innehåller sväng såväl som släfvältsrop, och musiken tappar aldrig sitt djup. Mahalia Jackson borde släppas in i många svenska hem – och denna platta är ett steg i rätt riktning. Köp den.

Gary Andersson

JAY-Z "The Blueprint" Roc-a-Fella/Universal

Jay är tillsammans med P Diddy och Master P hiphopens imperiebyggare, skillnaden är att Jigga också är riktigt begåvad som artist. Han släpper dessutom en platta per år samtidigt som han hjälper fram begåvade adepter som Beanie Sigel och Memphis Bleek och ändå hinner med att gästa (nästan) alla andra rapalbum som släpps. Beundransvärt att kunna hålla hög kvalitet i ett sånt tempo. Och formen är i stigande, *The Blueprint* är bättre än förra årets lite tveksamma *The Dynasty*. Nu verkar pondusen vara på plats, självförtroendet är en självklarhet och många spår känns helt solida. Rent av klassiska. Fast inte *Takeover* med sin extremt tydliga Doors-sampling. Förmodligen är tanken att Jay ska erövra en så "vit" ikon som möjligt och därför valde man Jim Morrison. Detta är en okej idé vid skrivbordet men i praktiken är *Takeover* ett av de tristare spåren på plattan. Betydligt roligare är gungande singelspåret *Izzo (H.O.V.A.)*, mastiga och pumpande *U Don't Know* och skönt Bobby Bland-samlade *Heart of the City (Ain't No Love)*. Ibland kan samplingar funka riktigt bra.

The Blueprint är som helhet en otroligt skön vän och Jay-Z är numera en superstjärna. Jag gissar att nästa platta blir ett mästerverk.

Gary Andersson

JONAS KULLHAMMAR QUARTET "The Soul of Jonas Kullhammar" Moserobie Music Productions

Saxofonisten Jonas Kullhammar kan bland annat höras på skivor med Christian Falk och Nicolai Dunger. Här är han, för andra gången på skiva, i full frihet med sin egen kvartett.

Påverkan från John Coltrane (som för övrigt står för *Your Lady*, skivans enda icke-

original) skymmer inte Kullhammars egen styrka. Catchiga melodier balanseras snyggt mot väl utmätt spräck, vilket passar fint till Kullhammars ton som är både fyllig och kärv på samma gång. Dock önskar jag att Torbjörn Gulz istället för sitt Fender Rhodes valt ett akustiskt piano. En mer organisk klang hade smält in bättre i helheten, och dessutom gjort hans livliga spel en större tjänst. En marginalitet förvisso, för det svänger bra, både individuellt och kollektivt.

Peter Sjöblom

KELIS "Wanderland" Virgin

När Kelis för två år sedan trängde sig in i musikvärlden med en nyfiken uppsyn och burrigt regnbågsfärgat hår var det många som jublade, undertecknad inkluderat. Hennes röst var i samma skepnad honungslen och en skrapande vinkelslip. Med producenterna The Neptunes i ryggen följde topplisteplaceringar och tummen upp från stofiler som Bono. Trots att jag gillade *Kaleidoscope* har jag långt ifrån spelat sönder den. När jag dessutom såg Kelis live kompad av ett dukigt/tråkigt proffsband var jag beredd att radera hennes namn ur hjärnbarken.

Wanderland är uppföljaren och återigen står producenterna The Neptunes bakom. Och inte helt oväntat måste det någon gång gå grus i deras ofattbara hitmaskineri. *Wanderland* är en mer genomarbetad skiva än *Kaleidoscope* med fler hållbara låtstrukturer vilket inte utesluter att en handfull låtar landar platt i sin alltför transparenta klädning. *Wanderland* präglas också av en obehaglig mognad, medan en del bara känns sökt. I *Junkie* släpper Kelis loss och är ledigt funkig vilket känns befriande. Men förutom ett par låtar som får mig att inte helt tappa hoppet har jag väldigt svårt att sympatisera med vådaskott som hårdrock-skatepunk-utflykten i *Perfect World* där medlemmar från No Doubt står för den runkiga livekänslan.

Björn Magnusson

NICK LOWE "The Convincer" Proper/Amigo

I den trilogi som startade med plattorna *The Impossible Bird* från 1994 och därefter *Dig My Mood* från '97 var jag ganska imponerad av den sistnämnda. Mest för att där fanns en uppriktigt Nick Lowe med tyngd och fräckhet. Vet inte om det spelade in att hans fru lämnade honom för några år sedan, hur som helst började han göra mer intressant musik efter detta. *The Convincer* är en naturlig uppföljare med hans personliga blandning av Stax-soul, jazz och rock. Allt framfört av en sann musikälskare. Det är tråkigt att kalla

något för vuxenmusik men i Nick Lowes fall är det befogat och han ger begreppet en ny positiv innebörd.

Jonas Elgemark

MOTORPSYCHO "Phanerothyme" Stickman/Startracks

"To make this trivial world sublime, take half a gramme of phanerothyme" skrev Aldous Huxley till vännen Humphrey Osmond som svarade "To fathom hell or soar angelic, just take a pinch of psychedelic". Egentligen känns det senare citatet mest relevant för Motorpsycho trots att deras nya album lånat titeln från det förra. Blandningen av änglalikt och helvetiskt kryddat med en ny psykedelia har varit bandets signum sedan starten för drygt tio år sedan. På senare år har det änglalika fått allt större utrymme och härvid utgör *Phanerothyme* inget undantag. *For Free* känns som en fortsättning på symfoniska *The Other Fool* från *Let Them Eat Cake*, och det finns fler låtar med orkesterinslag. Som tur är blir det aldrig mesigt eftersom det alltid väntar en spretig melodi eller en konstig vändning runt närmaste hörn. Dessutom finns här riktiga rockstänkare som live-favoriten *Go To California*. Hade den inte varit över åtta minuter lång hade den varit en given singel.

Som vanligt har Motorpsycho gjort ett av årets bästa album och som vanligt kommer det att hamna i skymundan av slätstrukna storbolags-produkter. Tyvärr är deras Stockholms-spelning inställd men se till att inte missa dem nästa gång chansen kommer. Live är Motorpsycho oövervinnerliga.

Daniel Severinsson

NATHANIEL GREEN "Down to You Then, Supergirl!" Subjugation

Nathaniel Green är en brittisk duo som bildades framför allt för att gitarristen Matthew Broadbent behövde ett medium för de låtar han skrev som var för aparta för sitt band Dugong. Det är förstärkt, för här trängs melodier av hög klass. Lite avskalad, med akustisk gitarr och Fender Rhodes-piano. Melodier som minner både om Ben Folds Five och Billy Bragg. Eller ett höstligt Folk Implosion. *Down to You Then, Supergirl* är perfekt höstmusik för nostalgikern. Att lätt melankoliskt se på fallande löv till.

Magnus Sjöberg

NINEY THE OBSERVER "Microphone Attack 1974-78" Blood & Fire/Playground

Reggae-arkeologerna Blood & Fire har satt ihop ännu en enastående samling. Den här gången är det producenten NINEY The Observers bästa låtar som samlats. Och här trängs verkligen de bästa deejaysen med varandra. Skivan innehåller en hel rad

Album

superklassiska rytmer, de flesta inspelade i Studio One eller Randy's och på många är det Dennis Browns stämna som ligger i bakgrunden.

Det är I-Roy som levererar visdomsord på merparten av låtarna men med finns även Dillinger, U-Roy och Big Youth, Leroy Smart, Trinity och Ranking Trevor. I deejayandet ligger grunden till dagens hiphop men det var från början även ett sätt att uttrycka sina åsikter till en större skara människor. Deejaying går ut på att man pratar eller halvsjunger över en låt och så småningom blev detta en helt egen genre inom reggaen. Och *Microphone Attack 1974-78* är en underbar samling av Nineys bästa verk.

Josefin Claesson

THE (INTERNATIONAL) NOISE CONSPIRACY "A New Morning Changing Weather" Burning Heart Records

När jag lyssnar på TINC kan jag inte låta bli att tänka på bandets bakgrund och rötter. Sprungna ur Umeås frodiga hardcoremylla i början av nittiotalet. Då verkade Dennis Lyxzén i ett av Sveriges bästa band genom tiderna, Refused. Bandet som verkligen lade av när de var på topp. TINC hämtar sina musikaliska influenser från den amerikanska punk som spelades på det glada sextiotalet. Med det i ryggsäcken plus en kille på sång som gått ifrån att vara en skrikande entertainer till en sjungande politisk pepmaskin som ätit sig lagom mätt på James Brown är TINC ett oslagbart kollektiv. En enhet som sprerar i alla riktningar och samtidigt marscherar med fasta steg framåt. På *A New Morning Changing Weather* blandar man gitarriff, orglar och politik. Summan blir soulfylld rock på fullaste allvar. Ett av skivans bästa spår har en titel som sammanfattar TINC:s budskap, *Capitalism Stole My Virginity*. När avslutande titelspåret når sitt crescendo med orgeln fräsande, gitarren riffande, bas och trummor drivande framåt och Kung Lyxzén skrikande att en ny morgon är på väg, då känns det religiöst. TINC är solen som bryter igenom det mörka molntäcket och *A New Morning Changing Weather* är årets platta.

Per Lundberg G.B.

THE PANOPLY ACADEMY LEGIONNAIRES "No Dead Time"

Secretly Canadian/Border
Panoply Academy (senast med tillnamnet Corps of Engineers, nu som legionärer) fortsätter att vrida runt sina avigheter till en svårlyssnad men mycket underhållande kakafoni. Om förra plattan *Concentus* var aggressiv så är *No Dead Time* något mer tillbakalutad, i den mån bloomingtonkvartetten nu orkar hålla nere tempot. Titeln är talande, ingen dödtid tillåts utan så fort ett tema löper den minsta risk att tjasas ut byts det ut mot något helt nytt. Sångaren låter fortfarande som en

kyckling på uppåttjack, gitarrerna skuttar omkring i alla riktningar, och bandets känsla för att naturligt blanda in små samplade slinger har blivit bättre. Dessutom är blåsarrangemangen fler och mer välskrivna än tidigare. Vid en första lyssning skulle det vara lätt att avfärda bandet som studentikost och fånigt. Men det är fel. De är helt enkelt genialiska.

Pigge Larsson

PARKER PAUL "Wingfoot" Jagaguwar/Border

Vissa sångare borde aldrig ha öppnat munnen, däribland Parker Paul. Hans fullängdsdebut *Lemon-Lime Room*, till större delen inspelad över en eftermiddag vid pianot, avslöjade en begåvad låtskrivare i samma tradition som Randy Newman och Harry Nilsson, med inslag av vaudeville. Den visade också upp en duglig barpianist. Och den slog fast, på mindre än en minut, att Parker Paul aldrig borde ha öppnat munnen. Med ett register som sträcker sig från en mullrande halvkvävd baryton till gälla okontrollerade tjut, övertygar Paul mer som en tv-aktör som spelar någon som inte kan sjunga, än någon som faktiskt inte kan det.

Trots att Paul på nya albumet *Wingfoot* tagit hjälp av ett antal mycket dugliga musiker för att fylla ut ljudbilden, har ingenting förändrats. Låten *Pain Pain Pain Pain Pain*, för att ta ett av en uppsjö tänkbara exempel, är så gott som ren utmattningstaktik från Pauls sida. Men, och det kan inte nog poängteras, låtarna finns fortfarande där också. Tio stycken alldeles utmärkta låtar som tar tillvara och bygger vidare på vad som inleddes med *Lemon-Lime Room* för drygt två år sedan. I slutändan, när man väger alla fakta mot varandra, är man ändå tacksam att han gjorde det.

Dan Andersson

PERPLEX "Det behövs flera som jag" Bolero/Universal

Det är intressant hur svensk pop generellt funnit sin nisch. Det är ofta lätt att identifiera om ett popband är svenskt eller inte (oberoende av språket, givetvis). Perplex rör sig i välbekanta musikaliska snår, dock utan att gå i de mest uppenbara fällorna. Man nuddar vid Kent, Bob Hund, Jumper och Pontus och Amerikanerna, men blir aldrig plagiat. Trots att det egentligen inte känns originellt nog att övertyga, så finns hos Perplex en oemotståndlig energi och tro på det man gör. Och behövs egentligen något mer?

Magnus Sjöberg

JOHN PHILLIPS "Phillips 66" Eagle/Playground

Det hugger till i hjärtat när John Phillips på lite knagglig stämna inleder med *California Dreamin'*. En av hans största hits som han

skrev tillsammans med sin dåvarande fru och bandkollega i Mamas and the Papas, Michelle Phillips. Strax efter att han fullföljt inspelningarna som skulle bli *Phillips 66* i mars i år föll han ihop på studiogolvet och dog. Att en så unik låtskrivare och sångare som John Phillips endast fick ut sig tre soloalbum på trettio år är en av rockhistoriens största mysterier och tragedier. Men det vi fått är i och för sig inte fy skam. *The Wolfking of LA* från 1970 är ett lågmälat countryinspirerat mästerverk och *Paypack and Follow* som egentligen var en fylla-jamsession med Stones i mitten av sjuttiotalet var skönt sunkigt och uppblandad med Phillips underbara låtar.

En del av låtarna på *Phillips 66* är gamla och har tidigare funnits i andra versioner. *Boys From the South* var med i Roeg-filmen *The Man Who Fell to Earth* och *She's Got She* som han skrev åt Beach Boys. Visst, låtmaterialet spretar lite väl mycket ibland men höjdpunkter som *Me and My Uncle*, *Slow Starter*, och *If förlåter* det. Innerligheten som går igenom plattan är omöjlig att värja sig för. Det hörs ekon från hans första soloalbum i countrystämningen men också i arrangemang och framträdande. Det var tiden strax efter att Mamas and the Papas upplöstes och Michelle Phillips lämnade honom. Den soliga Kalifornien-drömmen var som bortblåst och det var en mer märkt John Phillips som trädde fram. Det är en liknande John Phillips som finns här, 31 år senare. Och även om han varit nere för räkning ett flertal gånger så har han alltid rest sig, överdoser och njurtransplantationer inräknade. Men när Phillips i låten *Average Man* sjunger "I'm sixty-five, still alive and I'm feeling great" hoppas jag innerligt att han talade sanning.

Jonas Elgemark

THE PLAN "The Plan" Majesty/EMI

Tidigt nittiotal: den jag är hopplöst förälskad i träffar på en Theo. Han bor i en lägenhet vid Korsvägen och har kommit till riksfinal i Musik Direkt på klassisk gitarr. Innerst inne vet jag inte om jag ska vara svartsjuk eller inte. Han känns på något sätt inte riktigt riktig. Lite för bra på något sätt. Det är visst en del efterfester hos honom också.

Idag har väl ingen undgått singeln *Mon Amour*. Tracks och allt. Och, denna lätt hysteriska hype, mytbildningen kring *Foggy Days* gjorde väl sitt till. Visst är The Plan bra. Spattigt Modern Lovers-skrammel, förtjusande pomelodier och utsökta melodramer till powerbalader. Allt skönt opretentiöst, smått nonchalant framfört. Lätt på något sätt. Precis som när Theodor Jensen för nio år sedan spelade gitarr och det bara sprutade toner kring honom fast han inte kunde läsa

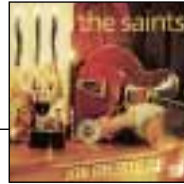

Vilka var egentligen de tre bästa skivorna 1979?

Vi vet.

www.digfi.com

noter. Lätt. Låt vara att Theodors halvfalska röst oftast faller ganska långt ifrån det charmiga, en bra melodi är en bra melodi. Har man begåvning, som de alla i The Plan verkar ha, behöver man kanske inte pressa sig till bristningsgränsen för att lyckas. Fast falskheten på *My Thing* är grym. *Daybreak* och *Skies Above* underbara balladpastisch. Över huvudtaget är lugna The Plan det som övertygar mig mest. Tyvärr tror jag att haussen kring The Plan inte kommer att göra dem bara gott. De känns lite för hemliga för att snärjas upp i den blå popstjärnehimmel som luftskeppet Håkan. Fast säkert kommer skivan, eller i alla fall *Mon Amour*, att hitta sin givna plats ibland smådesperata H&M-indiekids och svullna recensenters bäst 01-listor.

Jag tror att jag blev kär i en annan ungefär samtidigt. Det känns naturligt att låta saker och ting ske och inte göra annat än att gå gatan upp och sparka löv. Eller något.

Fredrik Eriksson

PRINCESS SUPERSTAR

"Princess Superstar is"
Rapster/Goldhead

Hårda New York-bruden Princess Superstar har efter tre album samarbetat med flera stora hiphop-hjältar. På *Princess Superstar is* går hon bland annat några ronder mot Kool Keith i *Keith'n Me* där en av rapvärldens snuskigaste får mothugg av Princess som gör duellen oavgjord. I *Keith'n Me* ringer också Princess ett telefonsamtal till sin mamma där hon talar om att hon har Kool Keith med på sin platta. När mamma undrar vad de sjunger om stövlar Kool Keith in med refrängen där han förklarar att han står med brallorna vid knäna och väntar.

Princess Superstar is är i övrigt fylld av rolig och attitydstark hiphop som borde tilltala alla som undrar vart hiphop-brudarna tog vägen. Extrem hitvarning utfärdas för *Bad Babysitter* (feat. High & Mighty) där Princess sitter barnvakt och givetvis inte kan låta bli att ta med pojkvännen för lite hanky panky när barnen somnat.

Björn Magnusson

URSULA RUCKER

"Supa Sista"
!K7/Goldhead

En behaglig vind sveper över *Supa Sista*. Men Ursula Rucker, som tidigare bland annat hörts på The Roots album, för ett krig med en sval, jazzy och poetisk röst. Hon är feministisk utan att vifta med de röda strumporna och beskriver verkligheten på ett sätt som många manliga rappare misslyckas med i sin iver att vara kvarterets hårdaste snubbe. Ursula Rucker är minst lika hård, fast där testosteron-pöbeln ofta har ena fingret på pistolens avtryckare bryter Ursula ner varje argument med ord. På *Supa Sista* som är Ursula

Ruckers debut samarbetar hon med producer som likt henne själv gärna målar med små penseldrag. Jazz, elektronika, hiphop och drum'n'bass samsas på en av årets mest spännande skivor.

Björn Magnusson

RZA

"Digital Bullet"
In the Paint/Edel

Som överstepräst i grabbiga Wu-templet har RZA med sina snärjande beats transformerats till hiphop-världens härskare det senaste decenniet. Och ännu en gång levererar hans alter ego Bobby Digital en attack i form av repetitiva slingor och maskinella röstpålägg som ger *Digital Bullet* den eftersträvade hotfulla karaktären. Självklart låter det tufft, självklart klickar han arse – det underliga är att jag inte tröttnat på Wu-evangeliet ännu. Men om Meth, ODB eller RZA är inblandade funkar det oftast. Därför är *Digital Bullet* en helgjuten platta. Dessutom låter det fortfarande mer underground än man kan tro.

Gary Andersson

THE SAINTS

"Spit the Blues out"
Last call/import

Spit the Blues out är som ett koncentrat av alla tidigare Saints-plattor. Lägg dessutom till en gnutta blues med Chris Baileys förebilder Muddy Waters och Jimmy Reed i kulissen. Jag gillar den lite hafsiga och ruffiga stämningen som går igenom plattan. En slags dekadens, men en väldigt nyfiken sådan. En textrad i en av plattans starkaste låtar, *Drunken Angel*, sammanfattar texterna och plattan på ett bra sätt: "There is a drunken angel watching over me and I can do anything as long as it's with me".

Den svarta humorn och punkiga attityden finns hos Bailey och den har inte blivit mindre genom åren, snarare tvärtom. *Spit the Blues out* är simpel men sammansatt på samma gång. Munspelet ligger högt och Chris Baileys röst är än idag närvarande och lika genomträngande som hos ett barn, men färgad av upplevelser som allt annat än barntillåtna. *Waiting for God (Oh!)* är mästerlig och har en slags melodisk hitpopkänsla som gör Saints unika. Energiskt men med mycket hjärta. Här finns låtar där man anar mörka djup och balladerna (i brist på annat ord) är som alltid indränkta i både skönhet men framförallt hot. Att Chris Bailey dragit sig tillbaka som undergroundartist verkar bara ha gjort honom gott. *Spit the Blues out* kommer förmodligen att sälja ganska uselt och få problem med distributionen. Samtidigt som *Best of Saints* fortfarande säljer riktigt hyggligt. Men vad spelar det för roll så länge de fortfarande gör plattor som den här.

Jonas Elgemark

THE SILVER MOUNTZION MEMORIAL ORCHESTRA & TRA-LA-LA BAND

"Born into Trouble as the Sparks Fly Upward"
Constellation/Border

Bakom detta namn döljer sig inte helt oväntat en utlöpare ur Goodspeed You Black Empire. Precis som i GYBE handlar det om storslagen symfonisk musik med massor av rymdklang, nattpolitik och märkligt mörka känslor. I det otroligt vackra konvolutet medföljer en lapp med text som inleds med följande: "On the failure of one small community in achieving its own ill-defined dreams and/or goals... And we were an army of dead women and men, shuffling pointless across and thru this glorious new century with all its interactive toys, internet prattle, electrified supermax penitentiaries ...//... and thermial economics of blood misery and slow fucking doom..."

De syftar på sig själva, sin musik och konst, formen den sprids och distribueras på men själv vet jag inte vad jag ska säga.

Fredrik Eriksson

SIMPLE MINDS

"Neon Lights"
Eagle/Playground

En gång i tiden gillade jag Simple Minds skarpt. Köpte plattorna och såg bandet i Göteborg för snart 20 år sedan, men någonsans vid *New Gold Dream* övergav jag det pompösa soundet till förmån för mer intressanta tongångar. När nu gruppen kommer med ett nytt album höjer åtminstone inte jag på ögonbrynen. Särskilt inte när det är frågan om en samling coverlåtar som avverkas ganska så pliktskyldigt.

Bland materialet hittas spår från bland andra David Bowie, The Doors, Kraftwerk och The Velvet Underground men dessvärre har Simple Minds glömt att grejen med att tolka någon annans låt är att sätta sin personliga prägel på den. Göra något eget av materialet. Och det lyckas man inte med. Den svulstiga ljudbilden till trots.

Robert Lagerström

SLIPKNOT

"Iowa"
Roadrunner/Universal

Väntan är över. Uppföljaren är här! Sedan debutplattan *Slipknot* dök upp för två år sedan har förväntningarna och hypen kring dessa amerikaner varit påtaglig. Fast egentligen har hypen mest handlat om gruppens masker och overaller, musiken har hamnat i skymundan. Frågan är nu: lever Slipknot upp till hypen? Tja, slå ihop Sepultura, Soulfly, Napalm Death, Korn och en brutal skopa Slipknotig neo metal, och lägg därtill även ett melodiskt sinne. Imponerande!

Efter första plattans minst sagt ofokuserade metalluppvärning kändes bandet mer image än musikaliskt kompetent. Här däre-

mot är siktet inställt. Organiserat kaos! Groovet är tyngre än tyngst, följeslagaren Ross Robinson står i en klass för sig och melodierna bryter alla barriärer. De musikaliska utbrotten är många, välorganiserade och slipade, refrängerna gränsar bitvis till trallvänliga och sångaren Kory spelar listigt "låtsasgalning". Som lyssnare känner man sig som ett sandkorn under en bulldozer. Krossad!

"If you're 555 then I'm 666!"

Thomas Olsson

SOLVENT

"Solvent City"
Morr Music

Det här albumet är jag väldigt klugen till. Å ena sidan tycker jag inte kanadensiska Solvents musik är vidare intressant. En orgie i analog retro-kitch, *Solvent City* låter mest som en uppdaterad variant av Yellow Magic Orchestra. Endast av intresse för folk som är totalt insöade på gammal technopop.

Å andra sidan är skivans sista spår helt fantastisk bra. Det är Solvents kompis Lowfish som remixat *A Panel of Experts*, resulterande i ett tidlöst stycke elektronisk lyssningsmusik med influenser från både förr och nu. Jag trycker in repeat-knappen.

Henrik Strömberg

STAKKA BO

"Jr"

Stockholm Records

Om någon hade sagt till mig i våras att Stakka Bo skulle göra ett gitarralbum så skulle jag aldrig trott henne/honom. Så kom *Mute* och misstron försvann. Fortfarande en av de bästa låtarna i år. Varför skulle inte han kunna göra det? Stakka har ju alltid haft bra koll.

Jr är en platta som Johan Renck skulle kunna turnera landet runt med och spela på små ställen med bara en akustisk gitarr, förmodligen skulle det låta skitbra. Som sångare har Johan Renck lite kvar att lära. I vissa lägen håller inte rösten hela vägen, men i det stora hela så spelar det ingen större roll. Vad som betyder något är att han gjort bra låtar. Enda svaga spåret *We vie* där både Näid och Titio är med och ylar. Den kunde ha lämnats kvar i studion. En positiv överraskning är instrumentala *Nothing Here is Real*. Jr vinner i längden som en enhet, precis som en bra skiva ska göra.

Per Lundberg G.B.

STARLIGHT MINTS

"The Dream that Stuff Was Made of"
Play It Again Sam/Playground

Man skulle kunna måla upp många beskrivningar av Starlight Mints: exempelvis som om David Bowie sjöng i Camper van Beethoven eller Monks of Doom som spelade låtar av They Might Be Giants. Många sådana skulle vara adekvata, men ingen som skulle fånga

Album

essensen av bandet. I alla fall inte *The Dream that Stuff Was Made of*. För även om det inte är långt från konventionell pop, så finns så många ingredienser som berikar, som gör albumet spännande. Stråkar dyker upp på oväntade ställen, harmoniska verser dyker ned i diken av till synes slumpmässigt utvalda halvtoner och tremolodrypande gitarrer etsar in och smetar ut flummigheten. Genom hela albumet finns en spänningskänsla, eftersom det hela tiden finns något som inte låter som man tror det ska göra. Men alltid överträffar det förväntningarna. Trots att hela albumet genomsyras av en genuint brittisk atmosfär, med många geniala lånta godbitar från de fyra senaste decennierna, är Starlight Mints amerikaner. Men det spelar egentligen ingen roll. Medan man lyssnar på *The Dream that Stuff was Made of* försvinner världen därutån för ett tag. Och man mår bra.

Magnus Sjöberg

STARS OF THE LID
"The Tired Sounds of..."
Kranky/Border

Det var länge sedan jag hörde en så här bra ambienskiva. Mycket av den musik som kallas ambient idag vågar inte gå hela vägen. Den bygger oftast på techno- eller drum'n'bass-strukturer och är egentligen ganska långt från den stämningsskapande omgivningsmusik Brian Eno talade om i sin definition. Stars of the Lid vågar, det förekommer inte ett stramslag på hela albumet (dubbel-CD eller trippel-LP). Stars of the Lid har inte heller rötterna i elektronisk musik, utan snarare i postrock. Stråkar och piano blandas med svärdefinierade svepande klanger, troligtvis gjorda med elgitarrer och massor av effektboxar istället för med syntar. Ibland påminner det om de lugnare partierna från en skiva med Godspeed You Black Emperor! eller Sigur Ros – men så ligger bandet också på postrockbolaget Kranky.

Ytterst långsamma melodier eller strukturer för musiken framåt, men trots det dröjande tempot och de deprimerande titlarna (*Requiem for Dying Mothers*, *Austin Texas Mental Hospital* – jösses) så ser jag inte *The Tired Sounds of...* som ett melankoliskt album. Det finns hopp någonstans där inne. Det är vackert.

Henrik Strömberg

SEBASTIEN TELLIER
"L'incroyable Vérité"
Virgin

Stundom meditativt lunkande, stundom flummigt porlande. Sebastian Tellier ger på sin debut inte något alert intryck. Där det finns lite intensitet, blir det bara stressat. Det gör nu inget, utan detta är riktigt intressant emellanåt. Med inspiration ur både pop- och singer/songwriter-tradition och inte utan uppfinningsrikedom blir *L'incroyable Vérité* nästan som något ett lättviktigt Mercury Rev kunnat alstra.

Magnus Sjöberg

WATERBOYS
"Too Close to Heaven – The Unreleased Fisherman's Blues Sessions"
Ensign/BMG

Ofta ryggar jag tillbaka när jag ser orden "unreleased sessions". Men när det gäller Waterboys blir jag nyfiken, eftersom jag tyckte att den i det närmaste arenarockiga *This is the Sea* var storslagen och den mer lågmälda *Fisherman's Blues* avspänt attraktiv. Här finns nu i mångt och mycket ett facit till utvecklingen mellan dessa album. Det är kul att höra *Higher in Time*, som faktiskt låter som ett mellanting mellan de båda. Men det är inte bara ur ett historiskt perspektiv detta är intressant, faktum är att *Too Close to Heaven* ligger nära det senaste nya Waterboys-släppet *A Rock in a Weary Land*, är till och med lite bättre, och därigenom blir en naturlig uppföljare till den. Tyvärr blir det tradigt emellanåt, exempelvis när Mike Scotts meditativa mantrande tar överhanden och som i titellåten inte låter oss få vakna förrän efter 12.28. Men finns det en plats för Waterboys i ens hjärta och skivsamling, så är detta absolut rekommendabelt.

Magnus Sjöberg

GILLIAN WELCH
"Time (The Revelator)"
Acony/Amigo

På *Hell Among the Yearlings* formade Gillian Welch folk- och bluegrastraditioner efter eget huvud, med lysande resultat. På *Time (The Revelator)* tar hon ett steg mot den mer singer/songwriterbetonad stil hon lanserade redan på sin första platta. Detaljerna är avgörande. Exempelvis byts det friska banjospolet som gav flera av sångerna på förra plattan en mustig karaktär mot en lite blekare bakgrund av akustiska gitarrer. Här finns fortfarande bra låtar, men de levereras inte med samma espri och precision som på föregångaren.

Peter Sjöblom

PAUL WELLER
"Days of Speed"
Independiente/Sony

Under försommaren åkte Paul Weller runt i Europa med en akustisk gitarr och spelade sina stundtals vackra och stundtals djävulskt träkiga sololåtar samt, för första gången på tio år, några The Jam- och Style Council-låtar. Och det här är liveskivan, eller kanske turnésouveniren.

Andres Lokko får ju sitt exemplar gratis så jag vet inte vem som är intresserad av en recension av en akustisk liveskiva med Paul Weller egentligen. Men *You Do Something to Me* låter bra utan det jobbige gitarrsolot och det är hemskt sympatiskt att han spelar Style Councils *Headstart for Happiness* och *Down in the Seine* och även om det här ur alla aspekter är överkurs så är det en ganska trevlig sådan.

Thomas Nilson

WHITE STRIPES
"White Blood Cells"
SFTRI/Playground

Någon skrev att White Stripes från Detroit har tagit ett stryppgrepp på bluesen. Det tycker jag är överdrivet. Se det istället att de gör tusen nålar eller ett sjömansbröst på bluesen. Stor hype på detta syskonpar som tillsammans knäpat ihop en trevlig skiva. Det finns låtar där de verkligen blöder, *Fell in Love with a Girl*, *Hotel Yorba* och *The Same Boy You've Always Known* – det är då man faller på knä. Trots att Jack White fortfarande är ung så är hans röst erfaren. Sättningen gitarr och trummor är förmodligen den coolaste sättningen man kan ha. Att sen Jack White lirar piano på vissa spår och att Meg dunkar skinn på samma coola vis som T-Model Fords trummis Spam gör inte saken sämre.

Per Lundberg G.B.

WITHIN REACH
"Complaints Ignored"
Bad Taste Records

Kunde inte riktigt ta svenska Within Reach på allvar efter debutalbumet från 1999. Det var mycket i musiken som kändes alldeles för tonårspunkigt, även om det i grunden var rätt skön hardcore. Problemet låg också i att det fanns så otroligt många band som låt likadant. Nu däremot är det annat ljud i skällan. Efter ett andra album och efter att ha bytt ut både sångaren och en av gitarristerna, låtit sig influeras mer av metal än av punk, och spelat in fullängdaren *Complaints Ignored* tillsammans med Mieszko Talarczyk (Nasum), bjuder Arboga-kvintetten på en stenhård mix av Black Flag, Helmet (gitarrerna!) och framför allt Breach. Just likheterna med de sistnämnda är både den största styrkan och den farligaste svagheten. Samtidigt som det handlar om en unikt svensk produkt utan konkurrens i övriga världen, så är det synd att referenserna till ett annat band är så tydliga. Men om man är villig att bortse från det så är det här en förbannat bra platta.

Pigge Larsson

ZOOT HORN ROLLO
"We Saw a Bozo Under the Sea"
ZHR/import

Zoot Horn Rollo, eller Bill Harkleroad som han egentligen heter, är mest känd för att ha spelat gitarr på ett flertal Captain Beefheart-skivor. Man skulle därför kunna vänta sig spastiska rytmer och krökt sväng av *We Saw a Bozo Under the Sea*. Det finns där men snarast underförstått; tydligare är ett mjukare jazzigt sound, med Zoots varma, rena gitarrljud i centrum – hör bara Mingus-färgade *John's Eyes*. Det är överhuvudtaget de mer återhållna låtarna som fungerar bäst. När intensiteten höjs slår det inte sällan över i en mer cerebral fusion-jazz. (Beställes från www.zoothornrollo.com)

Peter Sjöblom

M O M S
NYHETER FRÅN:
Shanka, Lady Soul,
Encore, Paul Frank,
Lee, Rude, Pro250
Jenny Hellström,
Utvald Second hand....
VASAGATAN 15 GÖTEBORG TEL: 031-711 32 80

DEMO KLUBBEN
taste of bengal / sisu / decency / isak # 9
25/10 TANTOGÅRDEN (sthlm)
26/10 PLATENS BAR (lkpg)
27/10 KOMPANIET (gbg med Groove)
all info på promopop.com
grafik: ▶ defineirony.com

Nu ringer du billigare med Telias ungdomsabonnemang. Men bara om du är mellan 16 och 25 år.

Att plugga eller flytta hemifrån brukar vara två säkra sätt att tömma plånboken på. Men med Telias ungdomsabonnemang får du lite mer över. Du ringer inte bara billigare, på köpet ingår också en mycket lägre inträdesavgift och flyttavgift, Telia Telesvar och Internet Basic! Det finns bara en enda hake. Du måste vara mellan 16 och 25 år.

Starta ditt ungdomsabonnemang redan idag. Det finns intressantare saker att lägga studielånet på än höga telefonräkningar. **Gå in på www.telia.se/ungdom och läs mer.**

RYAN ADAMS "Gold"

Lost Highway/Universal
Jag hänfördes av Ryan Adams när han ledde sitt band Whiskeytown. Tyckte sisådär om solodebuten *Heartbreaker*. Med *Gold* fångar han min uppmärksamhet igen. Skivan är till bredden fylld av musik, 70 minuter. Verkligen valuta för pengarna. Och problemet med att ha för många låtar på en och samma skiva infinner sig aldrig. Den 9.40 långa *Nobody Girl* är skivans bästa spår. På den finns alla Ryans ansikten. Ensamma killen med gitarren. Karismatiske sångaren med det grymma bandet. Och med gospeln ständigt närvarande i Ryan Adams americana står Van Morrison och Jackson Browne någonstans i bakgrunden och ler nöjt. *Gold* är en skiva som vinner i längden.

Per Lundberg G.B.

JON AUER "6?"

Houston Party/Border
The Posies hade två fantastiska låtskrivare i Ken Stringfellow och Jon Auer. De flesta band skulle skatta sig lyckliga med bara en. The Posies hade två, och var ett sådant där ofattbart underskattat powerpopband som slutligen bara försvann i en viskning. Sedan dess har Auer och Stringfellow fortsatt framföra Posies-låtar akustiskt tillsammans, men bandets verkliga arv till eftervärlden ligger i två klassiska album fyllda av härtsläande dagdrömspop, *Frosting on the Beater* och *Amazing Disgrace*.

Stringfellow solodebuterade redan 1997 och har nyligen kommit med ytterligare ett eget album. I samma veva släpps Jon Auers första skiva i eget namn, *6?*, ett minialbum med just sex och en halv versioner av andra artisters låtar (halvan syftar på den instrumentalversion av Serge Gainsbourgs *Bonnie & Clyde* som inleder plattan). Och det är ett udda, men inte för den delen obekant, låtmateriale Auer valt att debutera med. Ween och Swervedriver samsas med Madonnas *Beautiful Stranger*, och visst erbjuder han en del finstämda och vackert sparsmakat arrangerade tolkningar. I väntan på att Jon Auer ska debutera med nytt eget material, är *6?* det näst bästa. Men det räcker inte.

Dan Andersson

ALL "Live Plus One" Epitaph/MNW

Ibland börjar man undra hur en del band kunde få skivkontrakt. Hur lyckas de överhuvudtaget med det musikaliska konststycket att spela in en demo? Till sist frågar man sig hur de bär sig åt för att få folk att lyssna på dem? All är ett utmärkt exempel. Med en musikalisk färdighet som liknar en framtingad skolkör på en högstadieskola och lika mycket känsla som en död torsk, är det för mig mycket främmande att de skulle försöka sig på en liveskiva. I och för sig är det ingen risk att bli besviken, om man nu är ett fan som skulle köpa skivan, eftersom det här låter lika lamt och framkrystat som på studioplattorna. Det är synd, för detta skulle kunna vara bra, med vissa justeringar. Ledsen killar! Ni vill säkert väl och ni måste hårdta ut men det räcker faktiskt inte alltid hela vägen fram.

Så kan det gå...

Tove Pålsson

LAURIE ANDERSON "Life on a String" Nonesuch/Warner

Life on a String visar Laurie Anderson från sin mer melodiosa sida; jag associerar rentav till *Strange Angels*. Men hennes nyfikna iakttagelser – de som höjer verkligheten över en ordinarie vardag – ges här en mindre syntetisk och mer stråkdominerad inramning. Inte bara tack vare att Anderson använder sin violin rikligt, utan också mängden inlånad cello. Låten *Dark Angels* är till och med arrangerad av Van Dyke Parks, med allt vad det innebär.

Life on a String rör sig med en konkret enkelhet, som en vacker handrörelse i halvdunklet. Katharsiskt, en känslomässig frizon i turbulenta tider.

Peter Sjöblom

APOPTYGMA BERZERK "Live 2000" SSC/Playground

Apoptygma Berzerk låter inget vidare. Åtminstone inte på den här liveplattan som spelades in i USA, Norge och Tyskland under förra årets *Welcome to Earth Tour*. Ljudet är både tunt och onyanserat och skivan blir minst sagt enförmig. Live blir saken säkert en helt annan men i det här formatet när inte bandets syntdanstechno särskilt långt.

Robert Lagerström

ARLING & CAMERON "We Are A&C" Play it Again Sam/Playground

Lite electro, en del pop och en rejäl dos schlagerattityd får Arling & Cameron att ticka. Ibland är det charmigt som i fräscha speedkulan *Up*, men annars känns det mest påfrestande. Lite för smart, för beräkande och crazy för min smak.

Gary Andersson

BILLY MAHONIE "What Becomes Before" Southern/Border

Bland alla instrumentalrockplattor som kommer den här hösten känns denna som en av de fräschare. Billy Mahonie är inte en person utan ett helt band, och deras gitarrdominerade musik är aggressiv och driven och på samma gång välarrangerad på gränsen till akademisk. De båda gitarristerna duellerar och samspekar om vartannat i en rå, distad och varm ljudbild. Här har vi verkligen ett bevis på att det är bättre att inte ha någon sångare alls än att som driven instrumentalist tvinga sig fram till micken för att det är mer konventionellt. Vilket tyvärr är alldeles för vanligt.

Pigge Larsson

BO KASPER ORKESTER "Kaos"

Columbia/Sony
Jag hade nog förväntat mig något mer. Tidigare har jag tyckt att mycket av charmen hos Bo Kaspers Orkester legat i den om inte unika, så i alla fall mysiga atmosfären albumen präglats av: den lite mjukt försynta blandningen av visa och fuskjazz. Det har varit en blandning som också medfört en känsla av att bandet gått sin egen väg, utan att hemfalla åt skamlösa publikflirtar ju större de blivit. Tyvärr känns just denna mysiga atmosfär avlägsen på *Kaos*. Visserligen är det ett gediget hantverk, det finns för mycket rutin för att de ska falla igenom alldeles, men det som tidigare var intresseväckande har nu blivit lite trädigt. Det är för mycket självklarheter som rymms här för att det ska bli riktigt bra. *En tur på landet* är ett undantag, där kan man höra lite av det Bo Kaspers som gjort sig det stora namnet. *Kaos* säljer naturligtvis guld på rekordtid, men jag kommer inte ifrån känslan av att det är på gamla meriter. Inte för att *Kaos* är en kanonplatta.

Magnus Sjöberg

ROBERT BROBERG "Nära"

Rob Art/EMI
De senaste femton-tjugo åren har Robert Broberg återupprättat det rykte som lite egen låtskrivare med finurliga texter han förtjänade under slutet av 60-talet. Ordvrängande med innehåll. Dock har han den senaste tiden känts lite uppreppande –

man vet vilka sorters ordvitsar som kommer, liksom hur det kommer att låta.

Undan för undan har texterna blivit mognare och allvarigare, ibland också riktigt vackra, tillsammans med vackra melodier.

På *Nära* står det allvarliga mer i förgrunden än på länge, och det är positivt. Men här finns alla de ingredienser som ska finnas: både intressanta och krystade texter, vackra och vaga melodier. Robert Broberg är numer en artist som inte bara står för de farsartade inslagen i svenskt musikliv, utan kan också leverera tankvärdheter på ett avdramatiserat sätt som gör att många lyssnar. Den senaste tioårsperioden har han också visat att han kommer bäst till sin rätt i livesammanhang, vilket gör att albumen mer känns som dokumentation. Man vet vad man kan förvänta sig av Robert Broberg, och det får man här. Varken mer eller mindre.

Magnus Sjöberg

BROTHOMSTATES "Claro"

Warp/Border
Brothomstates, Lassi Nikko från Finland, har tidigare släppt det utmärkta albumet *Kobn-tish-ey* i mp3-format (www.brothomstates.com) och en EP på Warp tidigare i år. Brothomstates passar utmärkt på Warp, i hans ljudbilder är det inte svårt att hitta referenser till Aphex Twin, Black Dog eller Autechre. Och när Lassi Nikko erkänner det i intrikata men vackra låtar som *Mdrmx*, *Natin* eller *Viimo* så blir det riktigt bra. Mycket av resten av albumet består däremot av låtar som försöker vara så komplexa som möjligt, med labyrinthiska rytmsstrukturer och underliga ljud som snarare irriterar än imponerar. I sina försök att överträffa sina influenser förlorar Brothomstates greppet om vad som är bra låtar och vad som bara är navelskådande onani vid datorskärmen.

Henrik Strömberg

IAN BROWN "Music of the Spheres" Universal

Tidigare i år gav Planet Groove/Amigo ut gamle Stone Roses-sångaren Ian Browns 22 älsklingslåtar. En guldgruva till dubbel-samling som lyfter den segaste efterfest i taket. Hans egna, senaste skiva är raka motsatsen. En sömningssamling låtar som är alldeles, alldeles för långa, likt en tung, ond bakfyllda. Trögt och knarkigt. Som så många andra försöker han ta sig ur det mörka rockpopträsket han fastnat i med hjälp av elektroniska blipp-blopp-bitar, skruvad produktion och märkliga Santanagitarriff, enligt Brown själv: "plockade från den djupaste delen av galaxen". Där skulle han låtit dem vila.

Det här är ännu en skiva för mycket från en fallen stjärna. En gång var han tuffast, tyknast och bäst. Men det blir inga fler *Fools Gold*. Helst skulle han slutat för länge sedan, med Madchester-flaggan i handen och ett: "Ring, a ding-ding-ding, I'm goin down..."

Ebba von Sydow

THE CIRCULATORY SYSTEM "The Circulatory System" Cloud Recordings

Pojkarna och flickorna från Elephant 6-kollektivet i Athens, Georgia, slår till igen! Band som Neutral Milk Hotel, Elf Power och Of Montreal verkar inte göra annat än spotta ur sig skivor med diverse sidoprojekt. Senast var det den besynnerliga, möjligen fiktiva, artisten Major Organ. Den här gången är det medlemmar ur The Olivia Tremor Control som slagit sig ihop med kamrater från Neutral Milk Hotel inför nya projektet The Circulatory System, vars självbetitlade debutalbum markerar debut även för medlemmarnas egen skivetikett Cloud Recordings. Och något särskilt stort

avsteg från bandens tidigare dagordning är skivan inte. Det handlar fortfarande om gitarrbaserad organisk psykedelia å la Syd Barretts Pink Floyd, med gästspel från den poppigare sidan av bluegrassmusik. Det handlar fortfarande om en osviklig känsla för melankoliska och oförutsägbara, men ändå ögonblickligen attraherande, melodier. Och det handlar fortfarande, framför allt, om väldigt bra musik.

Dan Andersson

CLAN OF XYMOX
"Notes from the Underground"
Pandaemonium

Det var länge sedan jag slutade lyssna på gothrock, men från den korta period i mitt liv vill jag minnas att jag tyckte att Clan of Xymox var någorlunda intressanta, men inte så intressanta att jag någonsin köpte några skivor med bandet. När jag nu lyssnar på deras nya skiva hör jag bara en sämre kopia av Sisters of Mercy eller Gary Numan, med massor av svulstiga syntstråkar. I längden känns den här sortens mäsande, ödesmättad sångröst bara långtråkig och klichéfyld. Hela albumet är faktiskt en enda stor kliché – musiken, texterna, titlarna, omslaget, allt. Första minuten på *At Your Mercy* är rätt snygg mörk ambient, annars finns här inget minnesvärt.

Henrik Strömberg

COO COO CAL
"Disturbed"

Tommy Boy/Playground

Det finns ljusglimtar på *Disturbed*. Som tuffa *My Projects* som inleder och i remixad version avslutar plattan. Som gangsterfrustande *Do You Wanna Ride*. Och intensiteten är det inget fel på. Men ändå framkallar *Coo Coo Cal* mest gäspningar. Han gör hiphop i det gråa gränslandet mellan metropolen och sovstaden. Vore bättre om han bestämde sig för en av de två.

Gary Andersson

DARE

"Belief"

SPV/Playground

Herregud, Jesus krist vad urvattnat. Att sälja platta på att man spelat keyboard med Thin Lizzy. Darren Wharton har med sitt Dare faktiskt fått släppa fyra plattor. Dare simmar hundsim i den latrin som innehåller keltisk och melodisk rock. Är tvungen att be till Phil Lynott om förlåtelse.

Per Lundberg G.B.

VICTOR DAVIES

"Victor Davies"

Jazzanova Compost/Border

Men herregud – är det inte kriminellt att vara så här präktig och grå! Victor Davies siktade säkert på att vara "en känslig kille" men landade platt på magen. Helt könslös och redundant musik. Den som hävdar motsatsen är bortom all räddning. Usch.

Gary Andersson

DESTRUCTION

"The Antichrist"

Nuclear Blast/MNW

Okej, dessa tyska trashkungar fungerar väl hyfsat på platta, men inte live. Efter att ha bevitnat dem som förband till black metal-gutterna i Dimmu Borgir var jag måttligt imponerad. Sedan förra årets återtag har skivbolaget Nuclear Blast i stort sett burit dem i guldstol. Synliga överallt, headline på Wacken och flitigt annonserade har de varit svåra att undgå. Med ny trummis i Sven Vormann och patronbältena traditionsenligt korsade osar anslaget stenhård brutal oldschool-trash. Precis som sist producerar Herr Tägtgren från sin mörka Abyss-studio i Dalarna, men verkar denna gång mer inriktat sig på att fånga intensiteten och brutaliteten jämfört med sist. Nutida influenser och nya grepp är numera bannlysta. Trashhjältar som

Kreator och Exodus dyker upp i bakhuvudet och soundet söker sig tillbaka till mitten av 80-talet. Kanske dags att återstifta bekantskapen med gamla Eternal Devistation. Gamla fans lär knappast bli besvikna, att bandet är självskrivna på nästa års Wacken är självklart.

Thomas Olsson

DETROIT GRAND PUBAHS

"Funk All Y'all"

Jive Electro/Zomba

Partyfunken får här ännu ett spritsvullet ansikte i och med tonårskåta Detroit Grand Pubahs som skojsar till det rejält på *Funk All Y'all*. Just funkislagen känns extremt daterade, medan däremot electro-monotonin i spår som *Sandwiches* och *After School Special* gör mig glad. I bra stunder kan man gissa att NERD skulle vara inblandade, men de är inte riktigt så här pubertala. Min uppmaning: lyft näsan ur porrblaskan så kanske ni kan bli ett synt/electro-band med kommersiell framgång och kultstatus.

Gary Andersson

DIABOLIC

"Subterranean Magnitude"

Hammerheart/MNW

Att hitta ett bra gruppnamn kan inte vara lätt. När nu dessutom namnet Diabolic verkar så populärt är det dags att reda ut denna härva.

- 1) Diabolique: göteborgsk melankolisk metal med gothinfluenser.
- 2) Diaboli: finsk snabb black metal.
- 3) Diabolicum: svensk crossover mellan black/death metal och industrisynt.
- 4) Diabolical Masquerade: svensk black metal.
- 5) Diabolic: brutal dödsmetall från Florida.

Bandet det handlar om är alltså det från Florida. Med rötterna i akter som Morbid Angel och Boltrower viker amerikanerna i Diabolic inte en tum. Även om undertecknad företrar den mer melodiska Göteborgs-skolan är det svårt att inte beröras av denna dos av renodlat döds-mangel från den äldre skolan, där till och med melodier finns representerade. Så är det ondskefull och skoningslös metal du är ute efter – volå! DIABOLIC.

Thomas Olsson

DIALOG CET

"Ny Metall"

Carcash Records

Att göra musik är egentligen inte så jävla svårt. Det gäller bara att ha en bra idé. Eller som i Dialog Cets fall en massa bra idéer och blanda dem till en enda bra idé. Dialog Cet är svåra att beskriva med ord. Att instrumental musik är en konststart. Det blir lätt att det låter pretentiöst och krystat. Man vill visa att man är jävel på sitt instrument. Dialog Cet är säkra på sina respektive instrument. Elektriskt blandat med akustiskt och små ljudklipp från vardagen. Men Dialog Cet har en idé. En idé om att det går att blanda nästan allt och få det att låta intressant och bra. Dialog Cet borde få göra musiken till Peter Greenaways filmer. Då skulle man fatta, om det nu är så jävla viktigt att förstå saker och ting. Bra musik behöver aldrig klädas i ord. Bra musik bara är.

Per Lundberg G.B.

DISKAHOLICS ANONYMOUS TRIO

"Diskaholics Anonymous Trio"

Crazy Wisdom/Universal

Bakom det studentikosa namnet döljer sig Thurston Moore, Jim O'Rourke och Mats Gustafsson. Skivan är inspelad under Kulturbro 2000 och den opretentiösa känslan som infann sig där avspeglas även på skiva. Dock utan att för den skull egentligen resultera i så stor musik som sättningen på papperet lovar. Långsamt dro-nerskimmer och Gustafssons karaktäristis-

ka saxsmällar när endast stundom ryggrysarhöjder. Mycket är transporträckor. Vilket är problemet med fri musik. Det som i stunden låt fantastiskt transformers till någonting annat på det bestående skivmediet. Hoppas dock att detta skivsläpp genererar fler ifrån samma tillställning. Det skulle bli intressant att sätta de olika kvällarna i perspektiv till varandra.

Fredrik Eriksson

DIVERSE ARTISTER

"The I-10 Chronicles/2 One More for the Road"

Back Porch/Virgin

Andra musikaliska resan längs I-10:an från Kalifornien till Florida ter sig väldigt gubbig. Till och med en begåvad kille som Grant Lee Phillips känns trött.

Plattan skulle annars kunnat bli riktigt bra. Honkey tonk-känslan skulle gjorts mer framträdande och alla tråkgubbs som Dave Alvin och Raul Malo borde fått stryka på foten. Artister som ruggigt sköna Memphis-sångerskan Garrison Starr, funkiga roadhouse-alkisen Jim White, Amy Correia med sitt galna coveredmley på *Gasoline Alley/It's All Over Now* och Blind Boys of Alabama borde kompletterats av likvärdiga kompisar.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER

"The High & Mighty Presents Eastern Conference All Stars II"
Eastern Conference/Goldhead

Bra hiphopsamling från The High & Mighty's egna bolag. DJ Mighty Mi står för musiken med viss hjälp från The Alchemist och Reef. Vi får många vassa spår med bland andra Royce 5'9", Kool Keith, Big Daddy Kane och R.A. the Rugged Man. Den sistnämnda är mer störd än någonsin och när han kallar sig "half retard" är det helt klart en underdrift. Hans rim om sina handikappade syskon får Necro att verka vettig, och hans rapteknik får Ol' Dirty Bastard att framstå som strukturerad. Givetvis passar han också på att dessa sitt gamla skivbolag Rawkus. Bland de relativt få dåliga låtarna är nog *The Breadwinner* med jobbiga Charli Zuna från Jurassic 5 den sämsta.

Daniel Severinsson

DIVERSE ARTISTER

"A Tribute to Turbonegro"

BitzCore

Precis när Turbonegro "kanske" var på väg att slå igenom hamnade sångaren Hank Von Helvete på hispan och bandets drygt tioårigt långa karriär var slut. Osande garagepunk'n'roll från skitiga källarlokal hade tystnat liksom obskyra och uppenbardeväckande texter.

På denna hyllningsplatta samlas en stor del av garage- och rockeliten från världens hörn för att hylla sina hjältar. Tyvärr är det väldigt få som försöker göra annat än tråkiga traditionsenliga covers. Queens of the Stoneage, Nashville Pussy, Spacebitch och Supersuckers följer alla tyvärr det givna mönstret. Bäst klarar sig black metal-grabbarna i Satyricon. Deras dundrande mörkerversion av *I Got Erection* är super! Även Peepshows och Zeke klarar sig bra.

Sammantaget får plattan klart godkänt och man får en bra överblick över Turbonegros attityd-stinna punk'n'roll. Men det är klart, originalen är fortfarande bäst.

Thomas Olsson

DIVERSE ARTISTER

"Skye presents The Breaks Vol 4"

Harmless/Goldhead

Fjärde volymen i *The Breaks*-serien har kommit och det är återigen Skye som satt ihop denna samling av gamla breakbeat och funklåtar. Skivan innehåller tolv spår och det finns som vanligt klassiker som främst känns igen som samlingar på mer

moderna alster. Den mest kända är nog Blues Magoos *Can't Get Enough of You*, en låt som Massive Attack använder sig av på *Blue Lines*.

Det är en stundom skön samling men det borde finnas oändligt många fler intressanta låtar att gräva fram. Och tyvärr känns volym fyra aningen urvattnad, merparten av låtarna passerar obemärkt.

Josefin Claesson

DIVERSE ARTISTER

"Hi:Fidelity Lounge vol. 3"

Guidance/Goldhead

Återigen en helt ointressant samling med modern hissmusik. När ska detta få ett slut? Jag bara frågar.

Pigge Larsson

DIVERSE ARTISTER

"Timeless"

Lost Highway/Universal

Historien är full av Hank Williams-hyllare. Ingalunda konstigt, eftersom Hank alltid varit en inspirerande kraft. Men där han själv tog låtarna långt in i sitt sorgsna hjärta och sedan ut igen, stannar flertalet av hans uttolkare vid ytan. Gång på gång bekräftas det att det visserligen är bra låtar, men sällan eller aldrig får de samma smärtande innebörd som när Hank själv gjorde dem.

Ur det perspektivet är *Timeless* bara ännu en Hank-hyllning, trots det namnkunniga artistuppbådet: Bob Dylan (i en struttig *I Can't Get You Off of My Mind*), Keith Richards, Johnny Cash och Tom Petty. Till och med Emmylou Harris missar essensen i en låt som annars borde vara som klippt och skuren för henne, *Alone and Forsaken*. Faktum är att Lucinda Williams är bättre som Emmylou i en fin *Cold, Cold Heart*. Vinnaren heter dock Beck som med fräsch tankande tar *Your Cheatin' Heart* dit den inte riktigt varit förut.

Pengarna för *Timeless* läggs klokast på en platta med den riktiga Hank Williams istället.

Peter Sjöblom

DIVERSE ARTISTER

"Barricades and Broken Dreams, An International Tribute to Conflict"

Blackfish Records

Uppföljare till filmer brukar vara trista kopior. Likaså kan det vara när man gör coverskivor på riktigt bra band. Det här är dock ett undantag som bekräftar regeln. Detta är en helhjärtad och värdig hyllning till Conflict, ett av de främsta och mest betydelsefulla punkbanden under 80/90-talet. Dels för deras politiska engagemang och dels för att de helt enkelt var så sjukt bra. Även om namnet Conflict bara är något man sett på fulla tråskpunkare, och även om originalet faktiskt är bättre, så är det här en helt grym skiva. Värld att lyssnas på noga, även för att gå ur dimman och upptäcka en hel drös med nya, helt obekanta, band.

Tove Pålsson

DIVERSE ARTISTER

"Training Day – The Soundtrack"

Warner/Priority

Årets miljonte hiphop-samling är ett soundtrack. För att vara säker på att nå ut till alla tänkbara skivköpare och biobesökare har man tagit med artister från alla tänkbara läger. Alltså samsas bland andra Gang Starr, Cypress Hill, P. Diddy, Dr. Dre, The Lox och Nelly på samma album. Den senaste gör på ett av de bättre spåren #1 den i och för sig korrekta observationen "I'm tired of people judging what's real hiphop/half the time it be them niggas whose fuckin' album flopped". Detta innebär dock ingalunda att den kommersiella hiphopen skulle vara bättre. Att höra Trick Daddy & C-Murder slakta N.W.A:s *Fuck tha Police* är inte speciellt kul.

Känslan av att många artister till såna här projekt dammar av en gammal låt som inte platsade på senaste plattan för att tjäna en enkel hacka går inte att komma ifrån. Artister som M.O.P., Pharoahe Monch och Neptunes vet jag kan bättre än så här.

Daniel Severinsson

DIVERSE ARTISTER

"The Latin Sound of Pacha"

Tommy Boy/Playground

Jag kan förstå att denna musik fungerar ypperligt på dansgolven i medelhavsområdet, med några liter Sangria innanför västen borde till och med stela nordbor kunna skaka sig svettiga tills solen går upp. Klubben Pacha finns på ett flertal ställen i Spanien (och faktiskt även så långt norrut som Bryssel) och värmen i dess musik sprider sig i takt med att volymen toppar. *La Rumba de Na Na* med Escape From Forio, *Cool Affair* med Black & Brown och DJ Disciples *The Brazilian Affair* är tre klockrena spår som får mig att kippa efter andan. Många av plattans 19 spår är dock inte lika sprittande, men glädjen försvinner inte för det – detta är ju en perfekt samling för den alternativa jul festen.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER

"Superrappin – The Album Vol II"

Superrappin/Goldhead

Andra dubbel-albumet från Superrappin med underjordisk hiphop från hela USA med viss tonvikt på västkusten. Mycket hel- och halv-okända MC:s, men även Biz Markie, Mr. Complex och J-Live. De flesta har dock det gemensamt att de rappar om andra ämnen än mord, misshandel och misär.

Bland producenterna finns en del kända namn som DJ Paul Nice, Pete Rock, J Rawls och DJ Spinna, men också några nykomlingar. Vad som förenar de flesta av beat-makarna är att de hellre gör sin musik med hjälp av samlingar de grävt fram i nån dammig skivback än använder keyboards. Överhuvudtaget håller albumet god och jämn kvalitet, även om det blir lite mastigt med 22 låtar. Rekommenderas för den som föredrar Quannum framför Ruff Ryders och vill kolla in lite nya artister.

Daniel Severinsson

DIVERSE ARTISTER

"Voyage Léger – Time to Chill, Vol. 2"

Kovex-Konkav

Det går förstas ganska lugnt och sävligt till när den tyska etiketten Konvex/Konkav förtätter med sin chill-out-mission. Smart lounge och slöhouse blandas med elektronika och techno och bland favoriterna hittas Martin Jarl, Benjamin Wild, Blake C och State of Suspense. En handfull låtar sticker ut men i övrigt erbjuds knappast någonting nytt under solen. Den som föredrar soft musik åt det mer nyskapande hållet bör lägga den nya samlingen *Staedtizm 2* på minnet.

Robert Lagerström

DIVERSE ARTISTER

"Otherwise"

Baluns/Cosmophilia

Omslagen på tranceskivor, särskilt svenska tranceskivor, har bara blivit snyggare genom åren, även om det fortfarande finns en datornördig känsla i dem. Det stämmer å andra sidan bra överens med musiken på skivorna.

För övrigt hoppar jag inte direkt i taket över låtarna på *Otherwise*, men jag erkänner att trancemusiken visar spår på utveckling mot mer spännande former, precis som omslagstexten hävdar. Jag skulle nog kalla några av låtarna här techno snarare än trance, men gränserna är ju flytande...

Henrik Strömberg

DIVINE SOULS

"Embodiment"

Scarlet/MNW

Tänk tidigt 90-tal, Göteborg, studio Fredman och Fredrik Nordström (producent). Melodiska gitarrer, virvlande tempo och talangfullt låtsnickeri. Ur askan och elden från nedlagda Cromlech bildade gitarristerna Mikael Lindgren och Stefan Högberg debuterande Divine Souls. Aspirationerna är att ta över efter dagens hjältar In Flames, Dark Tranquillity och även till viss del The Haunted (även om de fortfarande lutar mer åt trash). Helsingborgarna i Soilwork, Gardian och Sinergy får nu sällskap av detta melodiska gäng. För även om Divine Souls fortfarande inte har låtarna så finns tendenserna och känslan. Så trots att dagens Divine Souls gränsar till In Flames-kopior har de framtiden för sig. En framtid jag definitivt tänker följa.

Thomas Olsson

JULIE DOIRON

"Désormais"

Jagjaguwar/Border

Om det är en merit att i början av 1990-talet ha varit med och grundat bandet Eric's Trip kan givetvis diskuteras, men den franskanadensiska sångerskan, möjligen till och med chanteusen, Julie Doiron förtjänar ett bättre öde än att förklarar skyldig genom samröre. Och det är faktiskt inte Eric's Trip man i första hand associerar till när man lyssnar på *Désormais*, Doirons första franskspråkiga skiva så när som på en låt. Istället rör sig tongångarna mer i linje med den melodiskt sparsmakade, men stillsamt charmerande, musik som verkar dras till Darius och Chris på Jagjaguwar. Namn som Richard Youngs och Patrick Phelan gör sig påminna, möjligen även den mer nedstämda sidan av Joni Mitchell. Men framför allt är det Stina Nordenstam som ligger nära till hands, med rösten närmast lyssnaren. Förstår man inte franska, är det dags att börja ta lektioner.

Dan Andersson

DURUTTI COLUMN

"Rebellion"

Artful/Universal

Jag måste erkänna att jag inte har lyssnat på Durutti Column sedan i början av 80-talet. På den tiden kom gruppens plattor ut på etiketten Factory och särskilt uppskattade jag låtarna på *A Factory Sampler*. När jag nu återigen lyssnar på Nini Reilly trivs jag inte alls med den putsade tråkiga ljudbilden och ett antal uddlösa spår med ganska trist sång. Det var helt enkelt bättre förr. Trots att de karaktäristiska gitarrfigurerna är lika vackra och ornamentörerande som tidigare.

Robert Lagerström

EASY

"Satellites"

A West Side Fabrication

De här gamla rävarna har verkligen stannat i utvecklingen. Det har snart gått tio år sedan deras indiepop tog inte bara Sverige utan även delar av England med storm, de var just så utstuderat tidsenliga att det inte kunde bli tal om något annat än succé. Tyvärr har det inte hänt något sen dess, förutom ett antal medlemsbyten och tveklaktiga skivsläpp. Det allra värsta är att de mer och mer försöker låta som New Order, och det vet ju varenda en att ingen någonsin kommer att lyckas med. Usch.

Pigge Larsson

THE FALL

"A World Bewitched"

Artful/Border

I brittiska The Fall är den engelska poppens obskyra arrogans och avighet alltid fullt närvarande, ett typiskt brittiskt uttryck som hos flera band nådde sin kul-

men under den senare delen av åttiotalet. The Fall är dock aldrig svåra eller speciellt experimentella, vilket har gjort dem populära hos engelsmännen.

Enkelheten har alltid varit en viktig ingrediens hos The Fall. Nu ger de ut en samling som sträcker sig över tidsperioden 1990-2000. Det spelar ingen roll om ljudbilden ibland är elektronisk eller skitigt rockig. Det tar ändå bara några sekunder att känna igen bandet. Låtarna är för det mesta envetet malande och uppkäftiga. Detta är en dubbelsamling och dosen kan då bli lite för stor, samtidigt som det också är en representativ samling av bandets senare period.

Johnny Jantunen

THE FLESHTONES 'Solid Gold Sound' Fantastik/MNV

När Fleshtones fortfarande efter drygt tjugo år kallar sina låtar *Hitsburg USA* och *Daddy-O* är det inte ens retro, bara totalt stillastående. Det spelar ingen roll att *Solid Gold Sound* är ett pinnhål bättre än deras närmast föregående plattor – partystymlen stramar lik förbannat över kullagen.

Peter Sjöblom

THE FLETCHER PRATT "Nine by Nine" Houston Party/Border

Ibland undrar man för vem en del band gör vad de gör, och inte minst varför. Band som spelar in skivor fyllda av energisk punkpop i ett försök att nå samma höjder som Elvis Costello gjorde i slutet på 1970-talet, men som samtidigt är varken medryckande eller engagerande. Band som skriver låtar som ragningsreplikor och sjunger dem på samma tillgjorda sätt som de försöker plocka upp tjejer efter sina spelningar. Band som amerikanska The Fletcher Pratt. Bryr de sig överhuvudtaget om vad en recensent i Sverige skriver om dem? Antagligen inte, och det kan man väl leva med. Men bryr de sig å andra sidan om vad de som köper deras skivor tycker om dem? Nej, att döma av *Nine by Nine* är musiken en rent intern affär för The Fletcher Pratt, som ett visittkort i ljud. Eller som en ansträngd presentation drygt 170 kronor dyrare än en handskakning. Det handlar i alla fall inte om popmusik.

Dan Andersson

FREESTYLERS "Pressure Point" Freskanova/Playground

Aston Harvey och Matt Cantor tycker att de gör riktigt phet dansmusik – om de får säga det själva. För deras del handlar allt om party på dansgolvet. Och för folk utan urskillning kanske spår som *Now Is the Time* och *Bass Odyssey* funkar första gången man upplever dem, men gången därpå styr även den mest dansugne definitivt stegen mot baren istället. Hobbex-beatsen och syntstråkarna bildar tillsammans med ragga-rösterna en geggamoja man inte vill utsätta någon för. Hopplöst föräldrade stora beats från en avlägsen dåtid (det vill säga 1990-talet).

Gary Andersson

FUGAZI "The Argument" Dischord/Border

För att vara ärlig har jag aldrig riktigt fattat Fugazi, fast de är det tunga namnet inom den genre som jag älskar. Inte bara tungviktare utan även grundare. Emocore eller posthardcore eller vad man nu vill kalla det. Men framför allt överskuggas musiken av deras pk-attityd och Ian NacKays Minor Threat-ambitioner som fortfarande klingar med. Men som sagt en eloge till Fugazi för att de tvingat fram så fruktansvärt mycket bra musik ur den annars så trista hardcorescenen.

Fortfarande med småsyskonen Unwounds magiska *Thousand Leaves* ringandes i öronen framstår *The Argument* vid en första genomsynning som oerhört blek och hemlig. Deras förkärlek att krängla till musiken som på förra plattan *End Hits* är inte lika uppenbar och skönt är det. Istället framstår Fugazi av idag nästan som ett popband. Outro-refrängen på *Epic Problem* är nästan tramsig. Inledningsspåret klingar RHCP. Skrämmande. Men det reder upp sig efter ett kort tag. Och det skuggiga, suddiga, men stenhårt kontrollerade tar överhanden. Av det lilla jag tidigare har hört av dem måste jag nog ändå konstatera att hemlighet och enkelhet passar dem fint. Det tar ett tag att finna vägen men när jag väl gjort det är den bred och asfalterad. Underbart vackra gitarrpartier och stenhårt Shellac-slammer men med en viss eftertanke denna gång. Det är nog dags att bättra på Fugazi-samlingen.

Fredrik Eriksson

GARBAGE "Beautifulgarbage" Mushroom/ Playground

"Boys in the girls room/Girls in the men's room". Jaja, allt är som vanligt. Det har inte hänt så fasligt mycket sedan förra plattan. Än sjungs det om de coolt utstötta i samhället; bögar, dumma tjejer, androgynner och trasiga hobbyknarkande brudar. De alternativa ungdomarna i storstäderna. Speciellt upphetsande blir det aldrig. Däremot kommer fansen inte att bli besviken. Ljudbilden känner man igen. Däremot överraskar nyklippa Shirley Manson genom att på något spår låta som Chrissie Hynde och på ett annat som en flickig 80-tals Madonna. Största utropstecknet får den Phil Spector-eska *Can't Cry These Tears* stå för – Garbage goes 60-talig girlgroup.

Annica Henriksson

REBECCA GATES "Ruby Series" Badman/Border

Ruby Series öppnar på ett förtjusande sätt med vackra *I Received a Levitation* där klanger och veka gitarrackord myser tillsammans med Rebecca Gates trånande sångröst. Fortsättningen i *The Colonel's Circle* är nästan ännu bättre. Mystiken kring musiken, kärleken och i slutändan livet, tätnar och ter sig enormt inbjudande. Det hela är otroligt vackert. Som Mona Lisas leende.

Ruby Series fungerar som en påminnelse om att eftertanke behövs emellanåt. Dra ner på tempot och fundera på vad som är viktigt i ditt liv. Gör det till *Ruby Series*.

Gary Andersson

BOB GELDOLF "Sex, Age & Death" Eagle/Playground

Jag har aldrig riktigt fått kläm på Bob Geldofs eventuella musikaliska vision. Det är svårt att finna någon röd tråd från Boomtown Rats via det sena åttiotalets soloalbum till idag. Det närmaste skulle i så fall vara det faktum att musiken hela tiden följt rådande trender, om än lite i bakvattnet. Och det intrycket förstärks när man hör på *Sex, Age & Death*. Här finns brottstycken som faktiskt är riktigt bra, och här finns också saker som är rent förvirrade. *Sex, Age & Death* är splittrad och svårgräpbar, och det gör den också svår att uppbåda något engagemang för.

Magnus Sjöberg

GOTAN PROJECT "La Revancha del Tango" Ya Basta/Border

Den franska dansakten är ständiga gäster på olika samlingsalbum. På nya plattan fortsätter Philippe Cohen Solal, Christoph H. Müller och Eduardo Makaroff självfallet att göra argentinsk tango på sitt sätt.

Och får till en suggestiv melankoli som svänger gott och broderas ut av ekande röster, programmerade rytmer och gott om dubeffekter. Cristina Vilallonga sjunger både vackert och genuint men i längden blir skivan tämligen enformig. Trots allt bör nog bandets låtar avnjutas i små portioner.

Robert Lagerström

GREEN VELVET "Whatever" Music Man/Goldhead

Efter uppmärksamheten kring lysande tolvan *La La Land* tidigare i år släpper Green Velvet nu en fullängdare byggd på samma stenhårda koncept. Den trots de små medlen storslagna technon är i sig tillräckligt skruvad för att fungera, men när den byggs på med vansinniga och absurda talade eller ropade fraser när musiken ännu högre. Det här är apokalyptisk festmusik av bästa slag som pendlar mellan fotbollsplanskonsert och källarlokalsminimalism, alltihopa skapat av en galning.

Pigge Larsson

GROOVE ARMADA "Goodbye Country (Hello Nightclub)" Zomba

Visst låter Jeru the Damaja cool tillsammans med en fetebas på inledande *Suntoucher* och visst är *Superstylin'* en hitlistehouseslagdänga, men jag tråkas ändå ut av *Goodbye Country (Hello Nightclub)*. Uppföljaren till succén *Vertigo* är för hafsigt ihopsatt och för... simpel. För mycket yta och poser, för lite substans (till och med för dansmusik). Sedan hjälper det självklart inte att röra in sköna gamla reggaesamlingar i smeten. Fattigt.

Gary Andersson

CLIVE HOLDEN "Trains of Winnipeg" Endearing/Bad Taste

Kanadensaren Clive Holden presenterar en CD med poesi invävt i melodier. Reciterande till musik. Men till skillnad från mycket i denna genre är både dikterna och låtarna samhöriga, de känns aldrig obeläktade: bland annat därför att dikanas meter är utformade enligt vers-refrängkonceptet. Denna interaktion gör också att man lätt sjunker in i albumet, och släpas med i atmosfären. Även om alltid poesin står i fokus, så håller musiken också relativt hög klass i konceptet. Och tur är det, för Clive Holden själv känns lite ofokuserad i sin frasering, det verkar som att han inte är riktigt är med i sina egna texter. Det gör att hela albumet i längden framkallar en blasékänsla. Och det är kanske inte direkt meningen.

Magnus Sjöberg

ICED EARTH "Horror Show" Century Media/MNV

Efter sidoutflykten med Demons & Wizzard och Hansi Kunsch från Blind Guardian, är gitarristen och Iced Earth grundare Jon Schaffer tillbaka.

Men precis som vanligt lyckas gruppens musik inte röra mig en tum, på sin höjd lite tä-diggande. Varför? Borde inte deras kraftfullt belamrade power metal med inslag av både trash, speed och N.W.O.B.H.M. vara hyperintressant? Tydligen inte.

Pompöst struttigt hårdrock har aldrig tilltalat mig, mer stylat än äkta. Lägg där till en taskig och pinsam sånginsats av Matt Barlow. Svalstig operarockande metallörja känns mer än ointressant. Att Iced Earth anses välkända inom genren och vida omtyckt berör mig inte alls. Spelar ingen roll att de hållit på sedan 1991 och hittills släppt snart tio plattor, de är fortfarande inte bra. Ett extra minus till bolaget Century Media som ger ut plattor med tonade låtar. Buuu!

Thomas Olsson

ISAK
 "Quiet Confession"
 Sony

Isak har en specifik röst. Den påminner om Skunk Anansie-sångerskan Skins. Den hjälper honom säkert från att inte drunkna i radioskvalet. Musiken däremot är mitt i strömmen. Mesig radiopowerrock. Helt ofarligt men med tendenser att verka "tuff". "Tuff" som Lena Ph försökte vara en gång i tiden. Krogshowstuff.

Gary Andersson

JAGÚAR
 "Get the Funk Out"
 FD 2001/import

Dessa islänningar försöker få mig att dansa till sitt klassiska funksväng. De lyckas inte. Jag sitter blick stilla. Detta beror på att de är kliniska, de saknar glöd och själ. Musikskolefunk är precis så tråkigt som det låter.

Gary Andersson

JAMES TAYLOR QUARTET
 "Swinging London"
 Zomba Records

Klubben Blow Up på Londons Wardour Street gästades ofta av den legendariska acid jazzorkestern J.T.Q. och längst fram vid scenkanten trängdes välklädda mods i blandade åldrar. En självklarhet då deras musik är synonymt med 60-talets London. Denna skiva heter just *Swinging London* och här återfinns titlar som *The Scene*, *Beat Club*, *Return of the Hipster* och *Zoot Suit*. De skriker MOD! Och det är dansvänligt till tusen. Oturligt nog brukar den här typen av hammondjazz idag bortfärdas som bakgrundsmusik eller lounge som det även kallas. Skulle den här plattan åka på när jag sitter och tuggar i mig restaurangkåk så vete tusan om jag skulle få någon matro. Maka undan borden, strö lite talcum powder på golvet och skruva upp volymen istället.

Annica Henriksson

JUVENILE
 "Project English"
 Cash Money/Universal

Juvenile representerar sydstatsbumpen med snärtigt tempo och förutsägbara rim, inte speciellt intressant således. Låtarna blir liksom... likadana. Men med tanke på hur mycket hiphop som släpps nu för tiden är det rimligt att en del av det suger.

Gary Andersson

KEVIN WELCH AND THE DANES
 "Millionaire"

Dead Reckoning/Playground
 Den musik Kevin Welch levererar är rätt trevlig trots att den är oförarglig. Det puttrar på i sin stilla lunk och man höjer inte nämnvärt på ögonbrynen. Att komma med ett så kallat alternativcountryalbum och försöka få det att låta unikt är ungefär lika svårt som att ta sig igenom nålsögat ridandes på en kamel. Kevin Welch sjunger övertygat och hans band är ett gäng kompetenta killar. Men det tänder aldrig till. Det är bara småtrevligt och som sagt oförargligt.

Per Lundberg G.B.

THE KINGSBURY MANX
 "Let You Down"

Overcoat Rec/Playground
 Valiumkänslan infinner sig så fort den här plattan börjar snurra, och det är behagligt. Lågmäld och Syd Barrett-doftande pop med ursprung i någon sorts postrock är varumärket. En liten Lou Reed lurar också bakom knuten, även om han är liten. Man blir faktiskt alldeles varm av att lyssna – *Let You Down* är ett utmärkt alternativ till het chokladmjölk i höstmörkret.

Pigge Larsson

DAVID KITTS
 "The Big Romance"
 Warner

David Kitts levererar tio rätt melankoliska och lågmälda låtar. Till en början kan de kännas som tradigt vanliga dussinlåtar, men efter ett tag kan man skönja fragment av visionerna som kanske fanns bakom låtarna. Ibland lunkar de på i en trygg övertygelse om sin egen förträfflighet. Men allt som oftast blir det dock lite för tryggt, lite för igenkännande. Man har hört detta förr, kanske inte så väldigt ofta, men tillräckligt för att vanligheten ska ligga David Kitts i fatet.

Magnus Sjöberg

LALI PUNA
 "Scary World Tehory"
 Morr Music

Lali Punas debutalbum lär vara Radioheads favoritplatta, så pass att Colin Greenwood givit bort den till vänner och bekanta flera gånger för att genast vara tvungen att köpa sig ett nytt ex. Nu kommer andra skivan och den bjuder på mjuk elektronisk pop. Sångerskan Valerie Trebeljahr mumlar fram sina melankoliska texter till de smakfullt torra och minimala arren som närmast kan jämföras med Tarwater. Trevligt, men för att få toppbetyg kunde bandet ta ut svängarna lite mer. Kanske borde de själva lyssna på Radiohead?

Pigge Larsson

LANTERNA
 "Elm Street"
 Badman/Border

För tre år sedan kom Lanterna med sin självbetitlade debut, och redan då tyckte jag det kändes som ett uppriskande inslag i den instrumentala genren. Kanske framför allt därför att alltför få lyckats göra gitarrbaserad instrumentalt musik som på samma gång är kontemplativt meditativ och behåller popens intresseväckelse. Melodierna och den transcendental ådran levereras från gitarrerna, men stämningarna byggs upp av syntar, vilket också får *Elm Street* att bli lite kall. Inte permastkyllig, men ungefär så kallt det kan vara att köra bil genom ett vinterlandskap om natten. Och det kan ändå vara rätt mysigt.

Magnus Sjöberg

JACKIE LEVEN
 "Creatures of Light & Darkness"
 Cooking Vinyl/Kommunikation

Creature of Light & Darkness hör inte till någon av Jackie Levens främsta skivor. Även om han har en hög lågstaniå – mycket tack vare sin underbara röst – så låter det ibland lite ordinärt. Trevligt att lyssna på, men knappast någon ny *Night Lilies*. Bästa låten är också skivans längsta, *Rainy Day Bergen Women*, på vilken Pere Ubu David Thomas återigen gör ett gästspel.

Peter Sjöblom

MAGOO
 "Realist Week"
 Global Warming/Border

Owen Turners känsla för att konstruera enkla medryckande gitarriff och Andrew Rayners gälla röst är det som sticker ut i denna annars helt vanliga musikstil. Magoo har lämnat Chemikal Underground men fortsätter att leverera nasal rock'n'roll på tre akkord. Den här nya plattan för tankarna till Silverbullits senaste så till den grad att man hoppas att de inte alls känner till sina svenska kollegor. Det betyder givetvis också att *Realist Week* är en väldigt bra skiva.

Pigge Larsson

MANDRAGORA SCREAM
 "Fairy Tales From Hell's Caves"
 Nuclear Blast/MNW

Gotisk metal från Italien med texter som bygger på Dante Alighieris bok *Den gudomliga komedin*, kan det vara något? Att göra konceptplattor har återigen kommit i ropet.

– Skönsjungande Francesca Nicoli i Ataraxia tog sig en mysterier med den försvunna staden Atlantis.

– Trent Gardner fullkomligt uppslukades av Leonardo da Vinci och skrev en hel rockopera om honom.

– Nicolo Kotzevs snöade in på siaren Nostradamus och gjorde även han en rockopera.

I fallet Mandragora Scream handlar det om sensuella och förföriska stämningar med gotiska undertoner med pianoklink och stråkmaskiner. Tyvärr räcker sångerskan Morgan Lacroixs röst inte till. Istället för, att som de flesta inom genren, sjunga väldigt högt ligger hon på en normal nivå men klarar knappt av det. Inlevelsen finns, men när aldrig fram. Bäst fungerar konceptet på *Crying Clouds* innan slutfasen av plattan i det närmast tanger finnarna i HIM. Mandragora Scream är inte helt uträknade men knappast hyperintressanta heller.

Thomas Olsson

MASCHINENSCHLOSSER
 "Orange Noise"
 Dense Communications

Det här är en helt obegriplig platta, den går inte att använda till någonting. En tongenerator, en brusgenerator och en tysk som tror att "alla ljud är musik". Må vara att han har avlagt examen i ämnet electronic musical instrument technology i London och säkert också byggt sina apparater själv, men att Christian Stefaner som han egentligen heter skulle vara i närheten av herr Moog är helt fel. Ta istället en bandspelare, åk ut till bandet på Volvo och spela in verkstads ljud. Sen kan vi snacka musik.

Pigge Larsson

MAXWELL
 "Now"
 Sony

I en värld där r'n'b blir mer maskinell söker Maxwell på sin tredje platta det äkta organiska uttrycket. Men likt Terence Trent D'Arby blir Maxwell aldrig mer än medelmåttig. Låtar som *Noone* och inledande *Get to Know Ya* fungerar möjligtvis som ett tredje klassens substitut i väntan på något nytt från D'Angelo.

Björn Magnusson

MEGASHIRA
 "At Last"
 Infracom/Border

Det handlar om jazzig drum'n'bass och jag hade faktiskt hoppas på något mer än det här eviga springandet fram och tillbaka på en sedan flera år upptrampad stig. Visst är det skickligt framfört, Megashira är ett "riktigt band". Och att höra bandet live är troligtvis en upplevelse. Men på skiva är det varken nyskapande eller levande, snarare uttjatat och stelt. Duktiga musiker, men man har dem inte i köket för det.

Pigge Larsson

MINA
 "A to B"
 Bungalow/Border

På sin andra fullängdare har kvartetten Mina från Hamburg både förfinat discorytmerna och på vissa spår adderat sång till den redan tidigare sköna instrumentala musiken. Bas, gitarr och elpiano turas om att presentera funkiga slingor och det finns en fantastisk groove i allt de gör. Singelspåret *Desktop* är bland det bästa bandet förevigat, och avslutande spåret *Girl Roc* har ett upphugget basgitarrtema

som får en att vilja dansa omkring ohämat. Samtidigt som grunden är någon sorts artrock verkar bandet ta avstånd från hela det sättet att se på musik. Mina gör musik för att det är kul. Och det svänger!

Pigge Larsson

KYLIE MINOGUE

"Fever"

Parlaphone/EMI

Hur bra musik Kylie gjort har alltid berott väldigt mycket på vilka producenter och låtskrivare hon jobbat med och väldigt lite på fröken Minogue själv. Det är bara så. Och den här gången har hon samarbetat med fel människor och resultatet är mörkdande tråkigt. Det är inte bara en väldigt onödigt skiva i jämförelse med de fantastiska Stock Aitken Waterman-singlar hon gjorde i slutet av 80-talet, den är också hopplöst underlägsen dagens tonårsstjärnor som Britney Spears och Christina Aguilera. Om inte någon förbarmar sig över henne och ger henne lite bra låtar så kommer Kylie harva på Londons musikalscener om ett par år.

Thomas Nilson

MISTELTEIN

"Divine. Desecrate. Complete."

No Fashion/MNV

Ett för mig helt nytt sätt att spela black metal. Intressant var ordet. Melodiskt och samtidigt så brutalt. Melankoliskt, dystert och framförallt vackert. Låtarna ändrar form och åker in på stickspar, ibland åt baskaggeland, ibland till stämgitarrernas förlovade land. Det som gör Mistelteins musik intressant kan vara bandets sätt att använda syntarna. Massiva kyrkorglar ihop med cembalons frenesi. Misteltein borde höras av fler, gärna av icke metalfans. Och du – de är från Sverige.

Per Lundberg G.B.

MODJO

"Modjo"

Universal

Två franska nördar samplar ett Chic-riff, får en monsterhit (*Lady*) och drabbas av hybris. De ska fan inte göra en simpel dansskiva. De kan ju spela riktiga instrument. Och så har halva deras debutalbum fyllts med usla försök till r'n'b och soft nattklubbsjazz och vad det nu än är de sysslar med. Danslåtarna å andra sidan är hyfsade men inte mer. *Lady* är överlägset bäst och jag gillar *Lady* men den har ju aldrig varit någon *Music Sounds Better With You* och Modjo är i ärlighetens namn mer Alice Deejay än Daft Punk.

Thomas Nilson

MYRACLE BRAH

"Super Automatic"

Houston Party/Border

Varför döper sig ett band till Mirakelbehå? Och varför väljer man att lira typisk amerikansk snällpop som tusentals andra band? Av någon outgrundlig anledning gör Andy Bopp och hans mannar det. *Super Automatic* är en samling från bandets tre tidigare album, och musiken är precis lika tröttsam och omärkbar som amerikanska dramaserier som Dawson's Creek och Felicity.

Annica Henriksson

NAZARETH

"The Very Best Of"

Eagle/Playground

Jag har väl inte direkt gått och längtat efter en samling med Nazareth. Det som förvävar mest är att *Love Hurts* inte är med. Istället sticker *Hair of the Dog* och *My White Bicycle* ut mest. Har man redan allt med Nazareth är den här skivan ganska onödigt. Saknar ett spår, *Please Don't Judas Me*, kanske det bästa de någonsin gjort.

Per Lundberg G.B.

THE ORGONE BOX

Minus Zero/Border

Sällan har benämningen "typisk engelsk indiepop" passat så bra som denna gång. The Orgone Box har ingenting som sticker ut och det är plattans svaghet. Rick Corcoran skriver alla låtar och verkar "vara" Orgone Box, han måste fortsättningsvis expandera uttryckssättet eller alternativt skriva starkare låtar. Det som talar för utveckling är att man får intrycket av att Corcoran har en stark passion för enkel popmusik. Men den renodlade indiepoparen är nog redan fullständigt nöjd.

Johnny Jantunen

THE PERNICE BROTHERS

"The World Won't End"

Southpaw/Playground

För varje album som Teenage Fanclub gjorde mognade deras sound. Efter 1997:s *Songs from Northern Britain* blev det omöjligt att försöka muta in dem i britpopfacket. Det låt alldeles för mycket country-influerad rock å la Neil Young och Big Star. Och det är just det sistnämnda jag tänker på när Pernice Brothers 8:e fullängdare snurrar i CD-spelaren. *The World Won't End* är ett vackert album. Några spår är utsmyckade med sorgsna violiner, ett annat förhöjdes av en Ba-ba-ba-kör i äkta Beach Boys-anda. Däremot finns det inga spår som man får hjärtsnörp av, inga solklara singlar heller, förutom kanske *Working Girls* med textraden "I was here" she scribbles in a restroom proves she was alive".

Det bor en riktigt bra sångare och textförfattare i Joe Pernice och det känns orättvist att kräva hitsinglar av honom. *The World Won't End* står sig bäst i sin helhet med låtar som pendlar mellan soliga popsånger, bittra kärleksballader (*The Ballad of Bjorn Borg*) och kraschlandningen i *Flaming Wreck*. Många skulle nog betitla Pernice Brothers som gubbrock, med viss rätt. De är inga 17-åriga ynglar som tänker ta över världen. Men de spelar vacker, trallvänlig musik som aldrig kan vara fel.

Annica Henriksson

PLAN NINE

"Generation Action"

Feedback Boggle/MNV

Ibland är det riktigt skönt att få stryk.

Rock'n'roll med glam och sleazeattityd i spåren av Backyard Babies, Gluecifer och gamla Hellacopters – inte illa alls. I form av glitter, glam, skramliga smycken och massor av kaval plus idoler som Mötley Crue, New York Dolls, Hanoi Rocks och Warrior Soul på väggarna, bjuder detta käckä Herrljunga-gäng på en härlig käftsmäll. I producentstolen finner vi Chips (Hellacopters) som faktiskt lyckas få till ett bra sound, om än en aning popigt men ändå lite skitigt. Även om låtarna har lite av amatörstämpel över sig fungerar helheten. Kul – det här vill jag se live.

Thomas Olsson

PORTAL

"Forthcoming"

Cadla Communication

Från black till death metal. Sedan debutdemon *The Prophet* från 1998 har soundet alltmer glidit över mot dödsmetallen, även om blacktendenserna fortfarande väger hälften. När jag hör Portal tänker jag främst på black metal-bandet Naglfar men slås sen av Portals melodiska gitarrspel och tankarna drar mot tidiga Gothenburg Sound. Lite mer finslipning på vissa partier och bättre produktion så känns bandet snart moget för en fullängdare. Varför inte slå en signal till Herr Tägtgren?

Thomas Olsson

ROBERT JOHNSON AND PUNCHDRUNKS

"Cinemascope-a-Dope"

Silence

Robert och hans Punchdrunks är nog Sveriges bästa liveband. Det är sällan det infinner sig en sådan svett och glöd som på deras spelningar. Att klockan två på natten stå utmattad och ölstinn, överkörd av fenderreverber och theremin-tjut är ett sanslöst lyckorus. Utan undantag är genren de rör sig i redan så exploaterad att det inte finns något nytt att upptäcka. Det ges inga andra val än att i bästa Ibiza-stil fortsätta att festa tills ögonen går ihop. Tyvärr tycker jag att det känns helt överflödigt på skiva. Jag förstår faktiskt inte alls varför. Det gäller inte bara Robert utan även kollegerna Man or Astroman?. Däremot är det säkert helt genialiskt att som Fredrik Lindström anlita dem till att göra ett soundtrack (*Känd från TV*). Det funkade i *Pulp Fiction* så vägen är redan anlagd. Allt omkring musiken i form av kitch och låtsasvoodoo är kanske kul. När man har polisonger och är stökfull är det roligt. *Cinemascope-a-Dope* som till liten del återanvänder låtar från förra *Fried on the Altar of Good Taste*, är ganska kul, inte mer än så.

Fredrik Eriksson

MATS RONANDER

"Mats"

Bonnier Music

Mats Ronander är en av de svenska rockikoner som väl ändå levtt lite i skymundan av andra, och det var länge sedan han rönt någon större uppmärksamhet. Det känns också i det här fallet som att det är lätt att förvänta sig ett trött bluesinspirerat album. Men *Mats* känns mycket pigga än jag trodde det skulle göra. Det bjuds i och för sig inga överraskningar, men är ändå habil mogen vuxenrock. Ingen fräschör eller vitalitet, men heller inte något att springa benen av sig för. En nästan alltför lagom skiva.

Magnus Sjöberg

RUN LEVEL ZERO

"Symbol of Submission"

Memento Materia/Playground

Svensk kompetent EBM (Electronic Body Music) från Stockholm.

Med plattor av Skinny Puppy, Psyche, Depeche Mode, Frontline Assembly och givetvis Front 242:s syntpop rejält inpluggade, är det dags att skapa något eget. Sedan starten 1999 har det verkligen gått undan. Live-framträdanden, medverkan på samlingsplattor och så nu debuten. Run Level Zero kör med distad röst, snärtiga syntar och solida samlingar som lägger grunden, lägg därtill det coola omslaget så är helhetsbilden komplett. Men trots de bombastiskt smattrande syntarna släpper de sällan loss, möjligtvis på refrängen i *Terror to Substain* och plattans inledningslåt där Skinny Puppy-influenserna fullkomligt exploderar.

Med lite mer erfarenhet och bättre låtar kan detta bli en syntmaffians höjdpunkter på kommande Arvikafestivaler.

Thomas Olsson

SHINING

"Livets ändhållplats"

All Nights/Border

Stort och snyggt. Så inleds Shining's platta. Det beror mycket på grund av att den är inspelad i Per Tägtgrens studio Abyss med honom bakom mixerbordet. När sångaren efter ett långt instrumentalt parti öppnar käften faller hela huset pladask. Kunde varit en kanonplatta. Nu blev Shining's ambienta metal ett bottenapp utan dess like.

Per Lundberg G.B.

SHUDO**"Shudo"****Quatermass/Border**

Ljudkonst snarare än musik. Åt det hållet, i alla fall. Oljud, brus och grovt tilltyxade loopar. Byggt på en grund av standardmässiga breakbeats. Det finns så många som gör det här mycket bättre. Bara sista låten, en sorgsen chillout-historia, är riktigt bra.

Henrik Strömberg

SISTA MANNEN PÅ JORDEN**"OK, OK, OK"****SSC/Playground**

Eddie Bengtsson var tidigare låtskrivare i Page och S.P.O.C.K. men har nu valt att enbart satsa på Sista mannen på jorden. Det gör han tillsammans med Matts Wiberg och när duon nu kommer med tredje plattan är soundet delvis förändrat. Fortfarande är det 80-talsretrosynt som gäller men de allra popigaste melodierna lyser med sin frånvaro och är ersatta av en stämningfull melankoli. En känsla som förstärker Bengtssons karaktäristiska texter. Inte så dumt.

Robert Lagerström

BOBBY EARL SMITH**"RearView Mirror"****Muleshoe/Border**

Amerikanen Bobby Earl Smith har hängt med länge i Texas countryvärld. Som låtskrivare, musiker, producent och manager. Efter 30 år i branschen har han valt att spela in sin första soloskiva och har fått musikalisk backup av namn som Johnny Gimble, Floyd Domino, Flaco Jimenez, Jimmie Dale Gilmore och Kimmie Rhodes. Smith har skrivit de flesta låtarna själv och resultatet blir en finstämd och jordnära platta i Austin-tradition som inte saknar poänger.

Robert Lagerström

SPIRIT CARAVAN**"Elusive Truth"****Southern Lord/Border**

Skam den som ger sig! Efter idogt tjatande från trummisen Gary Isom (Pentagram, Wretched) och basisten Dave Sherman (Wretched) följde slutligen gitarristen Wino (Obsessed) St Vitus, Obsessed) med till replokalen och började spela med dem. Gruppen kallade sig Shine och året var 1998. Efter strul och slutligen namnbyte till Spirit Caravan kom debuten 1999. Men ärligt talat fastnade jag aldrig eftersom låtarna var så dåliga och trista. Glädjande nog är det precis tvärtom med nya, kanske för att det verkligen låter Obsessed, eller så har låtarna högre kvalitet. Wino har numera också fått sällskap av hela bandet i låtskrivandet vilket bidrar till att hans koncentration på spelandet blir större. Som vanligt mässas texterna fram i takt till den riffande doom-musiken, på alla spår utom *Lifer City* som är en nyinspelning av en gammal Obsessed-låt som snarare låter punk. Även om givetvis soundet bygger på tunga riff känns det som gunget, känslan och dynamiken i låtarna är minst lika viktiga. Wino är uppväxt med 70-tals rocken och har den tunga bluesen i sig, det som många stonerband missat. Röka ner sig och dra tunga riff kan de flesta klara av! Lyssna bara på inledningsspåret *Spirit Caravan* med det coola psykedeliska gitarrspelet och försök bortse från 70-tals rocken. Att sen många av låtarna snuddar vid husgudarna Black Sabbath har jag faktiskt överseende med. Kul att gamla hjältar fortfarande gör bra plattor.

Thomas Olsson

SPLITSVILLE**"The Complete Pet Soul"****Houston Party Records**

Någonstans i Baltimore, någon gång 1996, sitter Paul Krysiak tillsammans med bröderna Brandt och Matt Huseman och vän-

tar på att powerpopens renässans ska sätta Splitsville på kartan. Medan de väntar spelar de in fyra låtar som en hyllning till The Beach Boys *Pet Sounds* och The Beatles *Rubber Soul*, som de sedan ger bort gratis som EP:n *Pet Soul*. Trots att trion egentligen hör hemma i lite tuffare kvarter, motas skivan varmt av de som kommer över den. Någon börjar till och med efter hand fråga om inte Splitsville ska spela in lite mer material i samma anda.

Fyra år senare är det dags för bandet att börja arbeta med sitt fjärde album. Men istället för att göra ytterligare ett album med slagkraftig och refrängstark powerpop, bestämmer de sig för att avsluta vad de påbörjade med *Pet Soul*. Sju nyinspelade låtar i samma ådra kompletterar de gamla låtarna från EP:n, och visst hörs det varifrån inspirationen till *The Complete Pet Soul* kommer. The Beach Boys är förmodligen världens bästa band, och man måste medge att det är modigt att så öppet referera sin egen musik till dem. Velvet Crush gjorde det med *Teenage Symphonies to God* och nådde aldrig riktigt ända fram. Det gör inte Splitsville heller. Men popmusik har förstås aldrig handlat om respekt så mycket som respektlöshet.

Dan Andersson

ST. LUNATICS**"Free City"****Universal**

Förra årets *Country Grammar* gjorde Nelly till en av MTV-hiphopens största stjärnor men här representerar han och polarna hemstaden St Louis på ett betydligt tristare sätt. *Free City* är nämligen erbarmligt tråkig och förutsägbar. Det enda positiva är väl att han hjälper sina kompisar få tillgång till dollarflödet. Eminem lyckas dock mycket bättre med samma övning tillsammans med sitt D12, St. Lunatics är redan has-beens.

Gary Andersson

STARMARKET**"Song of Songs"****Startracks/V2**

Tillsammans med The Bear Quartet måste Starmarket var ett av de mest underskattade svenska banden någonsin. Ett flertal av singlarna de släppte i mitten av nittiotalet är ruggigt bra, likaså den självbetitlade debuten och *Sunday's Worst Enemy*. Tyvärr erkänner jag att jag inte varit dem särskilt trogen sedan dess men trots det ändå alltid hållit dem högt. Det var därför som jag tog mig an Starmarket årgång '01 med viss spänning.

Tyvärr tycker jag inte att det är så spännande. Stundom nästan tråkigt, fast bara nästan. Jämntjockt var det första som slog mig. Fast det tar sig efter ett par, sju genomlysningar. Det är en svår genre de rör sig i. Svärmodig amerikansk gitarrock kan bli så fel ibland. Låtmaterialen måste vara urstarkt om det ska lyckas hålla mitt intresset uppe, det finns så helvetes mycket bra i genren. Bäst funkar det på exempelvis *Mexico Summer* som ger en snabblekton i hur man blandar countrypop och Television, plus avslutningen 1984 som blossar upp i skön jätterock. Även anspråkslösa *Get Down* med sin hysteriskt närstående refräng är svår att inte svepa in sig i. Förresten var kommer refrängen i 22 ifråga? Den låter åkligt välbekant? Trots allt är jag lite vankelmodig inför *Song of Songs*. Det enda jag med säkerhet kan konstatera är att Starmarket kommer att förbli ett av Sveriges hemligaste band.

Fredrik Eriksson

STARSAILOR**"Love Is Here"****Chrysalis/EMI**

Det dröjde inte länge innan musikjournalisterna i England hade rullat ut den röda

mattan för Starsailor och betitlade dem "världens bästa band". Inget ovanligt när det gäller brittisk press. Och det är ju klart att Starsailor får cred av medvetna skribenter när de döper bandet efter en Tim Buckley-skiva. Men det där spindelnätet som fångat in engelsk press har inte riktigt fått något fäste på mig. Däremot ju fler varv *Love Is Here* snurrar ju mer känner jag mig som en hjälplös bananflug. Killen sjunger ju ohyggligt bra, kanske för bra, kanske han kunde dämpa ned vibratot en aning. De bildades i Wigan och av en slump låter 21-åriga Jamie Walsh som en osnuten Richard Ashcroft, musiken är engelsk pop i stil med Embrace och Bernard Butler. Inledande *Tie Up My Hands* är riktigt bra ("I wanna love you but my hands are tied") och även *Poor Misguided Fool*. Däremot kan jag inte för mitt liv förstå varför de satt med *Alcoholic*, ännu mindre varför de släpper den som singel!

På *Love Is Here* ryms ett par, tre guld-korn sedan ett gäng omtugg, som visserligen också är bra. Alla är uppbyggda efter samma mall, det vill säga melodlösa halvballader, ofta med pianoklink, där Walsh drar ut på varena vokal. Visst förs tankarna till The Verve, men ett Verve som inte hunnit bli neddragen i drogtrask, fått hjärtat krossat och insett att livet suger. Det bor ingen cyniker i unge herr Walsh. "If you get high on life don't leave me behind", är hans motto. Snuggt men inte ståpåsframkallande.

Annica Henriksson

STEEL ATTACK**"Fall Into Madness"****AFM/MNW**

Precis som sist ligger inte dessa svenska killar på latsidan, fullt ös hela tiden. Speeeeed metal! Fotbollskörer, virvlande gitarrutflykter, klichéer och en sångare som sjunger på svengelska – kan man begära mer? Av favoritländerna ligger givetvis Tyskland högst upp på listan, favoritgrupper är HELLOWEEN och en smula Edguy. Okej, om den professionella biten lämnar mycket att önska blir jag ändå glad över bandets melodiideer, galopperande tempo och inlevelse. För även om ingen av låtarna lär gå till historien som mästerverk känns det ändå kul. Uttrycket "hellre än bra" kunde inte passa bättre.

Thomas Olsson

JIMI TENOR**"Utopian Dream"****Sähkö/Border**

Det är väl en utopisk dröm att Jimi Tenor skulle göra en bra skiva. Första gången jag kom i kontakt med hans musik var när jag såg *Take Me Baby* på MTV, en totalt vriden men helt underbar syntpoplåt. Inget jag hört av honom sedan dess har överträffat den. På *Utopian Dream* gör han någon sorts easy listening-musik, gärna med falsettsång. Jimi Tenor lider uppenbarligen av villfarelsen att han kan sjunga som Prince. Det kan han inte. Hela skivan har ett komiskt drag – om det är medvetet eller inte är tveksamt – men det är roligt kanske en gång, absolut inte för upprepade genomlysningar. När han i *Natural Cosmic Relief* säger "We're losing it big time" kan jag bara hålla med. Han har förlorat greppet totalt.

Henrik Strömberg

THERAPY?**"Shameless"****Universal**

Tyvärr killar – tiden har både hunnit ifatt er och sprungit förbi. När dessa irländare slog igenom i början av 90-talet kändes musiken sprudlande fräsch och rebellisk. Punkattityden var tydlig och låtarna bra. Höjdpunkten kom med plattan *Troublegum* från 1994, en platta som bitvis håller än idag. Men sen gick det snabbt utför vilket

även medlemmarna tyckte och lämnade skutan. I dagens sättning finns endast sångaren Andrew Cairnes och basisten Michael McKeeagan kvar. Therapy? anno 2001 förstår jag mig inte på alls. För även om inställningen är rock lyckas de inte förmedla varken känslan eller ett upproriskt sound. Intetsägande låtar utan varken udd eller avstamp berör mig inte alls. Visst glimtar det till, inledande *Gimme Back My Brain* och *Joey* (tributen till bortgångna Ramones-sångaren) fungerar väl hyfsat. Men som helhet...

Sluta nu killar innan det blir riktigt pinsamt!

Thomas Olsson

UNJUST

"Make Shift Grey" Mascot/MNW

Gräter du dig till sömns varje kväll på grund av att Faith No More inte längre finns? Då tror jag du finner botemedel i Bay Area-trashande Unjust. Sångaren Paul Mendoza kopierar bitvis den gode Mike Patton vilket även gäller musikens krängande crossoverrytmer. Precis som sina föregångare både spretar och krälar låtarna åt olika håll, med skiftande kvalitet som följd. När debuten *Thin Line Emotions* mest drog åt aggro-metal med tydliga trådar mot Machine Head, känns nya som en blandning av Faith No More (minus keyboarden) och lite neo-tendenser. Plattan håller inte riktigt hela vägen men är definitivt värd att kolla upp!

Thomas Olsson

SUZANNE VEGA

"Songs in Red and Gray" A&M/BMG

Större delen av den upplysta världen har väl känt till Suzanne Vega sedan *Solitude Standing* som kom 1987. Då lät hon mycket som en singer/songwriter som iklätt sig svagt maskerande popkostym. Även om det är ett koncept som skulle vara gångbart idag, har Vega inte varit främmande för att slå in på intressanta sidovägar. Albumet *99.9 F°* är ett sådant, där lite skitigare och rockinspirerade arrangemang ramar in Suzannes typiska röst. *Songs in Red and Gray* för i sina bästa stunder tankarna till *99.9 F°*. Inte för att det finns någon koppling i soundet, utan mer för själva attityden. Men det handlar inte så mycket om elgitarrer som stråkar, mandoliner och keyboards, arrangerat och producerat med känslig hand av Rupert Hine. Ibland känns det som att Hines vision av hur det ska låta går stick i stäv med hur låten verkligen låter, men den dialektiken gör också att albumet växer och känns mustigare. Jag har tyckt att Suzannes karriär länge stått i skuggan av både *Luka* och *Tom's Diner* från *Solitude Standing*, att dessa alster skymmer hennes övriga låtar. Och jag hoppas vid varje ny skiva att den ska ändra på det. Så även nu.

Magnus Sjöberg

VERUCA SALT

"Resolver" Artful/Border

Någon som kommer ihåg att det fanns ett band soom hette Veruca Salt från Chicago? Med en sångerska som heter Louise Post som nästan var lika cool som Courtney Love? Jag hade nästan glömt dem. Idag låter inte bandets grungerock så fräsch och om jag inte missminner mig helt och hållet så var det inte fräscht förut heller. Dock finns det några ljusglimtar på *Resolver*. Gulliga *Best You Can Get* med textraden "She's so crazy and hip. She showed us her tits." Kan vara en känga åt Courtney Loves håll? Knappast värd att köpa bara för det. Men gillar man Louise Posts viskande röst och bitvis tuffa gitarrspel så visst.

Per Lundberg G.B.

VOICE

"Golden Signs" AFM/MNW

Intressant. En bild som hämtad från Inkatiden, och vänder man på plattan finns där Aztekernas kalender. Detta måste undersökas närmare. Fem allvarliga män i skinnmundering. Hhmmm, undrar om de är tyskar? Givetvis. Okej. Då handlar det om power metal.

När nu snart alla världens länder har sitt egen power metal-gång är det väl på tiden att även "genrens födelseland" bidrar med något. Okej, jag vet att både Edguy, Primal Fear, Avantasia, Squaler, Freedom Call, Sinner, Iron Saviour, Running Wild och Heavens Gate härstammar från Tyskland. Men trots allt var det länge sedan jag hörde något riktigt bra, varken senaste Helloween eller Gamma Ray är några direkt klassiker. Inte heller Voice kan bryta denna trend, sångaren Oliver Glas röstresurser räcker inte till och melodierna griper aldrig tag, åtminstone inte i mig.

Thomas Olsson

WAR & PEACE

Light at the End of the Tunnel" Mascot/MNW

Med huvudbandet Dokken på is måste bara basisten Jeff Pilsen göra något. Med ett år fyllt av projekt där han medverkar i filmen *RockStar* (sångaren Ripper Owens väg till Judas Priest) och sidobandet Underground Moon är det dags för tredje plattan med War & Peace.

När gästartister som John Norum, Paul Gilbert och John Leven bidrar med de flesta gitarriffen står Jeff för resten. Musiken har lite Dokken-varning med tvåstämmiga sångslingor och gärna några småfunkiga gitarriff med progressiv touch. Men mainstreamrock som hamnar fasligt nära AOR-rock har aldrig varit min grej, så inte heller denna gång.

Thomas Olsson

WIEMER ORENSTEIN

"How Are You" 5000/Border

Egentligen var det inte meningen att det skulle bli en skiva, och det kanske hade varit lika bra. Musiken skrevs ursprungligen för ett gallericafé i Hamburg, och duon har valt att ge sin musikstil ett eget namn, "midisport". I verkligheten, när vi borstat av oss konstskoledammet och öppnat ögonen för att se oss omkring i musikvärlden, betyder det inget annat än ganska ofärdig electronica. Wiemer Orenstein gör ingenting som inte redan gjorts, och de lyckas inte heller med att göra det coolt. Tyvärr, detta säger mig ingenting.

Pigge Larsson

YES

"Magnification" Beyond Music/Playground

Äntligen, äntligen går Yes sina fans till mötes och spelar in en hel skiva tillsammans med en symfoniorkester! Enligt pressreleasen är detta något vi väntat på i trettio år. Men allvarligt, har inte det här bandet spelat ut sin roll? Om man nu ska plåga sig med att granska hantverket istället för att helt rättvist döma ut låtmaterialet kan vi direkt konstatera att de i Larry Groupé hittat en mycket skicklig arrangör för orkesterpartierna. Problemet ligger snarare i att tingen mellan bandet och symfonikerna är närmast obefintlig. Fast det är väl helt naturligt. Rockmusik är nämligen inget man ska spela efter noter.

Pigge Larsson

PETE YORN

"Musicforthemorningafter" Columbia/Sony

"De två första åren handlar om att ta sig in i det, de två sista åren försöker man hitta en väg ut", så känner Pete Yorn om

fyraårsförhållanden. Ytterligare ett namn att sätta upp på cynikernas mailinglista alltså. Det gillar jag. Däremot har jag svårt att bestämma huruvida jag gillar *Songsforthemorningafter* eller ej. Denne orakade slackerille balanserar nämligen på den farliga linjen mellan college- och alternativrock. Som gammalt Smiths-fan har han en bra utgångspunkt (tidigare visste han bara hur man sjöng med fejkad britisk accent), dock är det ofrånkomligt att han är en fullfjädrad amerikan.

Som titeln avslöjar är låtarna, inklusive de rockigare, relativt sansade, med tanke på att ens alkoholtynnga hjärna ska kunna insupa detta på söndagmorgonen. Pete Yorn har en mycket behaglig röst, som ligger i gränslandet mellan att vara sexig och blasé. Som skulle man slå ihop Evan Dando och J. Mascis.

Refrängerna har även de en förmåga att nagla sig fast efter första genomlysningen. Och så länge Lemonheads-vägska-len väger tyngre än den med Goo Goo Dolls är det inte alls tokigt. Dock känns det som att Pete Yorn endast kommer att skörda framgång i sitt hemland.

Annica Henriksson